
FİLİZ AYGÜNDÜZ
Türk Edebiyatı / Roman
Prens
Prensesi
Sevmedi
DK

KAKTUSUN

Aşk falan yok demiştim kızlara ama bal gibi de ilk görüşte aşktı bu. Hiç aklımdan çıkmıyordu Ömer. Son görüşmenin ardından, o ilk günlerin şanından sayılan, "arayacak mı, ya aramazsa" telaşı başladı. Bu günlerin kurbanı bir kız arkadaş hep olur malum. Benimki de Suna'ydı. Günde kırk kez, telefon, mesaj, mail marifetiyle yiyip bitiriyordum Suna'yı. Bütün hikâyeyi en baştan gözden geçiriyor, Ömer'in her bir sözüne kırk tane anlam yüklüyor, bakışlarını yorumluyor, arayacağı zamanı kestirmeye çalışıyordum. Arada umudumu kaybedip kesin aramayacak diye karaları bağladığım da oluyordu, arasın diye akşamları totem yaptığım da…

Genç Mimar Deniz, bir hastanenin acil servisinde gördüğü Doktor Ömer'e âşık olur. Bir "ilişki" istemediğini açıkça söyleyen Ömer, kırmızı çizgilerini koruyarak onunla birlikteliğini sürdürür. Ömer'le olabilmek için adamın bütün kurallarını kabul eden Deniz, ne gidebilir ne de kalabilir. Kendisini mutlu etmeyen bu aşkın içine hapsolmuştur.

Filiz Aygündüz günümüzün kadın-erkek ilişkilerini masaya yatırırken insan psikolojisinin de derinliklerine iniyor. Bağlılık-bağımlılık, değersizlik-suçluluk duygusu, anlam arayışı-anlamsızlık kaygısı, sevilme arzusu-kaybetme korkusu… *Prens Prensesi Sevmedi* aşka, insana ve zaaflarına dair, herkesin kendinden bir parça bulacağı, gülümsetirken yüreğinizi de burkacak bir roman.

DK DOĞAN KİTAP

Bu benim hikâyem. Benim, Deniz'in iyileşme hikâyesi.

KAKTÜS TEAM

Viski taşikardisi

Kontrollü kadının harcı değildir sarhoş olmak. Bir, bilemedin iki kadehten sonra yavaşlarsın, aman midem bulanmasın, saçma sapan bir laf etmeyeyim, eve ayık mı ayık döneyim diye. Millet içelim güzelleşelim derken pür neşe, sen kendini bırakmadığından, önünde oyalandığın son kadeh, manasız bir ciddiyetle otursun olduğun yerde. Oysa ben hep merak ederdim, kahkahalar attıran, keyiften dört köşe yapan, insanın ayaklarını yerden kesen sarhoşluğu. Bir kere de benim dilim dolansın konuşurken, düz çizgide yürüyemeyeyim...

Sıkıntılı bir işgününün sonunda, hem o gün olanları unutmak hem de bu ezeli merakımı gidermek için bir sarhoşluk deneyi yapmaya karar verdim. Bu defa sarhoş olana kadar içecektim. Suna, "Bize gel, bizde yap deneyini, tek başına olmaz" filan dediyse de dinlemedim. Kimseler görmesin beni öyle... Eve gitmeden evvel bir şişe viski aldım. Sert bir şey olsun ki deney başarıya ulaşsın. Çikolata, çerez, ambiyans için de birkaç mum...

O akşam, yemekten sonra mutfakta anneme bahsettim planımdan.

"Allah Allah, bu da nereden çıktı şimdi?" dedi.

"Otuz yaşıma geldim, hâlâ bilmiyorum sarhoşluğun ne olduğunu. Merak ediyorum işte."

"Babanı rahatsız edecek bir şey yapmazsın değil mi?"

"Yok valla, odamdan çıkmayacağım. Arada uğrar bakarsın bana, belki eğleniriz."

"Delisin sen" dedi annem...

Mutfak önlüğünü çıkarıp, oturma odasına babamın yanına geçti. Ben de deney malzemelerimle kendi odama... Bir duble, iki duble... Hiç tık yok. Ölçüm de şuydu: Şimdi otursam, üzerinde çalıştığım

otel projesini üç boyutlu ortama aktarabilir miyim, aktaramaz mıyım? Her kadehten sonra verdiğim cevap aynıydı: Evet.

Beş duble viskinin ardından Suna'yı aradım.

"İç iç, bir şey olmuyor, hâlâ otel projesi çıkaracak durumdayım, cin gibiyim."

"Bence zaten sarhoş olmuşsun, gecenin bir vakti içerken kafandan proje çizdiğine göre."

Altıncı dubleyi bitirmiştim ki, sıkıldım. Başım kazan gibi olmuş, midem bulanmaya başlamıştı, etraf fır fır dönüyordu. Ne neşe, ne keyif hali... Hayal kırıklığı içinde şişeyi, kadehi, çerezleri kaldırırken sallana sallana, annem girdi içeri...

"Kahve yapayım mı, ister misin?" diye sordu dalga geçerek.

"Gerek yok anne, bir halt olmadı."

"Ayakta duramıyorsun, daha ne olsun?"

İlk gençlik dönemimde böyle bir şey yapmaya kalksam kesin itiraz ederdi annem. Hele babam evdeyken söz konusu bile olamazdı. Artık durum değişmişti, birer baskı unsuru değillerdi hayatımda. Ne var ki onlardan yadigâr kontrollülüğüme, yalnızken bile engel olamıyordum. Çakırkeyif bile olamadan, onca alkolün hamallığına alışık olmayan bünyemi zorlamaktan öteye geçememiştim.

Ertesi sabah, cumartesiydi günlerden; korkunç bir baş ağrısı, dayanılmaz bir mide bulantısı ve kalp çarpıntısıyla uyandım. Üstüm başım viski kokuyor, soğuk soğuk terliyordum, saçlarım sırılsıklam olmuştu... Berbat haldeydim. Yatakta oyalanıp hafiflemesini bekledim ama nafile, çarpıntım giderek artıyordu. Kalp krizi geçiriyorum korkusuyla panikleyip üstüme bir şeyler geçirdiğim gibi annemle babama çaktırmadan doğru

hastaneye gittim. Yolda taksi şoförüne demediğimi bırakmadım, ölüyorum niye acele etmiyorsunuz diye. Ölüm korkusu ne çirkin bir insan yapıyormuş beni meğer, en azından bunu tecrübe etmiş oldum.

Acil servisin kapısından girer girmez, benimle ilgilenen hemşireye, "Kalbime bir şey oldu. Bin filan atıyor" dedim.

Tansiyon, nabız kontrolü yapıldı, EKG çekildi. Ve sonuçları değerlendirmek üzere içeri bir doktor girdi. Kumral, uzun boylu, yemyeşil gözlerinin içi gülen bir adam. "Aman yarabbi!" dediğimi hatırlıyorum içimden. "Bu da kim?"

Şikâyetimi sordu önce. Bir gece önceki sarhoşluk denememden başlayarak, nasıl bu hale geldiğimi ayrıntılarıyla anlattım. Gülümseyerek dinledi. Hemşirenin kendisine uzattığı EKG raporunu inceledi. Sefil haldeyim, saçlarım uyduruktan bir atkuyruğu yapılmış, üzerimde hâlâ içki kokusu... Ölüm korkusu olmasa, o kadar ayrıntı vermezdim hayatta ama can havliyle bir bir sıraladım olup biteni... Kim bilir ne kadar salak görünüyordum.

Önemli bir şey olmadığını söyledi doktor, bütün sakinliğiyle... İkna olmadım tabii. İlle de teşhis diye tutturdum.

"Deniz Hanım, gerçekten her şey yolunda" dedi yüzündeki gülümsemeyi hiç bozmadan. "Ama sizi rahatlatacaksa 'viski taşikardisi' diyebiliriz buna. Ölümcül de değil, endişelenmeyin."

Nezaketini bozmadan, ince ince dalgasını geçmişti. Biraz sinir oldum ama öyle güzel, öyle sıcak gülüyordu ki, bu adama kızmanın imkânı yoktu. Hemşireden bulantımı geçirmek üzere bir serum bağlamasını istedi. Sonra yine gülümseyerek çıktı perdeli bölümden.

Arkasından bakakaldım. Sadece doktor olduğunu, bir de çok güzel gülümsediğini bildiğim bir adam başımı alkolden de fazla döndürmüştü. "Karnımda kelebekler dans

ediyor" klişesi dışında hiçbir tanım halimi özetleyemezdi. Ama ne dans! Yoksa içki etkisini yeni gösteriyor ve sarhoş mu oluyordum, gündüz vakti, bir hastanenin acil servisinde?

Serum bittikten sonra eve döndüm. Annem, dikiş odasında kalıp çıkarıyordu. Bana seslenince yanına gittim.

"Ne o öyle, sessizce çıkıp gitmişsin evden?" dedi.

Hastane maceramı anlattım bir solukta.

"Ne diyeyim, Allah akıl fikir versin" demek oldu tepkisi.

Odama girip çarpıntım geçmiş, bulantım azalmış halde, mahcup mahcup yattım yatağıma. Doktorun gülümsemesi gün boyu gitmedi gözümün önünden. Başımın ağrısı, midemin bulantısı, şu bu hepsi geçti, karnımdaki kelebeklerin dansı bitmek bilmedi. Doktoru düşündükçe, tatlı bir çarpıntı başlıyordu, sabahkiyle ilgisi olmayan. Yüzüm kızarıyordu, biraz heyecandan biraz utançtan. O nasıl bir güzel gülmekti Allahım...

Böyle çarpılmak bir anda? Hiç tanımadan. İyi biri midir bilmeden... Sohbeti nasıldır tecrübe etmeden... Tenine değmeden, elini tutmadan. Yemek yiyişini, oturup kalkışını görmeden. Konuşmasını, garsonlarla misal ya da herhangi biriyle telefonda... Onunla vakit geçirmeden, saatler devirmeden... Bir anda. Bir tek anda. Nasıl olur? Daha önce başıma gelmişliği yoktu. Cevabını bulamadım.

Pazar sabahı kahvaltı için, Suna'yla birlikte Nazlı'nın evine gittik. Yol boyu güldü anlattıklarıma.

"Ben sana dememiş miydim, öyle olmaz diye. Hem zaten annen baban içerideyken, sen kasmışsındır da kendini. Ama bak, viski taşikardisi teşhisi şahaneymiş."

Nazlı şen şakrak açtı kapıyı.

"Kızlaaaaar... Hoş geldiniz."

İçeriden nefis kokular geliyordu. Belli ki yine bütün hünerlerini döktürmüştü. Gerçekten dört başı mamur bir kahvaltı sofrasında bulduk kendimizi.

"Ayten Teyze yok mu?" diye sordu Suna.

"Yok. Hafta sonu için Çınarcık'taki bir arkadaşının evine gitti. Liseden kızlar buluşması mı varmış, neymiş. Akşam dönecek. Ama iyi ki de gitmiş, acayip şeyler oldu."

"Yine ne haltlar karıştırdın?" diye sordu Suna.

Nazlı'nın gözleri ışıl ışıl parlıyordu. Ekmeğine tereyağı sürüp koca bir ısırık aldı.

"Biraz yaramazlık yaptım, evet."

Nazlı'nın yaramazlık hikâyeleri bitmezdi ki...

"Cuma akşamı Mete, Berk'i almaya geldi. Annem de yok. Evde öyle kös kös otururken, eski bir müvekkilimin barının açılışı olduğunu hatırladım. Değişiklik olur, bir iki insan görürüm diye kalkıp gittim. Barda oturup etrafı izlerken, adamın biri yanıma geldi. Ama çocuklar anlatamam size. Uzun boylu, kapılardan sığmayan bir adam. Kaslar o biçim. Neyse, tanıştık biz bununla. Derken sohbet, muhabbet... Karısından yeni ayrılmış, onun da üç yaşında bir kızı varmış. Annesinde kalıyormuş. İçtikçe, anlattı da anlattı. İçim kıyıldı valla. Bir de kuru ki sohbeti."

“E ne diye kalkıp gitmedin?” dedi Suna.

“Sunacım, adam taş. Aklıma koydum bir kere.”

“Ha, şu mesele!”

Hikâyenin devamını az çok tahmin etmiştik. Ama Nazlı öyle bir iştahla anlatıyordu ki, bambaşka bir hikâye dinleyecekmişiz gibi merakla ağzının içine bakıyorduk. Nazlı böyleydi. Tadını çıkararak yaşar, aynı şekilde de anlatırdı. İlk bir yıl hukuk okuyup, sonraki sene halkla ilişkiler bölümüne giren Suna’nın, o bir yıllık hukuk fakültesi deneyiminden arkadaşıydı Nazlı. O günden beri görüşmeye devam ediyorlardı. Ara sıra da böyle üçlü buluşmalar yapıyorduk. Birbirinden farklı, aynı yaşlarda üç kadın. Suna en aklı başında olanımız, sağduyumuz; Nazlı aklı havalarda dolaşanımız; ben ikisinden de başka, aklına yer arayan belki...

İki yıl önce Mete’den boşanmıştı Nazlı. Beş yaşında bir oğlu vardı, Berk. Annesi Ayten Teyze’yle birlikte yaşıyor, avukatlık yapıyordu.

Çaylarımızı tazeledikten sonra devam etti.

“Neyse, gecenin sonunda beraber çıktık bardan. ‘Bana gidelim mi?’ diye sordu.”

“Sen de kabul ettin tabii” dedi Suna.

“E, sohbetini de sevmemişsin” dedim saf saf.

“Aman Denizcim, ne sohbeti Allah aşkına” diyerek koca bir kahkaha attı Nazlı. “Mete’yle sabahlara kadar sohbet ederdik de n’oldu?”

“Gittin yani” dedi Suna. Sonra da bana bakıp göz kırparak, “Bak bazıları nasıl sarhoş oluyor” diye ekledi.

“Yok valla, sarhoş filan değildim. Ama adam dut gibiydi, o ayrı. Biraz debelendik yatakta. O kadar alkol almasına rağmen hiç fena değildi. Asıl şölen ise sabah

başladı. Bütün bir gün yataktan hiç çıkmadık. Ben böyle bir şey görmedim."

"Tamam" dedi Suna, "ayrıntıları anlatmayacaksın herhalde."

"Anlatılacak gibi değil ki" diyerek bir kahkaha daha attı Nazlı. "Neyse bütün bir gün... Öyle işte. Akşam bir işi varmış, yoksa bu kahvaltı yalan olurdu. Kalktım eve geldim. Hamlamışım iyi mi? Her yanım ağrıyor."

Bu, Nazlı'nın ilk bardan adam kaldırma hikâyesi değildi. Bir süre adamlarla takılır, sonra da sıkılıp bırakırdı. Boşandıktan sonra, bir yıllık uzun bir ilişkisi olmuş, o bittikten sonra kısa süreli ilişkilerde karar kılmıştı. Ama bu defa çok mutlu görünüyordu. Bir umut sordum:

"Öncekilere benzemiyor sanki. Gözlerinin içi gülüyor."

"Yok be Denizcim. Çok iyi vakit geçirdim hepsi o."

"Telefon numaraları alınıp verildi mi?"

"Beni yolcu ederken numaramı sordu, sonra çaldırdı telefonumu."

"Eeee... Hiç heyecan yok mu? Arar mı, aramaz mı filan?"

"Heyecan yok. Ama canım isterse ararım. O ararsa da öyle bir geceye daha hayır demem."

"Ya böyle duygusuz duygusuz anlatmasana. Hiç mi hoşlanmadın adamdan?"

"Valla çok güzel sevişiyor."

"Of Nazlı, off!" dedi Suna. "Bir gün başına iş açacaksın. Hiç tanımadığın bir adamın evinde sabahlamak da nesi? Çocuğun var senin. Sorumlulukların..."

"Çocuğum var diye kadın olmaktan vaz mı geçeyim?"

"Tabii ki vazgeçme. Ama son birkaç yıldır, anlattığın bütün hikâyeler birbirine benziyor."

"Canım âşık olacağım biri çıktı da hayır mı dedim? Böylesi denk düşüyor işte."

“Adını öğrendin mi bari?”

“Ay evet, söylemeyi unuttum. Kerem!”

Severdim Nazlı’nın anlattığı hikâyeleri dinlemeyi. Onun kuralsızlığını, pervasızlığını. Bildim bileli kurallarla çevrili kendi hayatımda dert edindiğim şeyler anlamını kaybederdi onu dinlerken. Hayata şaşırırdım. Bilmediğim yanlarına, tanımadığım gecelerine... Elbette bu bana yabancı hayatları sürenlerin, Nazlı da dahil, kendilerine göre sıkıntıları, dertleri vardı. Ama ne fark eder; o hikâyelerde bir tüy hafifliği de vardı. Anlatması zor ama, bana iyi gelirdi işte.

Suna, birden “Bak mesela, sen tanımadığın bir adamla zaman öldürürken, Deniz âşık olmuş” dedi.

Hiç de alınmazdı Nazlı, Suna’nın böyle laf sokmalarına. Cümlenin ikinci kısmına her zamanki gibi abartılı bir tepki verdi.

“Deme... Kime âşık oldun kızım? Daha cuma günü telefonda kimse yok diyen sen değil miydin?”

“Ne aşkı canım?”

Kekeleyerek itiraz ettim ama ikna olmadı ikisi de.

“Hadi anlat şu viski taşikardisini” dedi Suna.

“Viski taşikardisi de ne?”

Ben daha ağzımı açmadan Suna, yolda anlattıklarımı tek tek rapor etti Nazlı’ya. İkisi de kahkahalarla gülüyordu.

“Ah be Denizcim... Keşke cuma akşamı bana takılsaydın, ben seni sarhoş ederdim. Gerçi iyi de olmuş, sarhoş olacağım derken âşık olmuşsun.”

“Abartmayın” dedim. “Hoş bir adamdı, hepsi bu.”

“Gözlerin hiç öyle söylemiyor” dedi Suna. “Otuz yıllık arkadaşımsın. Bilirim ben bu bakışları.”

“Amaaan neyse. Dalganızı geçtiniz bitti. Uzatmayın.”

Gün boyu kıkırdadılar karşımda. Nasıl sarakaya almak ama, öyle böyle değil. Kırk tane de soru tabii. Nasıl biri bu, adını reçetedeki kaşesinden öğrendiğim Doktor Ömer? Yakışıklı mı? Kibar mı? İnce mi? Kilolu mu? Parmağında yüzük fark ettin mi? Öyle beğenerek mi bakıyordu sana, yoksa herhangi bir hastaya bakar gibi mi? Mantıklı mantıksız birkaç düzine soru işareti.

Kapıdan çıkana kadar devam etti soru bombardımanı. İki yıldır hayatımda kimse olmadığından belki, benim viski taşikardisi hikâyem de, biraz fazlaca hoşlandığımı saklayamadığım doktor da Nazlı'nın ateşli hikâyesinden sahne çalmıştı.

Suna, kapının önünde Nazlı'yı öperken, her zamanki ciddiyetini takındı.

"Bak dikkatli ol. Adam ararsa bir kahve iç, yemeğe filan çıkın. Tanımaya çalış biraz."

"Tamam annecim" dedi Nazlı. "Sen beni merak etme."

Yeni haftayla birlikte büyük bir projenin ortasında buldum kendimi. Günlerce, sabahlara kadar çalışmak zorunda kaldım. Doğru düzgün yemek yemeden, iki üç saat uykularla... Bu tempoyla iki haftayı tamamlamıştım ki, ağır bir gribe yakalandım. Doktor randevusu için elim telefona gittiğinde, birden aklıma geldi Ömer. Dahiliyeci değil miydi bu adam? Hastaneyi arayıp, ismini verdim. Ertesi güne randevu aldım.

Sabah erkenden kuaföre gittim. Upuzun saçlarıma kırık fön çektirdim. Manikür, pedikür... Makyaj daha bir özenle yapıldı. Kıpkırmızı burnuma bol pudra... Diz üstü siyah, sade bir elbise. Ökçeli ayakkabılar. O gün ölüm korkusuyla şirretleşen, teşhis de teşhis diye ortalığı ayağa kaldıran kadını hatırlayamayacağı kadar uğraştım kendimle.

Beyaz ferah bir odası vardı. Koltuğunun hemen arkasındaki duvarda benden beş yaş büyük olduğunu öğrendiğim tıp doktoru diploması. Yurtdışından alınmış dahiliye sertifikaları, bitirme belgeleri...

Masasından kalkıp elimi sıktı. Bana oturmam için yer gösterdi. Daha içeri adımımı atar atmaz kalp çarpıntısı başlamıştı. Gözlerine bakıp beni tanıyıp tanımadığını anlamaya çalıştım. Hiçbir belirti yoktu.

"Nedir şikâyetiniz?" diye sordu, elinde kalemi, önündeki kâğıtlara not almak üzere.

Parmaklarında yüzük, masasında da karısının, çocuğunun fotoğraflarının olduğu bir çerçeve arayıp bulamamanın rahatlığıyla arkama yaslandım, Silmekten pudrası dökülüp kızarıklığı ortaya çıkmış burnumu çeke çeke sıraladım şikâyetlerimi. Daha sonra perdeyle

ayrılmış muayene bölümüne geçtim. Sırtımı, kalbimi dinledi. Nabzımı ölçerken fark etti mi bilmiyorum ama ellerim titriyordu.

Bu kez kolaycacık koydu teşhisi: Üst solunum yolları enfeksiyonu. Reçetemi yazıp uzattı, samimi ama mesafeli.

Acaba o günü hatırlatsam mı, hatırlatmasam mı? Hatırlamasın diye de o kadar uğraştım ama... Acilen kararımı vermem lazım. Ya reçeteyi alıp kös kös çıkacağım odadan ya da o günden laf açıp biraz daha uzatabileceğim orada kalacağım zamanı.

Cesaretimi toplayıp yüzüne baktım. Soru işaretli bir bakışla karşılık verdi.

"Beni hatırlamadınız değil mi?" diye sordum sonunda.

"Özür dilerim, çıkaramadım. Daha önce tanıştık mı?" dedi, mesafesini koruyarak.

"İki hafta önce bir cumartesi sabahı bana tıp literatürüne geçecek 'viski taşikardisi' teşhisi koymuştunuz" dedim.

Koltuğuna yaslanıp içten bir kahkaha attı. Aralıksız gülmeli bu Ömer. İnsan bu kadar mı sıcacık güler? Ben böyle bir şey görmedim.

"Evet, şimdi hatırladım" dedi. "Nasıl gidiyor sarhoş olma çalışmaları?"

Allah beni kahretsindi. Bari o ayrıntıyı söylemeyeydim...

"Bir daha denemedim" dedim, utana sıkıla...

"Zaten öyle evde tek başına sarhoş olunmaz" diye cevap verdi.

Herkeste bir ağız birliği hali. Yalnız olmazmış!

Derken bir sohbet başladı kendiliğinden. Bana ilk sarhoşluk deneyimini anlattı. Lise yıllarında arkadaşlarının birbirlerini gaza getirmek için "Dibini görmeyen, sevdiğini de görmesin" demesini, bu laf yüzünden kaç

kez küfelik olduğunu, aman neyse ki kız arkadaşlarına bir şey olmadığını...

Şans bu ya, sekreter içeri girip benden sonraki hastanın randevuya gelemeyeceğini söyleyince, kaldığı yerden devam etti. Konuştukça konuştuk. Yaptığım işten, sağdan, soldan, kadınların niye Galatasaray'ı tuttuğundan, bu yıl kışın fena bastırdığından, benim mezgit, onun tekir sevdiğinden, Beşiktaş'taki korsan DVD'cide bütün Woody Allen filmlerinin olduğundan... Gözüm de saatteydi bir yandan. İki üç dakika içinde susmazsam şirketteki çok önemli bir toplantıyı kaçıracaktım. Tijen Hanım kesin kovardı beni. İzin isteyip kalktım.

Bir daha hastalanmayı bekleyemeyeceğime karar verdim o an. Yapabileceğim tek hamle vardı: Çantamdan çıkardığım kartvizite cep telefonumu yazıp uzattım...

"İşten fırsat bulursanız arayın, çok güzel tekir yapan bir yer biliyorum" dedim.

Bir değişik ama yine çok güzel gülümsedi. Al, eve götür gözlerini. O kadar! Hem kaç çeşit gülümsemesi vardı bu adamın böyle? Bir bakmışım, yaramaz erkek çocukları gibi gülüyor. Bir bakmışım, kocaman bir adam... Üniversiteyi kazanmış, işe girmiş, terfi etmiş gibi... Sevinçli bir haber almış, içi içine sığmazmış gibi...

Elimi kuvvetlice sıkıp, "Arayacağım" dedi. "Hem belki sizi sarhoş etmeyi de başarırız."

Vayyy! Bir de cüretkârız! Gerçi ben de fena sayılmazdım hani. İki kere gördüğün bir doktoru yemeğe davet etmek. Ama işte öyle bir gülümsemesi vardı ki, onu bir kez daha görmek için atacağım her adıma değerdi.

Kem küm edip, çantamı aldığım gibi fırladım odasından. Hastanenin önünden

taksiye bindiğimde, kalbim yerinden fırlayacak gibiydi yine; ağzım da kulaklarımda... Ne bitmez taşikardi derdim varmış benim.

KAKTÜS TEAM

Şart mıdır prens?

Aşk falan yok demiştim kızlara ama bal gibi de ilk görüşte aşktı bu. Son görüşmenin ardından, o ilk günlerin şanından sayılan, "arayacak mı, ya aramazsa" telaşı başladı. Bu günlerin kurbanı bir kız arkadaş hep olur malum. Benimki de Suna'ydı. Günde kırk kez, telefon, mesaj, mail marifetiyle yiyip bitiriyordum Suna'yı. Bütün hikâyeyi en baştan gözden geçiriyor, Ömer'in her bir sözüne kırk tane anlam yüklüyor, bakışlarını yorumluyor, arayacağı zamanı kestirmeye çalışıyordum. Arada umudumu kaybedip kesin aramayacak diye karaları bağladığım da oluyordu, arasın diye akşamları totem yaptığım da...

"Ben seni daha önce hiç böyle görmedim" dedi Suna bir akşam, "baba evimiz" dediğimiz Ortaköy'de yemek yerken.

"Sanki ben gördüm" dedim. "Ne olduğunu hiç anlamadım. Ama işte aklımdan çıkaramıyorum."

"Niye eziyet ediyorsun kendine? Büyütme meseleyi. Sen ara, olsun bitsin."

"Yok daha neler? Hem telefonunu bilmiyorum ki..."

"Canım hastaneyi arar bağlatırsın."

"Olmaz. Uygun olduğunda arayacağını söyledi. Belki bir sevgilisi filan vardır, bilmiyoruz ki..."

"Sevgilisi olsa ne olur, altı üstü bir yemek yiyeceksiniz. Ne bilsin senin böyle telefonuna yapışmış halde beklediğini."

"Ya aramazsa?.."

"Aman Deniz, aramazsa aramasın."

Suna böyleydi. Eyvallahsız. Olmuyorsa olmuyordur. Çeker gidersin. Soğukkanlı, ağırbaşlı. Ben onun tam tersi, telaşe müdiresi... Akla kara kadar farklıydık ama etle tırnak gibiydik aynı zamanda. Ortaköy'de aynı mahallede doğmuş, bütün çocukluğu birlikte geçirmiştik. Sadece

arkadaşım değil, kız kardeşimdi Suna. Birer yıl arayla mahalleden taşınıp, şehrin iki farklı yakasında oturmaya başladıktan sonra da devam etmişti arkadaşlığımız. Ailesi memlekete dönünce, Suna yalnız yaşamaya başlamıştı.

Birbirimizin hafızasıydık biz Suna'yla. İlk aşkım Cüneyt'ten son aşkım Ömer'e kadarki gönül işi kayıtlarımın tamamını ilk günkü ayrıntılarıyla hatırlardı. Ben de onunkileri; Teneke Talat'ın onu öptüğü günden bugüne... O kadar çok şey paylaştık ki Suna'yla. Muhafazakâr ailelerimize rağmen hayatın tadını çıkarmayı öğrendik önce. Gizli saklı, kaçak ama bir yolunu ille de bularak... Hayal kurmayı sonra... Çoğu, büyüdüğümüzde başarılı kadınlar olacağımıza dair hayaller... Özgür kadınlar... Ben Suna'ya göre daha az inanırdım bu hayallere. Ama o kararlıydı. Beni de inandırırdı.

Ortaköy'de karşılıklı evlerde otururduk. Çoğu iki katlı ahşap evlerin olduğu, çıkmaz bir sokaktaydı evlerimiz. Bizim evin girişinde mutfak, tuvalet ve kiler, üst katta ise iki küçük yatak odasıyla, onların toplamından daha büyük bir oturma odası vardı. Bu odadaki çini sobanın sıcağı demekti ev benim için. Annemin dikişlerine rağmen, hep derli toplu. Temiz. Yatak odaları ise "soğuk"tu; anlamı da buydu, o günkü aklımla. Kalın yün yorganın altıydı uyumak...

Oturma odasının sokağa bakan cumbalı penceresinin önüne oturur, sokağın günün belli saatlerinde tekrarlanan bildik hareketlerini izlerdim. Sabahın işareti, sütçünün sesiydi. Ellerinde süt güğümleri, kahvaltıdan önce geldiğini haber verirdi. Kapılar birer ikişer açılır, o da alüminyum tencerelere boşaltırdı maşrapasındaki taze sütü. Sütçünün ölçekli kabından tencereleri dolduruşunu izlerken, içeriden kızarmış

ekmek kokusu gelirdi. Bana maşanın üzerine dizdiği ekmeklere bakmamı tembih ederdi annem, yanmasınlar diye. O da bir aşağı inip bir yukarı çıkarak kahvaltı sofrasını hazırlardı. Ayvalık'tan gelen zeytinyağına, kekik ve kırmızıbiber eker, kalamata zeytinleri içine atardı. Bazı sabahlar, davul fırında pişmiş gelincikotlu böreğin kokusuna uyanırdım, ki o günler yataktan kalkmak daha kolay olurdu. Beyazpeyniri, iki sokak ötedeki Hacı Bakkal'dan alırdı annem. Tenekedeki tuzlu sudan çıkarılıp yağlı kâğıtlarla paketlenen bu peynirler, lezzet küpüydü.

Annem ince belli bardaklara çayı doldururken radyoda "Arkası Yarın" başlardı. Bir kulağı radyoda masaya çatal bıçakları dizerdi. O sırada babam gelirdi sofraya. Başköşedeki yerine oturur, bizimle şakalaşırdı. Koca kahkahalı babamı öyle çok severdim ki... O da beni çok...

Annem, babamı yolcu edip sofrayı toplarken ben yine pencerenin önüne geçerdim. Suna da kendi pencerelerinde belirirdi. İlk hayallerimizi pencerelerin gerisinde kurduk Suna'yla. İmrenerek bakardık, siyah önlüklü, yakaları dantelalı kızlara... Evlerin pencerelerinden çarşafları silkeleyen kadınlar, kapısının önünü süpürenler, işe giden babalar... Sokak giderek hareketlenirdi. Bizim ev de... Saat on olmadan kapı çalmaya başlar, anneme prova için gelen kadınlar birer ikişer oturma odasındaki divanlara dizilirdi. Kadınlar eve, biz Suna'yla kapı önüne. Sundurmada oturup çekirdek yediğimiz kareler hiç gitmez gözümün önünden. Öğle vakti birlikte eve çıkardık. Bebeklerimize annemin kumaş artıklarından elbiseler yapardık.

İlkokula başladıktan sonra da vazgeçmedik bu alışkanlıktan. Aslında Suna pek bayılmazdı bu bebeklere elbise

dikme işine. Yine de itiraz etmezdi. Ama işte genetik midir nedir, benim en bayıldığım oyun buydu. Annem gelinlik terzisi olduğundan malzeme de çoktu.

Mahalledeki bütün kızların gelinliklerini o dikmişti. Arka mahalleden gelenler olurdu, aşağı mahalleden, hatta başka semtlerden. Arada da günlük elbiseler dikerdi.

Oturma odasındaki camlı vitrin nikâh şekerleriyle doluydu. Kesme çay bardakları ve likör takımının üstündeki rafa dizerdi annem, her gelinlik sonrası kendine gelen nikâh şekerlerini. Davetiyeleri de biriktirirdi. Annemin arşivinde en kıymet verdiği şey ise düğünde çekilmiş siyah beyaz gelin fotoğraflarını sakladığı albümdü. Bu albüm, yeni gelinler için de bir tür katalog işlevi görüyordu.

Kadını bol, gelinliği eksik olmayan bir evdi büyüdüğüm. Satenler, Fransız dantelleri, gipürler, tüller, inciler, taftalar, organzeler, şifonlar arasında oturmaya bayılırdım. Gelinlik provasındaki kızlara, ellerim yanaklarımda, gözlerim ışıl ışıl, hayranlıkla bakardım.

1981 yılının Temmuz sonunda bir akşam, Suna, anne babasıyla bize geldi. Suna'nın annesi Handan Teyze, kahve yapmak için mutfağa giden anneme heyecanla seslendi: "Sühendan koş, haberler düğünü veriyor yine..." Annem ve Handan Teyze'nin, o upuzun duvağına hayran kaldıkları Leydi Diana'nın St. Paul Katedrali'nde gündüz saatlerinde canlı yayında verilen düğün töreninin tekrarıydı koşarak gelinip, henüz renkli televizyonumuz olmadığı için, siyah beyaz ekranda bir kez daha izlenmesi gereken. İşi nedeniyle de özellikle annemin izlemesi gereken.

Annem, babamla Hayri Amca'ya kahvelerini ikram edip Handan Teyze'nin

yanındaki koltuğa oturdu, bir şeyi beğendiğinde çıkan o kararlı ses tonuyla, "Hakikaten çok güzel kız" dedi Diana için... Gelinliği ezberine almaya çalışırcasına büyük bir dikkatle izledi töreni.

Televizyonda gördüğüme inanamamıştım. Çocuk aklımın alamayacağı kadar şaşaalı bir düğündü bu, gittiğimiz düğünlere hiç benzemeyen, gelinliği içinde bir su perisi gibi duran, ürkek bakışlı Diana olmasa düğün olduğunu bile anlayamayacağım türden.

O akşam prenses olmak istemiştim. Nasıl olunur diye annemlere sorduğumu hatırlıyorum; Handan Teyze'nin kahkahasına karışan anneminkini de.

Annem, belki de bütün hayatımı etkileyecek önerisini yaparak, "Önce bir prens bulmalısın" dedi! Prenses olmak tamam ama asıl derdim gelinlik giymekti. Fakat işte en çok istediğim şey, bir erkeğin varlığına bağlanmıştı bir kere.

Suna, "Çok saçmaymış" dedi. "Şart mıdır prens?"

Daha soruyu sorarken, "hayır" diyen bakışlarla kafasını salladı. Ben bir prens gerektiğine ikna olmuştum ama Suna asla! Aramızdaki fark buydu.

İlkokul ikinci sınıfa giderken, dörtlerden Cüneyt diye bir çocuğa âşık oldum. İlk aşkım. Beni prenses yapacak prensi bulmuştum işte. Annemden gizli mutfaktan aşırdığım kibrit kutularıyla fal bakardım geceleri. İki çöpü, kutunun iki ucuna dik bir şekilde oturturdum. Sağdaki Cüneyt, soldaki bendim. Sonra aynı anda yakardım kibritleri... Eğer çöpler, için için yanıp birbirine doğru eğilirse Cüneyt de, ben de birbirimizi seviyoruz demekti. Kendimden emindim de, Cüneyt ne hissediyordu acaba? Onun çöpü yarı eğilir yarı eğilmez, sırrını açık etmezdi.

Suna hariç, okulun hemen hemen bütün kızları hayrandı Cüneyt'e. Yalnız bu

bizim etrafını kızlar sarmış Cüneyt denen sersemin, beğenisini gösterme şekli bir enteresandı. Arkadaş hoşlandığı kızın önce saçını çekiyor, kız daha ne oldum demeden yüzüne tükürüyordu.

Kaç geceler dua ettiğimi bilirim, ellerimi açmış, "Allahım n'olur Cüneyt benim de saçımı çeksin, yüzüme tükürsün" diye yakararak. Sonunda dualarım kabul oldu. Bir çarşamba günü teneffüste Suna'yla konuşurken ense kökümde bir acı hissettim. Arkamı dönmemle bir avuç tükürük yüzümde. Karşımda da Cüneyt.

Suna arkasından "Salak!" diye bağırıp, öğretmenine şikâyet edeceğini söylerken ben havalara uçuyordum. Ne çok sevinmiştim. İçeri giriş şifresini Cüneyt'in verdiği ayrıcalıklı kızlar grubuna dahil olmanın mutluluğu... Cüneyt'in yüzüne tükürdüğü biz o bir alay budala kızın aşktan anladığı buydu. Suna'ya göre "Bu çocuk manyak"tı, "böyle sevmek mi olur"du. Suna akılsız yanımdan beni koruyan aklımdı. O günden sonra Cüneyt bir daha yüzüme tükürmediği için ben kahrolurken de, aynı tepkiyi vermişti.

"Aman Deniz, tükürmezse tükürmesin."

Arar mı acaba?

Tam tamına on yedi gün sonra aradı Ömer. Bir akşam, tam işten çıkmıştım ki çaldı telefonum. Ömer! Her şey yolunda mı? Hayat nasıl gidiyor, keyifler yerinde mi minvalindeki girizgâhtan sonra sordu:

"Tekir teklifiniz hâlâ geçerli mi?"

Geçerli olmaz mı?!

İki gün sonra perşembe akşamı için sözleştik. Gün sonu Beşiktaş'ta bir toplantım vardı. Çıkışta beni üniversitenin önünden alacaktı. Tam saatinde arabasıyla okulun caddeye bakan binasının önündeydi.

Kuruçeşme'deki balıkçıya gittik. Yolda işten güçten söz ettik. Üzerinde çalıştığım mimari projenin ayrıntılarını ilgiyle dinledi.

Restorana girerken bile ellerim titriyordu. Tekirler nefisti. Ömer şahane. Beyaz bir gömlek vardı üzerinde. Lacivert bir kazak. Bej pantolon. Bugüne dek gördüğüm en yakışıklı adam olduğunu söyleyemezdim ama bugüne kadar hiçbir erkekten bu kadar etkilenmediğim de ortadaydı.

O konuşurken, gözümü bir an olsun ayıramıyordum yüzünden. Bir yandan anlattıklarını dinliyor, bir yandan da aklımdan geçen soruların cevaplarını kestirmeye çalışıyordum. Tostu nasıl yer acaba? Çayını nasıl karıştırır? Ev hali nasıldır? Kanepeye uzanarak mı, yoksa oturarak mı izler televizyonu? Saçları ıslakken... Uykusu gelmişken... Kitap okurken... Çorabın eşini bulamamışken... Öfkeliyken... Yüzerken... Çöpü dışarı çıkarırken... Ona ait ne varsa merak ediyordum. Hararetle anlatıyordu. Üniversite yıllarını, hükümetin çıkarmak üzere olduğu sağlıkla ilgili yasa tasarısının sorunlu yanlarını, son okuduğu kitabı... Onun bıraktığı yerden ben devam

ediyordum. Bir an bile tıkanmayan acayip lezzetli bir sohbetti.

Kahkahası kocaman, neşeli bir adamdı Ömer. Zekiydi sonra. Azımsanmayacak bir entelektüel birikimi vardı. Fırsat buldukça resim yapan, klasik müzik konserlerini kaçırmayan, kitapçılarda zaman geçirmeyi seven...

O geceki en önemli keşfim, yanında kendimi hem mutlu hem de huzurlu hissettiğim oldu. Öyle flörtöz bir hali yoktu, gayet arkadaşça davranıyordu ama zaman zaman gözlerinde yanıp sönen ve karşısındaki kadına beğeniyle baktığını fark ettiren ışığı gizlemiyordu. Pek de tekin durmayan ikinci bir bakış daha yakaladım o gece. Kolayca sıkılabilen, özgürlüğüne düşkün, yerinde duramayan bir adama ait. Çok mutlu da edebilir, çok da üzebilir...

Gözümü saatten ayırmıyordum. Zaman geçmesin, bu gece hiç bitmesin. Topu topu üç kez gördüğüm bir adam bu kadar kısa zamanda nasıl olup da bunca etkilemişti beni? İkinci kadeh şarabın sonunda ancak geçti elimin titremesi. Sigaramı yakarken fark edecek diye ödüm kopuyordu. Yüzüne baktıkça içim bir tuhaf oluyordu. Bir de şefkat duygusu uyandırdığını hissettim bende. Sevdiğim insanlara duyduğum. Kıyamadığım insanlara. Yanı başında, hiçbir mantığı olmayan bir "güven" duygusu da... Çocukluğumda pencerenin arkasında olduğunu bildiğim, beni heyecanlandıran hayat gibiydi Ömer. Hem ürküten hem güven veren. Kapıdan çıkıp koşarak varmak, yaşamak, "keşfetmek" istediğim. İnsana yaşama sevinci bulaştıran bir yanı da vardı. İçim içime sığmıyordu. Bir de o gülüşü işte. Uzanıp gözlerinden öpme isteği uyandıran.

Suflelerimizi de yedikten sonra kalktık.

"Görüyor musun, yine sarhoş olmadın" dedi.

Sarhoşluk neymiş anlamıştım oysa. İlle de içki içmek gerekmediğini bunun için.

"Bir dahaki sefere artık" dedim.

O gece gözüme uyku girmedi. Sağa döndüm Ömer, sol yanımda daha çok Ömer... İyi de bu nasıl oldu? Birine bu kadar hızlı âşık olunur mu? İlk bakışta aşkın üçüncü karşılaşması böyleyse, devamıyla nasıl başa çıkılır? Ne vardı ki bu Ömer'de aklım başımdan gitmiş, ondan başka bir şey düşünemez olmuştum. Aşkın gerekçesi, hesabı kitabı olmazdı. İhtimal bundandı, açıklayamamam. Sadece onu yaşamak istiyordum. Onunla zaman geçirmek... Onun için bir şeyler yapmak... İçinde sevinç olan bir şeyler. Onu öyle güzel güzel gülümsetecek bir şeyler. İlle de bir şeyler yapmak, ille de...

Ömer'den evvel böyle şeyler hissettiğim biri olmamıştı. Aşkı biliyordum sözüm ona. Kısa ve uzun süreli üç beş ilişkim dahilinde. Ama bu yaşadığım daha öncekilere benzemiyordu. İnsan, sevgisinin sınırlarının ne kadar geniş olabileceğini, onu ortaya çıkaracak kişi hayatına girene kadar bilemiyor sanırım. Eski sevgililerimi de çok sevdiğimi sanırdım, yalan da değildi aslında. Ama hepsinde zamanla birlikte artmıştı sevgim de, aşkım da. İlk defa bir adam, görür görmez ayaklarımı yerden kesmişti ve ona olan duygularımın yoğunluğu beni bile şaşkına çeviriyordu. Ben sanki hep severmişim Ömer'i gibi, çoook uzun yıllardır tanırmışım gibi...

Sonunda uyumuşum. Sabah, çocukluğumun bayram sabahlarına benzer bir heyecanla uyandım. Yüzümde kocamaaan bir gülümseme. Gecenin bütün ayrıntılarını hızla düşündüm yataktan kalkmadan. Her sabah sevgili direktörüm Tijen Hanım'ın kim bilir hangi

öfkesiyle karşılaşacağım diye sıkıntıyla hazırlanırken, o sabah şarkı mırıldanarak yaptım makyajımı. Her an, başka bir güzeldi. O kadar ağırdan alarak hareket ediyordum ki, az daha servisi kaçıracaktım.

Annem de fark etti, halimde bir tuhaflık olduğunu.

"Sen dün akşam neredeydin?" diye sordu.

"Hani sana bahsetmiştim ya... Şu doktor... Sarhoş olmaya çalıştığım gecenin ertesi günü tanıştığım..."

"Aaa, yine mi karşılaştınız?"

Son gelişmeleri hızla anlattım anneme. Final cümlem aynıydı:

"Nasıl güzel gülüyor anlatamam sana."

"Hadi bakalım, hayırlısı olsun" dedi annem.

İşyerine gider gitmez Suna'yı aradım. Sade bir özetin ardından akşam ayrıntıları konuşmak üzere buluşmaya karar verdik.

Gün boyu sürdü neşem. Tijen Hanım bile fark etti. Her zamanki iğneleyen tonlamasıyla, "Pek cıvıl cıvılsın bugün. Ne iş?" diye sordu.

Cevabımı beklemeden de rüzgâr gibi geçti yanımdan. Genelde içerlediğim bu tavrı batmadı hiç. Müthiş bir motivasyonla çalıştım saatlerce. Hatta aynı projeden sorumlu olduğumuz, pek de hazzetmediğim Melek'e yardım ve iltifat ettim. Aşk ne acayip bir şeydi... Nasıl değiştiriyordu insanın ruh halini.

İş çıkışı Suna'yla yine Ortaköy'de buluştuğumuzda da Tijen Hanım'ın ifadesiyle cıvıldamaya devam ettim. Her şeyi, en başından, bir tek ayrıntıyı atlamaksızın, uzuuun uzun, hiç nefes almadan anlattım Suna'ya.

Sevindi arkadaşım. Sevinç bulaşıcıdır ya hani, bütün gece kıkırdayıp durduk. Zaten kulaklarıma uzanan ağzımı bir türlü toplayıp kapatamıyordum.

“Fena âşık olmuşsun sen. Çok merak ettim ben bu Ömer’i” dedi Suna.

“Görsen sen de seversin. Hani böyle yüzüne bakınca ‘iyi bir insan bu’ dersin ya... Öyle biri.”

“Pekii... Ne zaman tanışıyoruz?”

Birden durdum. İlk günlerin o sevimsiz mi sevimsiz endişe klasiği düşüverdi aklıma...

“Her şey iyi güzel de, bunu tekrarlayalım filan demedi.”

“Dün ayrılırken?”

“Görüşürüz dedi sadece.”

“E iyi. Arar o zaman.”

“Ya aramazsa, ya ben kendi kendime gelin güvey olduysam?..”

“Yok artık. İnsan anlamaz mı?”

“Aslında çok arkadaş gibiydi. Ne bir ima ne bir şey... Yine de yanımda mutlu görünüyordu. Yani o kadar çok konuştuk ki, sanırsın, yıllardır kimseyle sohbet etmemişiz gibi. Sıkılmadığından eminim.”

“Tamam Deniz. Siga siga...”

“Haklısın ama ben kendimi durduramıyorum. Bir şey oldu, açıklayamadığım bir şey... Onu hatırladıkça çarpıntı başlıyor yemin ederim.”

“Böyle bir heyecan tek taraflı olmaz genelde. Ama garantisi de yok biliyorsun. Bekleyip göreceğiz.”

Beklemek... Hayatta en başarısız olduğum mesele. Her şey, hemen şimdi, çarçabuk olsun halim benim. Başıma bir sürü bela açan.

Suratımın düştüğünü gören Suna, “Hiç mızmızlanma” dedi. “Valla bu genç kız triplerinden çok sıkıldım. Kansere bile çare buldu, kadınların bu aradı aramadı, arayacak mı aramayacak mı teranelerini çözemedi insanlık. Ayrıca niye ille de onun araması gerekiyor? Ben sana bir şey söyleyeyim mi? Erkeklere, ilk arayanın onlar olması gerektiğine dair salak bir

görev veren biziz. Onlar bunu ifa etmeyince de komalık hale geliyoruz."

"Nedim'le ilk buluşmadan sonra senin de aynı soruyu sorduğunu hatırlatırım."

"Kendimi bu güruhun dışında tutmuyorum ki... Sadece bunun sorumlusu biziz diyorum."

"Hakikaten de öyle bir şey var. Mesele konuşmak değil ilk günlerde. Kimin aradığı daha önemli."

"E, çok saçma gelmiyor mu sana da?"

"Yok valla, bu geleneği değiştiren kişi olmaya niyetim yok."

"O zaman bekleyeceksin. Aramasını, aranızda bir şeyler olup olmayacağını görmeyi..."

Kadın-erkek ilişkilerinin bir kodunu daha çözmüş olmanın rahatlığıyla kahvelerimizi istedik. O sırada Nedim aradı Suna'yı. Erkek cinsinin medarı iftiharlarından, iyi kalpli Nedim. Üç yıldır devam eden çok mutlu bir ilişkileri vardı. Zaman zaman Suna'yla sohbetlerimize katılır, her defasında bize uzaydan gelmişiz gibi bakar, sonra da uyarırdı...

"Ayrıntıları konuşmaktan, esası kaçırıyorsunuz. Bir erkek bu konuştuklarınızı aklından bile geçirmez. Anlatsanız da anlamaz."

Suna kız arkadaştan yapılmış kız kardeşse, Nedim de en yakın kız arkadaşın sevgilisinden meydana gelmiş erkek kardeşti. Suna'nın hayatına girdiğinde, Suna kadar bana da iyi geldi Nedim. Erkeklerden şikâyet ettiğimiz ne kadar şey varsa, onların bir tekine bile sahip değildi. Suna hayatının aşkını bulmuş, ben de Nedim'in varlığında "iyi erkek"lerin gerçekliğine olan inancımı temize çekmiştim.

Suna'nın gözlerine baktım. Hâlâ çok âşıktı. Üç yıl önceki kadar çok. Ama telaşsız. Huzurlu. Ah ben daha ne kadar

yolun başındaydım. Üç yıl sonraya ne çok vardı. Ve tabii acaba arayacak mıydı?

KAKTÜS TEAM

"Senin kadın olarak yapamadığını..."

Çok kadınlı bir çocukluğum oldu benim. Gelinlik diktirmek için anneme gelen genç kızlar, onların yakınları... Geleneksel aile yapısı içinde yetişmiş bu kadınların hikâyeleriyle büyüdüm de denebilir. En sık tekrarlanan hikâyeler de "evlilik" temalı olanlardı. Zaten oturma odasındaki mankenin üzerinde hep bir gelinlik asılıydı. Onu giyecek olanın heyecanını, beklentilerini bilirdim. Evlenmeden evvel eline erkek eli değmemiş genç kızların...

Kadınlar doğardı, büyürdü, evlenip çocuk yapardı. O sohbetlerin hepsi bu sıralamayı tekrarlayıp duruyordu.

Ortaokul, lise yıllarında annemle babamın "erkekten arkadaş olmaz" uyarısıyla, daha çok kız arkadaşlar edindim kendime. Doğrusu erkeklerden çekinirdim, hatta benimle biraz uzun konuşsalar yüzüm kızarırdı. Üniversite yıllarında da annemle babamın bu yaklaşımları değişmedi. Ama artık erkek arkadaşlarım da vardı, kantinde birlikte ders çalıştığım, ders aralarında sohbet ettiğim. Boş derslerde, üniversite kahvelerinde okey oynadığım. Yine de akşamları beni evden araması yasak olan erkek arkadaşlarım.

Ben hep biraz yabancısı oldum erkeklerin. Hep biraz çekindim onlardan. İş hayatına başlayana kadar bu böyle sürdü. Babamın baskısı sona erip, anneminkiler de hafifleyince erkeklerle sağlam dostluklar kurabildim. Ama onların "erkek" olduklarını bir an olsun unutmadan.

İş hayatına başladıktan sonra da hep kadınların ağırlıklı olduğu şirketlerde çalıştım. Bu kadınlar, benim geldiğim çevredeki kadınlara benzemiyorlardı: Daha özgür çocukluklar yaşamış, kız arkadaşla erkek arkadaş arasında ayrım

yapmamış kadınlar. Yirmili yaşlarımın başında işyerindeki kadın muhabbetlerinde duymaya başladığım hikâyeler, o güne dek dinlediklerimin hiçbirine benzemiyordu. Bir öğle yemeğinde benimle aynı departmanda çalışan bir kız arkadaşım, "Geçen hafta sonu Bodrum'daydım. Bir adamla tanıştım. Küp gibi sarhoş olduk. Kulüpten dışarı çıktığımızda yan taraftaki karanlık bir köşede... Valla öyle duvara yaslanmış halde. Ama işte, prezervatif filan yok... Çok endişeliyim" demişti.

AIDS'in çok gündemde olduğu dönemlerdi. Arkadaşımı da AIDS korkusu sarmıştı. Zira adamı hiç tanımıyordu ve bu adam yabancı uyruklu biriydi. Eliza testi yaptıracağını söyledi. Ne kadar çok şaşırdığımı bugün gibi hatırlarım. "Evlenmeden asla..." telkinleriyle büyümüş bir genç kız için, akıl almaz bir hikâyeydi. Sonra yeni yeni hikâyeler eklendi buna. İlk kürtajını lise sonda olmuş biri, sevgilisiyle aynı evde annesi ve babasının bilgisi dahilinde yaşayanlar, "one night stand"ciler... Dinlediğim kadın hikâyeleri bir uçtan diğerine savrulmuştu ve ben inanılmaz bir merakla bu yeni hikâyeleri "anlamaya" çalışıyordum.

İlk zamanlardaki şaşkınlığımı kısa sürede attım üzerimden. Benim büyüdüğüm çevrenin dışında bir hayat vardı ve benimkinde erkeklerle arkadaşlık bile onaylanmazken, o çevrelerde kadının cinselliği onun birey oluşunun bir parçasıydı. Kızlarla toplandığımız bir akşam, ilk cinsel deneyimler üzerine bir sohbet açılmış, herkes kendi deneyimini anlatmış, sıra bana geldiğinde, hemen o an bir masal uydurup, sözüm ona kendiminkini paylaşmıştım. Sanki gerçeği söylersem, dışlanırım gibi bir korkuyla...

İnsanın bir grupla kurduğu aidiyet ilişkisi sırasında "kendisi gibi de

olabileceği"ni bilmiyordum henüz. İşin tuhaf tarafı, daha önceki çevremde de "kendim gibi olma" şansım olmamıştı. Annemin verdiği kadınlık bilgilerinin çoğunu saçma bulurdum ama "gerçeği" ona da söyleyemezdim.

Suna benden daha farklıydı. Aynı sınıftan gelsek de o annesine kafa tutabiliyordu. İş hayatına atıldıktan sonra ailesi memlekete döndüğü için hesap verecek kimsesi de kalmamıştı ama eminim birlikte yaşasalar bile, o bir yolunu bulurdu istediği gibi yaşamanın. Benim yaşadığım şaşkınlığı yaşamadı hiç. Hatta uydurduğum hikâyeyi duyduğunda kızdı bile.

"Ne gerek var yalan söylemeye?.. Zaten o kadar sıradan, o kadar normal bir olay ki, büyütecek bir şey de yok. Bunu yaşamak da ayıp değil, yaşamamak da... Ben sana üniversite son sınıfta, İlker'le beraber olduğum geceyi anlattığımda da söylemiştim bunu."

"Sen başkasın. Ama işyerindekiler... Ne bileyim, yirmisini geçmiş ve kimseyle ilişkiye girmemiş kadınlara şaşırarak bakıyorlar. Kendimi eksik hissediyorum."

"Denizcim, bir gün zaten olacak bu... Bir yaş standardı yok."

"Öyle ama... Bir yandan da o kadar ürkütücü geliyor ki..."

"İnan bana, doğru adamla yaşadığında dünyanın en olağan şeyi olduğunu göreceksin. Ürkecek bir şey olmadığını da..."

O yaz Suna, o zamanki sevgilisi Faruk'un arkadaşı olan Bülent'le tanıştırdı beni. Daha önce de birkaç kısa süreli ilişki yaşamıştım, ama küçük öpüşler ve dokunuşlar dışında bir cinsellik söz konusu olmamıştı. Bülent'le çok iyi anlaşıyordum. Suna, Faruk, Bülent ve ben şahane bir dörtlüydük.. Birlikte çok eğleniyorduk.

Bir akşam evine yemeğe davet etti beni Bülent. Annemden "Suna'yla buluşacağız, geç kalırım" diye izin aldım. Hâlâ her şey izne tabiydi.

Yemeği yedikten sonra, videoya bir film koyup yanıma oturdu Bülent. Filmin ortalarında dokunmaya, öpmeye başladı. İlk kez bir erkeğin evinde, onunla yalnızdım. Suna haklıydı, her şey kendiliğinden gelişiyor, hiç de garip gelmiyordu. Sevdiğin bir adama o kadar yakın olmak, nefesinin nefesine karışması, pantolonunun üzerindeki kabarıklığı fark etmek... Kendimi kadın gibi hissettim ilk kez o gece. Daha sonra beni yerimden kaldırıp öpe öpe yatak odasına götürdü Bülent. Üzerimizde ne var ne yoksa yerdeydi az sonra. İlk kez bir erkeği çıplak görüyordum ve teni tenime değdikçe heyecandan bayılacak gibi oluyordum. O an yaklaşmıştı. Birden panikledim ve geri çekildim.

"Ne oldu?" diye sordu Bülent.

"Ben daha önce..."

"İyi ya, her şeyin bir ilki vardır."

"Yapamam" dedim, pikeye sarılıp kendimi yatağın öbür ucuna çekerek.

"Ama çok saçma" dedi Bülent. "Ben kız kardeşime bile söylüyorum, dünyanın en normal şeyi bu... Kasabalı kızlar gibi davranma. Okumuş etmiş, mimar olmuş bir kadınsın."

Yeniden çekti beni kendine. İkinci bir denemeden sonra ben yine ittim Bülent'i...

Korku... İliklerime kadar hissettiğim bir korku. Annemle babamın arka arkaya zihnimden geçen yüzleri...

Çok öfkelendi Bülent. Yataktan kalktı.

"İyi o zaman, senin kadın olarak yapamadığını ben kendim hallederim" dedi.

Banyoya girdi. Beş dakikanın sonunda sifonu çekip dışarı çıktı. Yatakta büzülüp oturan bana bakıp "Giyin istersen,

annenler seni merak etmesin" dedi. Buz gibi bir ifadeyle beni kapıdan geçirdi.

Ertesi gün Suna'ya anlattığımda, "Öküz çıktı bizim Bülent iyi mi?" dedi. "Salak herif! İnsan biraz anlayış gösterir. Ama sen de tuhafsın Deniz. Niye korktun o kadar?"

"Yemin ederim bilmiyorum. Ateş filan bastı birden. Zangır zangır titremeye başladım, içim sıkıldı."

"Sonra da banyoya gidip elle boşaldı hayvan öyle mi?"

Sustum, bir şey söylemedim. En ağrıma giden de "Senin kadın olarak yapamadığını" sözü olmuştu. Henüz yeni yeni deneyimlemeye başladığım kadınlığım, ilk tecrübede fena halde aşağılanmıştı.

Suna o gün çok teselli etti beni.

"Biraz daha bekleyebilirdi. Daha anlayışlı davranabilirdi. Kendini suçlama sakın" dedi.

O dedi demesine de, kendimi berbat hissetmeme engel olmadı bu. Ne zordu kadın olmak. Çok istediğin halde, onu yaşayamamak, bu yüzden aşağılanmak...

Bülent beni bir daha hiç aramadı.

Arar belki diye epeyce bir bekledim. Faruk'a, "Bu iş olmaz. Bana göre değil bu kız" demiş.

"Boş ver" demişti Suna. "Doğru adam değilmiş demek ki..."

Doğru adam neydi ki? Kimdi?

Ömer'den telefon beklediğim o günlerde, yıllar sonra karşıma çıktı Bülent. İş çıkışı buluşup bir kahve içtik. Evlenmiş, bir de kızı varmış. Bizim şirketten bir arkadaşıyla, çalıştığı işyeri için ekipçe hazırladığımız mimari projeden söz ederken, ekiptekilerden birinin ben olduğumu fark etmiş. Merak etmiş, arayıp hatırımı sormak istemiş. Uzun uzun konuştuk. Vaktiyle beni çok üzen o genç adam gitmiş, şefkatli sempatik biri

gelmişti yerine. O günlerden hiç bahsetmedik. Hayatımızda olup bitenleri konuştuk.

Sohbetin sonunda, “Çok değişmişsin” dedi Bülent...

“Değişmiş derken?..”

“Bilmem, utangaç, kulaklarına kadar kızaran bir kız kalmış aklımda.”

“E, büyüyoruz Bülentçiğim” dedim. “Benim aklımda da küstah bir genç adam kalmış ama sen de ona benzemiyorsun.”

Biraz mahcup, gülümsedi.

“Bizim işyerine gelirsen, uğra bana mutlaka” dedi ayrılırken.

Neredeyse on yıl sonra alınmış bu masum intikam iyi gelmişti bana.

Ömer o akşam da aramadı beni.

KAKTÜS TEAM

İnsan ilişkilerini yönetmek

Beklediğim telefon bir türlü gelmeyince, aman gelenek bozulmasın (!) endişesiyle Ömer'i aramaya da yanaşmadığımdan, kendimi işe verdim. Ne zaman canım çok sıkılsa, kontrol edemeyeceğim ve beklemek zorunda kaldığım bir sürece girsem yaptığım gibi... İşim hep iyi geldi bana. Birinin evi, işyeri için kurduğu hayali çizime dökmek... Müşteriyle uzun bir görüşme yapmak önce. Nasıl bir evde ya da işyerinde çalışmak istediğine dair her türlü soruyu sormak... Ardından projenin uygulanacağı yere gitmek, etrafında gezmek, onun ruhunu hissetmek. Müşterinin sorularıma verdiği yanıtlara, yerin bende uyandırdığı ilhama göre tasarımı canlandırmak. Düşünmek, okumak, hayal kurmak, önce kafamda hazırlanmak, ardından uygulama projesine geçmek. O işe hamile kalmak özetle... Sonra çocuğun gün gün, ay ay büyümesi zihnin rahminde. Belli bölümleri ortaya çıkan resme bakıp mutlu olmak. Zaman geçtikçe, elinin, ayağının, kolunun gelişmesi, giderek bir canlıya benzemesi kâğıt üzerinde. Proje ilerledikçe ağırlaşan mimarın, çizgilerin içinde kaybolduğu uykusuz geceleri... Ve doğan çocuk. Anne olmanın ne olduğunu bilmiyordum ama bu duyguyu yaşamış arkadaşlarımın hamilelik süreçlerine benziyordu gerçekten de...

Onuncu yılına giren ve çok severek çalıştığım iş hayatımda öğrendiğim en önemli şeylerden biri işini iyi yapmak kadar, insanlarla kurduğun ilişkileri de iyi yönetmek gerektiğiydi. Son beş yıldır, Türkiye'nin kurumsallaşmış büyük mimarlık şirketlerinden birinde çalışıyordum. Grup direktörümüz Tijen Hanım, müthiş yaratıcı zekâsı olan, müşterinin, mekânın ve zamanın söze dökülmeyen en küçük fısıltılarını bile

kolaylıkla duyabilen bir mimardı. Ondan çok şey öğrendiğimi inkâr edemem.

Ne var ki zor bir kadındı Tijen Hanım. Kendi kendiyle sürekli kavga halinde olan, bu kavgacılığını birlikte çalıştığı insanlara da yansıtan öfkeli bir kadın. Sanki öfkeli olmak onun bir parçasıydı ve gün boyu bu öfkeye bahaneler arıyordu.

Daha da fenası, beş kişilik ekipteki herkesi, kendisine en yakın tuttuğu Melis de dahil olmak üzere, küçümsüyordu. Ne kadar başarılı işler çıkarırsak çıkaralım, varlığımız onun varlığına bağlıymış gibi davranıyordu. Onu hiçbir zaman mutlu görmedim desem abartmış olmam. Direktör olarak, sorunların çözümünde inkâr edilemez fikirleri ve bitmek bilmeyen yaratıcı enerjisiyle bütün şirketin gözbebeğiydi. Sektörde de ondan müthiş bir saygıyla söz edilirdi ama benim, bizim gördüğümüz mutsuz bir kadındı, hiçbir başarısının tadını doğru düzgün çıkaramayan, bir türlü mutlu olamayan. Küçümsenmekten korktuğu için bizi sürekli küçümsediğini fark edecek yaşta ve deneyimde değildim. Korkuları olabileceğini bilmiyordum... Öfkesinin, onu kendisiyle yüzleşmekten koruyan bir uyuşturucu işlevi gördüğünü de... Ne olduğunu anlayamadığım için, elimden gelen tek şey, o nasıl davranırsa davransın çalışmaya, daha çok çalışmaya, işimle ilgili ne bulursam okumaya devam etmekti. Bütün bu süreçte ondan öğrendiklerim gerçekten de az buz şeyler değildi, ama insana hayatı zindan eden birine katlanmak gibi de bir bedeli vardı ve ağırdı gerçekten.

Bir yıl kadar önce, hemen altında müdür pozisyonunda çalışan Altan Bey işten ayrılınca, yeni bir müdür almak yerine, müdürünü kendi yetiştirmeye karar vermişti. On yıldır Tijen Hanım'la çalışan Melis en büyük adaydı. Ardından

Melek geliyordu. İkisi de benden nefret ediyordu. Görünürdeki bu adaylara rağmen, Tijen Hanım her zorlu projeyi bana veriyor, işe yeni başlayan Senem ve Merve'nin yetişmesi için de benden beklentisi olduğunu her fırsatta dile getiriyordu. Ekibin bütün yükü benim omuzlarımdaydı. Böyle olunca, kimseye bir şey belli etmesem de içten içe müdürlük pozisyonu için bir beklentiye girmekten kendimi alıkoyamıyordum. Oysa Tijen Hanım'dan o yönde en ufak bir ima bile yoktu. Gönlünün Melis'ten yana olduğunu biliyordum ama Melis'e bu terfiyi sağlarsa, benim motivasyonumu düşürmekten de çekiniyor gibiydi. Odasının yanındaki müdür odası boş kalmaya devam ediyordu.

Tijen Hanım'ın hemen ardından gelen ikinci "kızgın" kişilik de Melis'ti. Onun yöntemi daha ziyade iğneleyici konuşmalar şeklindeydi. Bazen huzurumu kaçırmak, bazen de canımı acıtmak istediğini ayan beyan belli ederek yapardı bunu.

Melis'in ardından nefret objesi olduğum Melek'in tarzı daha farklıydı. Nefretini açık etmemek için büyük gayret sarf ediyor, arkadaşça ve samimi davranma pozları yapıyor ama ne var ki gözlerinde çakan şimşekleri gizleyemiyordu. Kaçak güreşiyordu.

İyi iş çıkarmam kadar Melis ile Melek'e karşı uyanık olmam da gerekiyordu. İşi seviyordum ama işyerinde çok da mutlu olduğum söylenemezdi bu yüzden. Neyse ki Senem ve Merve'yle ilişkim iyiydi.

Kendimi korumak, üzerimdeki nefret enerjisinden en az zararla kurtulmak için, Tijen Hanım karşısında uyguladığım yöntemi uygulamaya devam ediyordum. Çalışmak, çalışmak, çalışmak...

Çalışmak sadece işyerindekilere karşı değil, dışarıdaki hayatın zorlukları

karşısında da bildiğim tek korunma yöntemiydi. Son görüşmenin ardından beş gün geçmiş, Ömer'den hiç ses çıkmamıştı. Belki de bir ay sonra filan sıradan bir arkadaş gibi arayıp hal hatır soracak, arada sırada yemekti, sohbetti idare edecektik. İçimden bir ses, "Hayır bu kadar tekdüze bir ritmi olmayacak aranızdaki şeyin, onda da bir şeyler var" deyip duruyordu ama buna inanacak kadar kendime güvenim yoktu işin aslı.

Elimdeki iki farklı projeye kendimi kaptırmış Ömer'i düşünmemeye çalışıyordum ki, hiç beklemediğim bir saatte, akşam on gibi aradı beni. Beşinci günün sonuydu. Hastanede nöbetçiymiş. Sakin bir akşammış. Aklına gelmişim. Sesimi duymak istemiş!

Yaşasın!

Tam iki saat, yine hiç kesintiye uğramayan bir telefon sohbeti oldu. Acilden çağırmasalar, daha da devam ederdi eminim. Kapatırken, "Hafta sonu işin yoksa, akşam yemeği yiyelim" dedi. "Benim de sevdiğim bir balık lokantası var, seni oraya götüreceğim."

Hem gelenek bozulmamış, hem de yeni bir randevu şansı çıkmıştı. E, ben daha ne isterdim ki?

Ertesi akşam Nazlı, Suna ve ben yemeğe çıktık. Son görüşmemizdeki o pek keyifli halinden eser yoktu Nazlı'nın. Yemekler gelmeden, arka arkaya iki kadeh şarap içti.

"Sende bir şeyler var" dedi Suna. "Gergin görünüyorsun. Epeydir de konuşmadık. Anlat bakalım, yeni hikâyeler var mı?"

"Yok" dedi Nazlı. Yüzünden düşen bin parçaydı. "O gün size anlattığım adam var ya, Kerem, bir daha hiç sesi çıkmadı. On gün sonra aradım. Telefonu açmadı. Mesaj attım, cevap yazmadı. Bir anda yok oluverdi."

"E ama öyle çok da ciddiye almış gibi görünmüyordun" diye hatırlattım.

"Öyleydi ama, zaman geçtikçe adamı özlemeye başladım. Cevapsız telefon ve mesajlardan bir hafta sonra aradı. Kusura bakmayayımmış. Çok yoğunmuş bugünlerde. Bir türlü fırsat bulup arayamamış, falan filanmış..."

"Bu da ne klasik erkek yalanıdır yalnız" dedi Suna.

"Doğru ama, ilginç olan benim bu yalanı görüp yoluma devam edememdi. Anlayış gösterir gibi yaptım. Hafta sonuna bir buluşma ayarladık. Gece yine olağanüstü geçti. Ama hemen ardından yine uzun bir sessizlik."

"Allah Allah, sen böyle durumlarda, çeker giderdin, ne o sen de mi âşık oldun?" dedi Suna, o "de" takısıyla bana göz kırparak.

"Aşk mı bilmiyorum. Ama bu Kerem'de ne olduğunu anlayamadığım bir şey var. Onu görmek istiyorum. Aslında o, ben, Berk birlikte bir şeyler yapalım filan da istiyorum."

"Ha, senin ilişki yaşama zamanın gelmiş" dedi Suna.

“Bilmiyorum, eskiden olsa hiç umursamazdım. Ama bu sefer duvara tosladım. Bir aradayken her şey şahane, sonra birden puff... Ortada ne adam var, ne o yaşanan gece. Amaaan boş ver diyorum demesine de gözüm hep telefonda.”

“Başka birileriyle de tanışmışsındır, sen boş durmazsın” dedi Suna.

“Yok valla. Arka arkaya bir sürü çetin dava vardı. Haftalardır eve kapandım, bir şey yaptığım yok. Ama çok da öfkeliyim. Yerli yersiz Berk’e kızıyorum. Bazen Kerem’le bir daha hiç görüşmeyeceğiz kaygım o kadar artıyor ki, Berk’le parkta dolaşırken filan, ‘Annen çok mutsuz’ diye ağladığım bile oluyor küçücük çocuğa.”

“Deli misin?” dedi Suna. “Çocuğun psikolojisini bozacaksın. Niye ona yansıtıyorsun?”

“Yok çok abartmıyorum. Sonra bin bir şaklabanlıkla geçiştiriyorum durumu ama Berk de etkileniyor ister istemez.”

Suna da, ben de şaşkındık. Nazlı’yı hiç böyle görmemiştik. Çivi çiviyi söker deyip, çoktan yeni çivi arayışına girmesi gerekirdi ama bildiğin acı çeker gibi bir hali vardı. Bizim yanımızdan bir mesaj attı Kerem’e. Bir saat sonra bir mesaj daha.

“Şu an uygun değilim. Bir ara arayacağım” gibi bir cevap geldi.

Suna yine bütün mantıklılığıyla konuşmaya başladı.

“Kadınların çoğu bunu yapıyor. Zorlamakla olmaz. Bıraksana...”

“Sunacım, haklısın. Benim öyle bırakamamak gibi dertlerim yoktur bilirsin. Ama anlamıyorum. O kadar tutkulu saatlerden sonra adam yok oluyor. Geçen sefer bu adam bana âşık kesin dedim, ama sonra güm. Anlamaya çalışıyorum.”

“Belki de sadece ara sıra seks istiyordur.”

“Tamam canım, ben de yarın evlenelim demiyorum ki... Ama bu kaybolmak da neyin nesi?”

“Evet, tam da bu. Kaybolmak da neyin nesi? Kayboluyorsa, aramıyor, sormuyorsa, bu adamla işin olmamalı. Vay bana bunu nasıl yapıyor diye hırslanıyorsan, o başka tabii.”

“Bilmiyorum ki... Ama sanmıyorum da... Seksi bir yana bırakırsak, daha önce de dediğim gibi, öyle çok hoşsohbet bir adam değil. Sadece işine, çocuğuna karşı sorumluluğu filan hoşuma gidiyor.”

Nazlı bu kez farklı şeyler anlatıyordu gerçekten. Ve anlattıklarında çok fazla Berk vurgusu vardı.

“Sen oğluna bir baba filan aramıyorsun değil mi?” diye sordum.

“Ne münasebet canım! Oğlumun bir babası var zaten. Ama evet, anne baba çocuk üçgenine ihtiyaç duyuyorum zaman zaman. Bu üçgen Mete’yle kurulamayacağı için Kerem’i düşünüyor olabilirim. Zaten ona kızgınlığım sadece benim kızgınlığım değil, Berk’in annesi olarak da kızdığımı fark ediyorum.”

“Dişi kuş, yuva yapmak istiyor” dedi Suna.

“Erkek kuş da buna izin vermeyince öfkeleniyor” diye ekledim.

Nazlı’nın aklına yattı.

“Kim bilir belki de dediğiniz gibi bir dönem geçiriyorumdur.”

Ben hâlâ önümdeki ikinci şarap kadehiyle oyalanırken kızlar çoktan çakırkeyif olmuştu. İlerleyen saatlerde Nazlı’ya bir dolu akıl verdik. Öyle iki de bir arama. Sen de kaybol ara sıra. Kaçan kovalanır unutma. Adamın avcılık duygularıyla oynama; bırak çabalasın. Berk’i bu işe karıştırma. Onu yapma, bunu yapma. Kadınlığın kitabından sayfaları çevirdik, altını önceden çizdiklerimizi bir kez daha masaya yatırdık.

Ben yine gayet ayık, bu iki sarhoş kadını, taksiyle evlerine bıraktım.

Acaba Ömer nasıl bir sevgiliydi?

KAKTÜS TEAM

Ve beklenen gün geldi. Bütün bir cumartesi gününü kuaförde geçirdim. Saçlarımın kırıkları temizlendi. Dip boyası yapıldı. Manikür, pedikür... Bu işler bittikten sonra Beyoğlu'ndaki bütün mağazaları tek tek dolaşıp, akşam için giyecek bir şeyler baktım. O kadar mutluydum ki... Çok hoşlandığın biri için hazırlanmak, başka türlü hazırlanmalara benzemiyordu. İçimde müthiş bir enerji vardı. Alışveriş sırasında saatler geçtikçe, buluşma vakti yaklaştıkça heyecanım da artıyordu.

Fazla iddialı olmayan ama oldukça şık bir gömlekle kombine ettiğim blue jean, küçük halka küpeler, hafif bir makyaj, topuklu ayakkabılar... Evime yakın bir nirengi noktası belirlemiştik. Tam sekizde beni oradan aldı. Arabaya binip yanaklarından öptüm. Hafiften başlayan kalp çarpıntısı bir önceki görüşmede de tekrarlayan şiddetine ulaştı.

Tarabya'da lüks bir restoranın yakınına park etti arabasını. İçeri girer girmez, şef garson, hatırlı bir müşteri olduğu hemen anlaşılan Ömer'i selamladı. Ayaküstü birkaç kelime konuştular, "Nasılsınız doktor bey, epeydir uğramıyorsunuz, şöyle buyurun lütfen..." Deniz manzaralı güzel bir masa ayarlanmıştı.

Kahverengi gömleği gözlerinin yeşilini daha bir ortaya çıkarmıştı. Açık renk keten pantolon, süet ayakkabılar, boynuna attığı ince bir süveter, sütlü kahve... Ellerinin ne kadar güzel olduğunu düşündüm, sigarasını yakarken. Ellerimin avuçlarında olmasını istedim o an. Birkaç kez sigaramı yakarken değdi ellerimiz birbirine... Elektrik çarpması gibiydi.

Bu buluşmada, bakışlarında önceki sefer görmediğim bir şey yakaladım. Akşam yemeğine çıktığı herhangi bir arkadaşına bakar gibi görünmüyordu.

Uyduruyor muyum acaba diye defalarca tarttım, hep aynı özgüvensizlikle, ama yanılmam mümkün değildi. Zaten iki insan arasında bu anlamda bir şey varsa, iki taraf da aynı anda hisseder ya... Kaldı ki benim hiçbir şeyi gizleyecek halim yoktu. Ne kadar kontrollü olmaya çalışırsam çalışayım, açık veriyordum bir şekilde. Eminim farkındaydı Ömer, karşısındaki kadının kendisine içinin gittiğinin. Elimin nasıl titrediğini de fark etti bir ara. Başını denize doğru çevirip bıyık altından gülümsedi. Bacaklarımın arasına alıp ellerimi, bir süre oradan çıkarmadım. Tuhaf bir korku geziniyordu içimde. Sanki hissettiğim yoğunluğu sezerse ürker, kaçar gibi... Zaten bugün olmasa yarın; hayır dersem, Bülent'e dediğim gibi... Bülent'i de, Allah'ın belası travmasını da kovmaya çalıştım aklımdan.

Neyse ki çok eğlenip, çok güldüğümüz, insanlardan, iş hayatından, edebiyattan, sanattan, hatta kuantum fiziğinden, balık alırken nelere dikkat edilmesi gerektiğinden ve daha bir sürü birbirinden farklı konudan bahsedip konuşmaktan yorgun düştüğümüz bir sohbet daha başladı.

Saat on bir gibi kalktık. Üç kadeh şarap içmiş, başım hafiften dönerek yanında yürüyordum, ayaklarım birbirine dolaşmasın diye azami gayret sarf ederek. Aman canım sarhoş olmak bu değildi de neydi ki?

Arabaya biner binmez, "Kahveyi bende içelim mi?" diye sordu Ömer.

İçelim tabii!

Radyoda Müzeyyen Senar, usul usul "Fikrimin İnce Gülü"nü söylüyordu. Polis kontrolüne yakalanmayacağımız arka sokaklardan giderek ve yine yol boyu sohbet ederek evine ulaştık.

Eşyası az, sade, insana huzur veren bir evi vardı.

İkili kanepeye oturdum. Kahveleri yapıp getirdi az sonra. Fincanını kapatıp yalandan bir fal baktım.

"Aaaa... Hanene ay doğmuş. Hilalin ucunda minik bir kalp var. Üç vakte kalmaz..."

Tepkisini ölçmek için başımı çevirdiğimde eğilip öptü beni.

Fır fır dönüyordu başım. Ağzımda tarifsiz bir tat. Cennet taamı böyle bir şey midir? Bir çam kokusu teninden yayılan. Öptü, öptü. Sonra birden geri çekilip "Bak yalnız, seninle bir anlaşma yapalım Deniz, ben ilişki istemiyorum" dedi.

O an duymayı beklediğim son söz bile değildi bu. Az evvel beni öyle öpmüşken hiç değil.

"Bana bir bardak su getirir misin?" dedim.

İçim yanıyordu yalan değil.

Suyu uzattıktan sonra bir sigara yaktı.

"Yanlış anlama, seninle ilgisi yok. 'Commitment' istemiyorum bu aralar. Bir süre önce uzun süreli bir ilişkiden çıktım. Henüz yeni bir ilişkiye hazır değilim. Arada görüştüğüm başka kadınlar var ama ciddi bir şey yok."

"Peki benden ne istiyorsun?" diye sordum.

"Hiçbir şey aslında. Seninle zaman geçirmek hoşuma gidiyor. Ayrıca çok hoş bir kadınsın."

"O birkaç kadından biri de ben olayım hesabı..."

"Öyle de değil aslında. Sadece durumumu bilmeni istedim."

Konuyu değiştirmek için kalkıp, köşedeki abajurun aydınlattığı kitaplığa yürüdüm. Kitapları inceledim. Benim de okuduğum birkaçı üzerine konuştuk bir süre... Saat on ikiyi geçmişti. Telefonumun çantamdaki titreşimini duyuyordum. Annem merak etmiş olmalıydı.

“Bana bir taksi çağırır mısın, geç oldu” dedim.

Az sonra taksi kapıdaydı, sudan çıkmış balık gibi gömüldüm koltuğa.

Commitment istemiyormuş... Bak bak... E, ne diye evine çağırıyorsun o zaman? Niye öpüyorsun öyle tutkulu mutkulu... Söylenip durdum içimden. Nazlı da böyle mi hissetmişti acaba?

Eve gittiğimde annem kırk tane soru sordu. Yine mi o adamlaydın? Kim bu, nasıl biri? Şöyle mi, böyle mi? Sorularını geçiştirip odama çekildim. Hem mutlu, hem mutsuz olma hali. Pencereyi açıp bir sigara yaktım. Gökyüzünde hilal, Ömer’in falındakine benzeyen. Benim falım pek iç açıcı değildi, farkındaydım.

“Allahım n’olursun, bir mucize olsun, içinde Ömer olsun” diye dua ettim, hâlâ hafiften dönen başımı, akmasına engel olamadığım birkaç damla gözyaşıyla ıslanmış yastığa koyup.

Dursam canım yanardı

Bir gün önceden sözleştiğimiz gibi, pazar sabahı, kahvaltı etmek için Suna'yla Ortaköy'de buluştuk. Gece olanları anlattım. Ömer'in benimle yaptığı pazarlık kısmına gelince "Ayyy" dedi, "bu, ilişki istemeyen o adamlardan Deniz. Allah Allah, n'oldu hem Nazlı'ya hem sana? Aynı gün iki sorunlu adamı buluverdiniz."

"Nazlı ne yapıyormuş?" diye sordum.

"Aynı. Bir var bir yok. Nazlı kendini geri çekince bitiveriyor dibinde, ertesi gün toz..."

"Ömer'le aynı değiller ama."

"Ne fark eder Denizcim? Biri ilişki istemiyor ama var, diğeri ilişki istemiyor ama yok. İkisi de üzer bu adamların. Bak, daha çok başındasın. Yol yakınken..."

Aklım da bunu söylüyordu, ama kalbimin muhalefetini çürütmek o kadar da kolay değildi.

Ertesi gün, sonraki gün, onu izleyen bir hafta boyunca her gün aradı Ömer. Sabahın yedi buçuğunda, gece on birde, gün ortası, gün sonu... Defalarca.

Ne yapacağımı bilmiyordum aslında. Ara sıra takıldığı kadınlardan biri olmaya gönül indiremiyordum, onun da bir ilişkiye niyeti yoktu.

Kimseyle benimle yaptığı sohbetler kadar renklisini yapmadığını söylemişti. Belki de karşı koyamadığı tek şey buydu. Benim onu etkileyebildiğim tek alan. Gelenekselleşen akşam telefonlarımız için ilgisini çekeceğini düşündüğüm konularla ilgili araştırmalar yapıyordum gün içinde, fırsat buldukça. Notlar alıyordum bir kâğıda. Sohbetin tansiyonu düştüğü anda kullanacağım notlar. Hoş, Nazlı'nın dediği gibi, iyi sohbetle olsaydı, Mete'yle ayrılmazlardı. Belki de yanılıyordum; erkekler, hoşlarına gidiyorsa da, kadınlar kadar önemsemiyordu öyle saatlerce her konuda çene çalmayı.

Ömer'in sohbeti bir yana, o güne dek hiç kimsenin beni sevmesini, benimle birlikte olmasını bu kadar çok istememiştim. Sevilmek, üzerinde çalışmalar yapılması gereken bir şey değil; bunu biliyordum bilmesine de, kaybetme korkusuyla başa çıkmak netameli işti. Hem uğraşırken daha az korkuyordum galiba. Hatta korkmuyordum bile. Hani gün boyu evi temizlerken insan yorulduğunu anlamaz ya... Ama yatağa yattığında sızlamaya başlar kemikleri... Onun gibi bir şey. Hep ilginç bir konu bulmalıyım, dikkatini daha fazla çekmeliyim, kafasını karıştırmalı, hayranlığını artırmalıyım... Sözle, sohbetle, elbiseyle, parfümle... Zaten hayatındaki bir sürü kadından biriydim, vazgeçilmez olmadığımı hissediyordum; durursam, diğerlerine giderdi. Durursam, canım yanardı bu yüzden.

Hep bir adım sonrasındaydı aklım. Şimdi ne yapmalıyım? Mucize olacağı filan yok; ben kendi mucizemi yaratayım bari. Olmuyorsa olduraym. Bir olsun, bak o da sevecek. Biliyorum, hissediyorum. Sadece biraz zamana ihtiyacı var. Kendime olan müthiş özgüvenimden filan değildi böyle düşünmem. Önüme konan "ilişki istemiyorum" gerçeğini reddediyordum. Bu durumda da biraz çabalamam gerektiğine karar vermiştim.

Öte yandan konuşacak şeyler bitmediği gibi artıyordu. Her gün defalarca yaptığımız telefon konuşmaları sürüyordu. Tek bir gün, sadece bir gün hiç aramadı. O gün ölüyorum sandım. O gün, bunun daha önce yaşadığım aşklara benzemediğini bir kez daha anladım. Bir tuhaflık olduğunu. Onu etkilemeye çalışırken, sesiyle kurduğum ilişkinin vazgeçilmez hale geldiğini.

Bu süreçte bir kez kahve içmek için buluştuk. Birkaç saat sonra da ayrıldık.

Evine davet eder diye bekledim ama olmadı. O geceyle ilgili bir daha hiç konuşmamıştık. Görünürde gerçekten de iki arkadaş gibiydik.

Onu o kadar çok özlüyordum ki... Telefon konuşmalarıyla giderilecek bir özlem değildi bu. Bir ara, "Hani şu ara sıra takıldığı kadınlardan biri olsam mı acaba?" diye düşünmedim değil. Yaşamadan nereden bilebilirdi ki benimle gerçekten bir ilişki isteyip istemediğini. Bunun bedeli sorgusuz sualsiz onunla birlikte olmaksa, neden olmasındı.

İlle de bir adı mı olmalıydı iki insan arasında yaşanan şeyin hem? Ayrıca ben bu adamı istiyordum. Boynuna gömmek başımı, kokusunu içime çekmek... Dudakları dudaklarıma değdiğinde bir anlığına bile olsa, her şeyin silinip, gerçek dünyanın aramızdan çekilerek açtığı sadece iki kişilik başka bir dünyayı yeniden yaşamak... Bunun devamında olacak şeylere de hazırdım. Merak ediyordum, istiyordum işte.

"Bütün bunları anlıyorum" dedi Suna. "Ama adam çok net bir şekilde tavrını koymuş. İlişki istemiyor. Yarın öbür gün arkadaşlarının da olduğu ortamlarda sosyalleşmek isteyeceksin, kabul etmeyecek; hafta sonu bir kaçamak yapalım, iki gün bir yerlere gidelim diyeceksin, hayır diyecek; tatildi, şuydu buydu, ne bileyim evde birlikte arkadaşları ağırlamaktı; yani bir ilişkinin içindeki her türlü sıradan şeyi reddedecek. Çok canın yanar Denizcim. Şimdi 'İlle de bir adı mı olmalı?' diye soruyorsun ya... Cevabın hayırmış gibi yapıyorsun bir de... Ama yalan. Sen bu adamla takılmak filan istemiyorsun ki, körkütük âşıksın. Mutsuz olursun."

"İyi ama, belki zamanla değişir fikri. Seninkiler değişmiyor mu? Benimkiler...

Belki her şeyi akışına bırakırsam, bir süre sonra başka türlü olur."

"Bu da bir ihtimal ama garantisi yok. Bir adam bir kadınla olmak istiyorsa gerçekten, böyle pazarlıklar yapmaz, sen de biliyorsun. Dün akşam Nedim'e anlattım biraz, o da benim gibi düşünüyor. Erkekler erkeklerin dilinden daha iyi anlar malum."

"Seviyorum ben bu adamı Suna. Böyle aklımda kalacağına, neyse bedeli ödeyeyim istiyorum."

"İyi de Denizcim, neredeyse doğduğumuz günden bu yana arkadaşız. Beni en iyi sen bilirsin, seni de ben. İncinirsin inan bana. Tek endişem bu."

Haklıydı Suna, basbayağı bir ilişki istiyordum. Herkesin yaşadığı gibi. Sevmek, sevilmek, saygı görmek, küçük sürprizler yapması bana, beni arkadaşlarıyla tanıştırması; evet, o Suna'nın dediği hafta sonu tatilleri, evde arkadaşlarla oturulmuş sofralarda, kolu omzumda uzun sohbetler... Ama bunların kendiliğinden olmayacağını için için biliyordum. Zaten hiç oynamıyordu Ömer, olmayacağını hep hissettiriyordu. İyi ama, birlikteyken çok eğleniyorduk. Sorun neydi o zaman? Onun ne olduğunu bulmalıyım diye düşünüyordum. Bilirsem onu ikna edebilirdim. Bu keşfe kadar da elimden ne gelirse yapmalıydım. Durmamalıydım.

Bugün bazen düşünürüm, acaba insan o yaşlarda birini zorla bir ilişkiye ikna edemeyeceği bilgisini kavrayamıyor mu? Öyle olsa Suna da benimle aynı fikirde olmalıydı ama değildi işte. Bana gelince... Kavrayıp kavrayamamaktan ziyade hayata bakışımla ilgiliydi sanki bu. Uğruna mücadele vermediğim hiçbir şeyim olmamıştı o güne dek. Her şeyi çok ama çok çabalayarak kazanmıştım. Annemin güveninden, işyerinde iyi bir mimar

olduğumun kabulüne kadar.
Zannediyordum ki, bazen aşk için de mücadele etmek gerekirdi. Her zaman değil, bazen... Benim de karşıma hayatıma paralel, böyle bir şey çıkmıştı işte. Ve dediğim gibi çabalamayı bırakırsam Ömer anında kaybolacaktı belki de, Nazlı'nın Kerem'i gibi... O zaman da çok canım yanacaktı. Nedenini bilmiyordum ama bu acı, göze alabileceğim türden değildi. Ömer'i gördüğümde nefesim kesiliyordu. Onun yanındayken yaşadığım mutluluk hiçbir şeye benzemiyordu. Vallahi de hayat bayram oluyordu. Ayağımda kırmızı rugan pabuçlar... Yok yok... Kesinlikle durmamalıydım.

KAKTÜS TEAM

Anlamak

Sabah Nazlı'nın telefonuyla uyandım. Şen şakrak bir sesle "Günaaaaaydınnnn" dedikten sonra benim konuşmama fırsat vermeden, "Biliyor musun, Kerem'i sepetledim" dedi.

"Aaa niye ne oldu ki?"

"Valla bir şey oldu, mucize gibi bir şey. Âşık oldum ben yine."

"E şahane... Kime?"

"Müvekkillerimden biri."

"Ne zaman tanıştınız da ne zaman âşık oldun?"

"Aslında daha önce bir davasına bakmıştım. Yıllar önce. Geçen hafta bir başka dava için geldi. Davayı konuşmak üzere akşam yemeğe çıktık. Dedim ya, mucize gibi bir şey oldu. Çarpıldım adama."

"Allah Allah... E ne diyeyim. Hayırlı olsun."

"Yalnız sorun şu ki adam evli."

"Hah... Bir evli adamımız eksikti. Daha Kerem'in travmasını atlatmadan bulmuşsun yine sorunlu birini."

"Ama öyle mutluyum ki Deniz..."

"Sesinden belli oluyor. Sevindim senin için... Tadını çıkarmaya bak öyleyse. Bu arada Suna'ya anlattın mı?"

"Senden önce de onu aradım. Tahmin edersin ne kadar kızdığını... Bana yardım et Deniz, yumuşamasını sağlamalıyız."

"Valla elimden geleni yaparım ama Suna'yı biliyorsun."

"Biliyorum. Beni yalnız bırakmayın n'olur. Dediğin gibi zor bir 'case.' Ama bu defa gerçekten çok başka."

Her defasında çok başka olurdu zaten. Ya da çoğu kadın gibi Nazlı da öyle olmasını diler, kurduğu cümle bu dileği anlatırdı. Telefonu yeni kapamıştım ki, mesaj geldi. Suna'dan. Hem Nazlı'ya hem bana atılmış bir mesaj: "Yarın akşam

ikinizi de yemeğe bekliyorum. Nedim evde olmayacak, yedi gibi bende olun."

Konumuz belliydi. Zor bir yemek olacağı da...

Nazlı'nın sesindeki heyecanı düşündüm. O kadar sahiciydi ki... Herkes kendisiyle yaşıyor; bütün duygularını, derdini, tasasını bir sonraki güne taşıyıp, akşam evine, yastığına geri götürüyor. Ve kendi hikâyesini içinde bir yerlere yerleştirip, akla yatkın hale getirmeye çalışıyor. Kim acı çekmek ister ki? Hepimiz mutlu olmak istemiyor muyuz? Nazlı'nın yaptığı da buydu belki. Mutlu olmak... Bu uğurda, çok kolay bir ilişki türü olmayan evli adamla beraberliği de kabul etmiş görünüyordu. Onu anlamak o kadar da zor değildi esasen.

Ertesi akşam buluştuğumuzda Suna'ya da anlattım bunları... Nazlı henüz gelmemişti.

"Süslü cümleler bunlar" dedi Suna. "Yarın öbür gün o adam karısına döndüğünde yeniden konuşuruz."

Nazlı süt dökmüş kedi gibi girdi içeri. Tahminimden zor bir akşam oldu.

"N'olur biraz beni anlamaya çalışsan" diye neredeyse yalvardı Nazlı.

"Seni anlamam, mutsuz olmanı engelleyecek mi?" diye sordu Suna. "Kaldı ki anlamadığımı kim söyledi? Neyi niye yaptığını biliyor olmam, bu 'niye'lerin bir kısmına da hak vermem sonucu değiştirmez."

"Niye değiştirmesin?" dedim. "En azından ona bu kadar sert yaklaşmazsın..."

"Bak Denizcim" dedi Suna, "bizim ofiste bir kızcağız var. Her dakika iğneliyor beni. Onu anlıyorum. Beni rakip olarak görüyor, ondan iyi olduğumu düşünüyor ve bu yüzden o kadar endişeli ki, sürekli canımı yakarak kendi canının acımasını engellemeye çalışıyor."

“Tam da bunu diyorum işte. Bunu bildiğin için de ona çok fazla kızmıyorsun değil mi?”

“Kızmıyorum, gülüp geçiyorum.”

“E bana da gül geç” dedi o zaman Nazlı.

“Sana bunu yapamam. Gülüp geçemem, çünkü sen benim için değerlisin. O yüzden inandığım gerçeği söylemek zorundayım. Ayrıca şunu da söylemem lazım, birini anlamakla ona hak verip, yanlışına göz yummak aynı şeyler değil.”

“Neyin yanlış olduğuna kim karar verecek? Senin doğruların tartışılmaz mıdır Sunacım?” diye sordum bu defa.

“Elbette yanılıyor olabilirim. Zamanla fikrim de değişebilir. Ama bugün ne düşünüyorsam söylerim, kırılmanızı göze almak pahasına. Diyelim ki, seni anlıyorum Nazlıcım, o yüzden de bu ilişkiyi sonuna kadar götür dedim hiç inanmadığım halde. İki ay sonra da ağlayarak geldin. O zaman ben kendimi nasıl affederim? Ya da seni anlıyorum ama yanlış yapıyorsun, şöyle şöyle davranmalısın diye sana baskı yaptım. Sonuç? Hiçbir işe yaramaz, bildiğini okursun. O yüzden ben sadece inandıklarımı söylüyorum. Siz beni sert bulsanız da ben inandığımdan vazgeçmem. Birini anlamak ille de ona onay vermek değil.”

Velhasıl o gece gösterdiği kırmızı kartın arkasında sonuna kadar durdu Suna. Ne kadar dil döktüysek de işe yaramadı. Yine de şanslıydık. Verdiğimiz tepkiler başka başka da olsa, birbirimizi anlıyorduk. Elbette Suna gibi ben de bu ilişkinin Nazlı’yı üzmesinden endişeleniyordum. Ama bu, sevincini paylaşmamı engellemiyordu. Öte yandan Nazlı da, ben de biliyorduk ki, bu ilişkide yarın bir sorun çıksa, Nazlı’ya en çok sahip çıkan

yine Suna olacaktı. Biz de onu anlıyorduk özetle.

KAKTÜS TEAM

Ertesi gün tam işten çıkarken Ömer arayıp, "Hadi bu akşam bana gel" dedi. "Sana yemek yapacağım."

Annemi arayıp yemeğe gelmeyeceğimi söyledim. Gecikirsem beni merak etmemesini, uyumasını...

Taksiye bindiğim gibi Ömer'in evine...

Güzel bir sofra hazırlamıştı.

"Özel bir akşam için saklıyordum bu şarabı. Çok beğeneceksin" dedi şişeyi açarken.

Damakta lezzet patlaması yapan fırında mısır gevrekli çıtır tavuk hazırlamıştı. Bol yeşillikli bir salata.

Yemekten sonra salondaki kanepeye geçtik. Müzik setinde Leonard Cohen... Şaraba devam ettik. Öyle güzel bakıyordu ki gözlerime. Ve öyle çok istiyordum ki onu... Her halimden belli oluyordu bu. Anlatsam bu kadar etkili olmazdı belki. Biraz sonra loş ışıkta, öncekinden daha da istekle öptü beni. Ağzımı her açışımda, eliyle kapattı.

Benimle yapmış olduğu pazarlıktan vazgeçtiğini sanmıyordum. Çünkü yemek sırasında söz kadın erkek ilişkilerinden açıldığında, bunun kendisi için ne kadar zor olduğunu laf arasına sıkıştırmıştı bir kez daha. Görüntü netti. Birbirini isteyen iki yetişkin insan. Ama biri bunu ilişkisiz yaşamak istiyor, diğeri bu modelden korkuyor.

Ya sorgusuz sualsiz o anı yaşamaya karar verecektim ya da geçen seferki gibi reddedecektim. O beni öpmeye, yüzüme, saçlarıma, bedenime dokunmaya devam ettikçe, hiçbir kararlılığım kalmadı. O an tek istediğim şey, onunla olmaktı. Sevdaya pazarlık yakışmıyordu hem!

Elimden tutup kaldırdı beni. Birlikte yatak odasına gittik. Karşı koyacak gücüm yoktu artık. Bir daha hiç

tekrarlanmayacak bile olsa istiyordum. Aramızda bir ilişki olmasa bile...

Dudakları dudaklarımda yatağa yaklaştık. Örtüyü ve yorganı kaldırdı. Çarşafın lacivert rengini seçtim, koridordan gelen ışıkta. Tek yastıklı yatağına uzanıp sarıldık birbirimize. İşte o an gelmişti, yıllar önce Bülent'le yaşamaya korktuğum. Sonraki birkaç ilişkimde de farklı nedenlerle olmayan... Zaman darlığı, isteksizlik, şu bu... Ya da belki o kadim korkunun üstesinden gelmeye cesaret etmeme yardımcı olacak kadar sevmediğimden hiçbirini. Ne var ki Ömer'le tanıştığımdan bu yana, utancını yoğun olarak yaşıyordum bu bakire kız halimin. Kızlar arasında ilk gece hikâyeleri uydurarak geçiştirilecek bir utanç değildi bu artık. Kendi bedenini yaşayamamanın eksiklik duygusu. Bunu bir erkeğe makul şekilde anlatmanın zorluğu...

Kulağına fısıldayarak, "Ben daha önce kimseyle..." dedim, vaktiyle Bülent'e dediğim gibi.

Bunu söyleyebilmek, o odaya gelmek kadar zordu. Son günlerde, ilişki ısrarımdan vazgeçip onunla olmaya karar versem bile bu durumu nasıl açıklayacağımı düşünüp duruyordum zaten. Gerçi o eski korku yerini inanılmaz bir istek ve merak duygusuna bırakmıştı ama ya bu defa da o korkup kaçarsa? "Otuz yaşına kadar niye yaşamamış bunu?" diye huzursuz olursa? Vazgeçerse? Bunu bir tür sorumluluk olarak görüp taşımak istemezse?.. Bu endişelerle, kendimce bir önlem bile almıştım.

Kısacık bir sessizlikten sonra şefkatle öptü beni. Şarap kokusu, ten, ter, çam ve sigara kokusu... Artık hiçbir şey düşünemiyordum. Belli belirsiz gülümsediğini gördüm, sonra gözlerimi kapadım.

On yıl önce olduğu gibi annemle babam bir geçit töreni düzenlemedi zihnimde bu defa. Zaten bütün o süreçte Ömer'le olmak dışında hiçbir şey geçmedi aklımdan. Yaşadığım en saf, en masum anlardı bunlar. Ne korktum, ne endişelendim... Suyun yatağını bulması kadar olağan, kendiliğinden ve muhteşem. Ben susmuştum, o susmuştu... Bedenler kendi dilinde konuşuyordu. Bu konuşmaya engel olmak haksızlıktı; zaten bunun imkânı da yoktu. O güne kadar yarımdım da ben, diğer yarımı bulmuştum sanki...

Yanıma uzanıp bir süre yattıktan sonra, eğilip usulca öptü beni. Ne yapacağımı da bilmiyordum. Kâğıt havlular getirdi, sonra "İstersen banyoya geç" dedi.

Öyle rüyada gibi, az önce yaşadığım hafif sızıyı hissetmeye devam ederek duş aldım. Havluya sarınıp yatak odasına geçtim. Benim içeri girmemle birlikte, o da duş almak üzere banyoya gitti. O banyodayken oturma odasında bir sigara içtim. Döndüğümde, banyodan çıkmış, üstünü giymişti.

"Kıyafetlerin şu koltuğun üzerinde" dedi ve odadan çıktı.

Nasıl? Gitmem mi gerekiyor şimdi?

Saat on ikiyi geçmişti ama annemi uyarmıştım. Suna'dayım, bakarsın onda kalırım diye. Kalsam kalabilirdim yani. Fakat hiç öyle bir teklifte bulunmadığı için üstümü giyip oturma odasına, yanına gittim. Ayaklarını sehpaya uzatmış, televizyondaki belgeseli izliyordu.

"Ne zaman istersen taksini çağırabilirim" dedi.

"Çağır o zaman" dedim.

Taksiye bindiğimde hissettiğim de bir başka tür "utanç"tı. Bütün o büyü bozulmuş, geriye sadece o utanç kalmıştı. Neden, neye karşı bilmediğim bir utanç.

Gece olanları ertesi gün Suna'ya anlattığımda öfkeden köpürdü.

“Allah kahretsin!” dedi. “Seni o halde, taksiyle eve mi yolladı?”

“Çok sarhoştu, araba kullanamazdı.”

“Onun evinde kalmak gibi bir seçeneğin olduğunu bilmiyor musun Deniz?”

“Anlamadım ki, apar topar kalkıp duş aldı, sonra da giyinip içeri geçti. Kal filan da demedi.”

“Keşke” dedi Suna, “keşke simitçinin birine verseydin bu adamla olana kadar. Koynunda yatırır, sabah da simitle çay filan koyardı önüne. İlk kez ilişkiye giren bir kadının taksiyle eve yollandığı nerede görülmüş?”

Ne düşüneceğimi, nasıl davranacağımı bilmiyordum. Kafam karmakarışıktı. Dün gece aklımdan bile geçmeyen annem geliyordu aklıma sık sık. Geldikçe yanaklarımı ateş basıyordu.

Liseye başladığım yıl mıydı acaba? Yok yok, üniversitenin ilk günüydü. Babam kayıt işlemlerini yaptırırken, okulun girişindeki bankta oturmuş, bekliyorduk. Annem, birden, yanımızdan el ele geçen kızla erkeği gösterip “Sen bakma babanın erkekten arkadaş olmaz dediğine. Erkek arkadaşların olacak, içlerinden birine gönlün de kayacak elbet. Ama sakın... Evlenmeden sakın... Ola ki, nikâhına girmeden öyle bir şey yaparsan deprem olsun. Altında kal. Eve geleme” demişti.

“Deli misin anne sen? Nerden çıktı bu şimdi?” diye sormuştum.

“Ben bilmem” demişti. “Neler duyuyoruz.”

Dün gece deprem olmuştu aslında. Hâlâ altındaydım üzerime çöken binanın. Yeni yeni fark ediyordum.

Değersizlik duygusu

Nedenini bilmediğim bir suçluluk duygusuyla kıvranıyordum. Ömer'i anlayıp, aklama çabası sonra. Acaba ben yanlış bir şey mi yapmıştım? O yüzden mi kal dememişti bana? Arayan soran da yoktu. Bir huzursuzluk, bir sıkıntı... Öğlen başlayan mide ağrısı akşama dek kıvrandırdı beni. Kendimi çaresiz hissediyordum. Elimden ne gelirdi ki?

Sonunda akşamüstü aradı. Önceki geceye hiç girmeden havadan sudan lafladık. Kuru bir sohbetti. Belli ki arama ihtiyacı duymuştu ama benim duymak isteyeceğim şeyleri söylemeye de niyeti yoktu. İkimiz de ne diyeceğimizi bilmeden kem küm ederek kapadık telefonu. Sanki kaç zamandır her gün saatlerce konuşan biz değilmişiz gibi.

Eve döndükten sonra, o güne kadarki sohbetlerimizi gözden geçirdim. Bana anlattıklarını... Anlama pratiği yapmak için. Entelektüel olanları bir yana bırakınca, birdenbire insanları tarif ediş şekilleri düştü aklıma. Bitirdiği liseden başlayarak, bildiği yabancı dillerle devam eden ve mezun olduğu okula varan CV'ye yakın tariflerdi bunlar. İlk kez o gün, hayal kırklığı yaratan o telefon konuşmasından sonra, bütün bunların onun ilişki istememesiyle ilgisi olup olmayacağı geldi aklıma. Anlamaya çalışıyordum ya...

Düz bir lise, üniversite ve çat pat İngilizcemle onun örnek CV'lerine göre çok da parlak değildi benimki. Bu tariflerin hemen arkasından gelense, sözünü ettiği kişinin ailesiydi. Annesi şu işle meşgul, baba bu işle... Eğitimli, kariyer sahibi aileler...

Birdenbire bir şimşek çaktı beynimde. Biz çok farklıyız! Kim bilir belki de "ilişki istemiyorum" bahanedir. Belki de asıl neden sınıf farkıdır. Ama sonra nasıl yakın davrandığı geldi aklıma, bana nasıl

dokunduğu, gözlerime nasıl baktığı... Çıkamadım içinden.

Ne var ki içime kurt düşmüştü bir kere. Aynada kendimi inceledim uzun uzun. Kaşlarım fazla mı kalın ne? Göz altlarım morarmış sanki. Gardırobun kapısını açtım. Bildik mağazalardan alınmış, çul çaput işte. Zaten maaşım belli, benim etim ne budum ne? Belki de ünlü markaların fabrika satış mağazalarından birkaç parça bir şeyler almak lazım. Suna anlar bu marka işlerinden. Ya yine beğenmezse? Ailemi değiştiremem, bu saatten sonra bir koleje de yazılamam. Allahım ben ne yapacağım şimdi?

Endişem arttıkça arttı.

Adını koyamasam da kocaaaamaaaan bir değersizlik duygum vardı benim. Yaşadığım endişe de bunu gösteriyordu zaten. Bütün o sorular, şüpheler... Kendimi suçlayıp duruyordum. Adam haklı, ben onun standartlarına sahip değilim ki, niye beni istesin? Suçluluk duygusu bir süre sonra öfkeye dönüşür, o zaman da kurban rolü en iyi çaredir. Çocukken de böyleydim ben, önce kendimi suçlardım annemle babama karşı. Ama bundan sonuç alamayınca da onlara kızmaya başlardım, beni sevmiyorlar o yüzden böyle yapıyorlar diye. Aslında anneme ne kadar benziyordum; kırk yıllık evliliğinin istibdat döneminde tek yapabildiği, babam tarafından uğradığı haksızlıklardan şikâyet etmek oldu hep. Evet, babam o zamanlar bir ateş topuydu. Sertti. Kuralcıydı. E, çek git o zaman? Yoook. Olmaz. Kalayım, içini kıyayım. Sadece annem de değil. Bizim ailenin kadınlarının hep bir haksızlık hikâyesi vardır. Anneannem de dedemden yakınır dururmuş. Biz boy boy kurban kadınlar önce kendimizi yer bitirir, sonra da karşımızdakini suçlayarak mızırdanırdık hep.

O gün içimi kemiren o tuhaf duyguyu adlandıramadığımdan, kurban kadının klasik "suçlama" tavrını ertesi gün Ömer'e de göstereceğim tuttu. Böyle mıy mıy bir konuşma, soğuk bir ses tonu, başım ağrıyor filan. İğneli sözler, kinayeler... Aaaa o da ne? Bizimki hiç iplemiyor. Telefonu kapadıktan sonra sersemlemiş halde ekrana bakakaldım. Ne bekliyorsam artık, bir hayal kırıklığı daha, can sıkıntısı...

Kurban kadınların vazgeçilmez şikâyetini ederken buldum yine kendimi bir anda: Bana değer vermiyor!

İşte daha o ilk günlerde bir karar aldım, düşüne taşına değil belki ama aldım biliyorum artık. Mademki, bu kadar değerli biri öyle ya da böyle beni seçti, ben de bunu hak etmeliyim. Bana değer vermesini sağlamalıyım. İlerleyen günlerde vereceğim akıl almaz ödünler de bu kararla başladı ne yazık ki.

İnsan kendini değersiz hissetmeye görsün, birileri ona değer veriyorsa, benzer bir değersizliği paylaştıklarındandır. Yok, onu fazla önemsemiyorsa, bu da aralarındaki dikine mesafeden kaynaklanır. Bu bilginin farkında değildim ama örneği karşımdaydı. Biz o yüzden mi hayrandık babama acaba? Kurallarıyla, kıskançlıklarıyla annemi de, beni de boğduğu halde, önce kendimizi, sonra onu suçlar, ama en nihayetinde de ona olan hayranlığımızı artırıp dururduk.

Bu sorulara değil cevap vermek, onları sormayı akıl edecek halde, yaşta, seviyede, neyse artık adı, değildim o vakitler.

Aslında o günlerde gittiğim bir düğünde gördüğüm manzarayı yorumlamak için çok uzun yaşamaya gerek yoktu. Suna'yla liseden arkadaşımız, yıllar sonra da Nazlı'nın uzaktan akrabası

olduğunu öğrendiğimiz Berin'in düğününde...

Şehrin biraz dışındaki yeşillik bir alanda, bir organizasyon şirketinin hazırlıklarını üstlendiği bir kır düğünüydü. Berin, Şişli'deki bir kapıcı dairesinde doğmuştu. Annesi apartmanda çalışarak, babası uzun yol kamyon şoförlüğü yaparak bu daireyi satın almış, karıkoca daha sonra orada yaşamayı sürdürüp apartmandaki görevlerine devam etmişti. Berin İngiliz filolojisini bitirdikten sonra, emekliye ayrılmıştı annesiyle babası.

Berin'in Kastamonu'dan İstanbul'a gelip yerleşmiş ailesi ile aile şirketini yöneten, London School of Economics mezunu eşi Can'ın İstanbullu ailesi arasındaki fark gün gibi ortadaydı düğünde. Erkek tarafının şapkalı kadınları ile kız tarafının yaz günü açık ayakkabının içine çorap giymiş kadınları bir aradaydı. Kıyıda, köşede küçümseyen bakışlarla Berin'inkileri süzenler vardı, ama Berin mutluluktan uçuyordu. Hayli yakışıklı olan, hatta zaman zaman magazin basınında çapkınlık haberlerini okuduğumuz Can, Berin'in gözünün içine bakıyor, sık sık gidip kayınvalidesiyle kayınpederine sarılıyordu; iki çekirdek aile birlikte oturdukları masada koyu bir sohbete dalmışlardı.

Çok yadırgadığımı hatırlıyorum. Ama hepsi bu kadar.

O düğünü o gün doğru okuyabilseydim, Ömer'in hakkı saklı kalmakla birlikte, asıl sınıf ayrımı yapanın kendim olduğunu, kendi sınıfımı da değersizlik duygumun hizmetine koştuğumu anlayabilecektim. Olmadı ama...

Kılçıklarını temizleyip gelsin

Düğün dönüşü arabada yine uzun bir nutuk attı Suna, bana ve Nazlı'ya...

"Birbirlerini seven çiftler nasıl da belli oluyor" dedi, direksiyonu sağa sola kırıp dikkatimizi çekmeye çalışarak.

Nazlı anında savunmaya geçti:

"Valla benim sevgilim beni seviyor."

Ömer de beni seviyor mu?

"Sevse n'olur Nazlıcım? Adamın bir karısı var" dedi Suna.

"Evet var ama bu beni sevmesine engel değil. Sorunlu bir evlilik."

"E iyi o zaman, gitsin kılçıklarını temizleyip öyle gelsin. Yani ben böyle düşünüyorum, kusura bakma."

"Her zaman bu kadar kolay olmayabiliyor Suna. On yıllık bir evliliği bitirmek zannettiğin kadar kolay değil. Ayrıca sen de biliyorsun, aşk da öyle hesaba kitaba gelebilir bir şey değil. Adam evli diye âşık olmadık herhalde. Âşık olduğum adam evliydi. Durum bu."

"Nazlıcım" dedi Suna, "ben gerçekten üzülmenden endişelendiğimden muhalefet ediyorum. Yoksa isterim ki çok mutlu ol."

"Üzüleceğim varsa üzülürüm. Sen buna engel olamazsın. Aynı şeyi Deniz'e de yapıyorsun."

"Zaman zaman kendimi kontrol edemeyip sizi yönlendirmeye çalışıyor olabilirim. Ama bilirsiniz, sonra hemen vazgeçerim, nasılsa siz kendi bildiğinizden şaşmazsınız. Doğru bildiğimi kendime mi saklayayım?"

"Bırak doğruyu yanlışı yaşayarak öğrenelim. Ayrıca, biz bu adamlarlayken mutluyuz."

"Mutlu musun Deniz?" diye sordu bu defa Suna, dikiz aynasından bana bakarak.

Mutlu muydum?

“Aslında evet ama endişelerim yok değil.”

“Mutluluk öyle düz bir çizgi gibi ilerlemiyor” dedi Nazlı. “Sen Nedim’le sürekli ayakların yerden kesik mi yaşıyorsun?”

“Tabii ki biliyorum öyle olmadığını. İlişkinin içindeki iniş çıkışları inkâr edecek halim yok. Ama daha başından sonu belli şeyleri görememek başka mesele.”

“Niye? Bütün hikâyeler aynı mıdır? Evli biriyle berabersen mutsuz olursun. Nokta. Bu mudur? Evlilik, insanın bir daha âşık olmasını engelleyen bir bariyer midir?”

Konu bana gelmesin diye sesimi çıkarmıyordum. Henüz arkadaş sohbetlerinde savunacak kadar yol almış bir ilişki değildi benimkisi. Hoş, Nazlı için de geçerliydi bu, ama belki mesleki deformasyon, ölümüne savunuyordu henüz bir ayı bile dolmamış ilişkisini.

“Nazlıcım, mahkemede değiliz, kimseyi de yargılamıyorum” dedi Suna. “Siz benim mutsuz olacağımı düşünseniz, fikrinizi söylemez misiniz?”

“Çok önyargılısın. Kafanda belli şablonlar var. Her şeyi onlara göre değerlendiriyorsun. Esnek değilsin. Berin’in hikâyesi de kapıcı kızıyla fabrikatör oğlunun aşkı kabaca. Bu ilişki başladığında, onlara şans vermiş miydin?”

“Ne ilgisi var?” diye çıkıştı Suna. “Ben sınıf ayrımından söz etmiyorum.”

Dikiz aynasından bir kez daha bana baktı. Ömer ve CV başlıklı konuşmayı daha önceki gün yapmıştık. Nazlı’nın haberi yoktu henüz.

“Ama haklıyım. Kimse ihtimal vermiyordu evleneceklerine.”

“Ben hiçbir zaman böyle bir şey demedim. Daha ilk günden sağlam bir temeli vardı onların ilişkisinin.”

"Yapma Suna... Türk filmlerindeki gibi değil hayat. Bu kadar farklı iki kültürden gelen insanların aşkta şansı yok. Bunu savunduğumdan değil. Ama böyle bir gerçeklik var. Buna rağmen Berin o engelin üstesinden geldi."

"O kadar yanlış düşünüyorsun ki, bazen gerçekten tanıyamıyorum seni" dedi Suna. "Berin bir mücadele verdiyse eğer, bunu Can'la birlikte yaptı. Tek başına Berin'in meselesi gibi bakmadılar buna. Eşit bir ilişkiydi onlarınki, Can da dert edindi, 'Bu benim de sorunum' dedi. Ayrıca konumuz bu değil."

"Söze Berin ve Can'ın birbirini ne kadar sevdiğiyle başlayan sensin" dedi Nazlı.

"Evet öyle. Örnek bir ilişkidir onlarınki. Bunu yıllardır söylerim ben."

"Ama bu defa bir bağcı dövmek ister gibisin."

"Deli misin, niye böyle bir şey yapayım? Ben sadece uyarmaya çalışıyorum. Üzerinizde baskı kurmamak için de kendimi nasıl baskıladığımı anlatamam size..."

"Uyarma tatlım, uyarma annecim. Bırak biz görelim. Sonu kötü bile bitse, yaşanacak üç beş güzel gün varsa, izin ver tadını çıkaralım. Hadi Semra, şimdi tak bir kaset keyfimiz yerine gelsin" dedi Nazlı, çın çın bir kahkaha atarak.

Arabanın arkasında, konunun kapanmasının rahatlığıyla derin bir nefes aldım. Suna da, Nazlı da haklıydı. Tek bir doğru yoktu ki... Ama bir yandan da kendimi alamıyordum "Ya Suna haklıysa?" diye düşünmekten.

Bin yıllık "ilk gece" korkum birkaç dakika içinde sona ermiş, ama kendime itiraf edemesem de tuhaf bir boşluk bırakmıştı gerisinde. Bu kadar yasaklı bir şey kendi içinde bir şöleni hak etmiyor muydu? Abartmamamı söylemişti Suna.

Sanki aynı yerlerden, aynı tembih ve tehditlerden gelmiyormuşuz gibi. Suna zaten gözünde büyüyenleri küçültmek gibi bir alışkanlığa sahipti. "Böyle yapınca hayal kırıklığı olmuyor" derdi, "endişe de..." Bende ise tam tersi, olanı olduğundan daha da büyütmek... Yarattığın büyüklüğün gerçek haliyle yüz yüze geldiğindeyse evet tam da Suna'nın dediği gibi hayal kırıklığı oluyordu.

Ben ne ummuştum ki? Berin'le Can'ın ilişkisindeki gibi... Birlikte dert edinmek. Biz yani... Yok, öyle bir biz yoktu. Her akşam annemle babamın yüzüne bakarken suçluluk duyan bendim, tek başınaydım. Ömer'le bu konuda bir biz ortaklığı da kuramazdık aslında. Çünkü önemli değilmiş gibi davranıyordum. Benim bedenim değil mi, her türlü tasarrufu bende. Öyle istedim, öyle oldu vesaire vesaire.

Gerçek bu değildi oysa. Ne annemin ne babamın gözlerinin içine bakabiliyordum. Aklım ne kadar doğrulasa da yaptığımı, sonradan adının "süper ego" olduğunu öğreneceğim o zalim mekanizma başka türlü çalışıyor, beni suçluluktan kıvrandırıyordu. "Erkekten arkadaş olmaz" denen bir evde, erkekten sevgili yapmıştım ve sevgilim beni daha o gece eve göndermişti. Ne ben bunu anlatabiliyordum ne de Ömer'in anlama ihtimali vardı.

Yol üzerinde ünlü markaların fabrika satış mağazalarını gösterdi Nazlı. Suna arabayı park eti. Birlikte indik. Mağazaların önündeki kafede kahvelerimizi içerken, "Sakın!" dedi Suna. "Sen üç beş markadan daha fazlasısın."

Nazlı anlamadı... Ben lafı değiştirdim.

O gün Ömer'in gözleriyle alışveriş yaptım ilk kez. Onun sınıfından insanların giyineceği mağazalardan.

Çocuklar gibi neşeliydim eve dönerken.

Çakma Sean Penn görücüye çıkıyor

Markalı kıyafetlerin içinde kendimi daha güvende hissetsem de, içim bir türlü rahat etmiyordu.

Endişelerim günden güne artıyor, nefesimi kesen bir kaybetme korkusu yaşıyordum.

Kafam tır tır tır çalışıyordu. Bir yandan Ömer'in yarattığı heyecan dalgasının tadını çıkarıyor, bir yandan panikliyordum. Bir düşünceden diğerine, sevinçten kedere... Bu korkunun geçeceği yok gibiydi.

İlk bir ay iyi gitti. Haftada bir, nadiren iki kez onun evinde buluşuyorduk. Her buluşma için yeni bir elbise, gömlek, pantolon... Markaların outlet'lerine, fabrika satış mağazalarına fena dadanmıştım. Bu konuda Suna yerine durumumu anlattığım Nazlı daha çok yardımcı oluyordu. Gardırobum kapanmayacak haldeydi, kredi kartı limitim de dolmak üzere... Ömer için giyinmek, Ömer için süslenmek, onun bana beğeniyle bakan bakışlarını görmek öyle başımdan alıyordu ki aklımı, bu halimde bir yanlışlık olup olmadığını sorgulamıyordum bile. Sanıyordum ki, onun standartlarını taklit edersem, en azından dış görünüş üzerinden, onu biraz daha yaklaştırabilirim ilişki fikrine.

"Bu nasıl saçma sapan bir düşünce" dedi Suna. "Eğer bu adam sırf bu yüzden ilişki istemiyorsa, derhal uzaklaşmalısın zaten."

"Hani sen yönlendirmezdin insanları?"

"E iyi de, öyle akıl almaz şeyler söylüyorsun, öyle saçmalıyorsun ki, kendimi tutamıyorum. Bu artık şey gibi, kırmızı ışıkta karşıya geçerim, bana bir şey olmaz diyorsun; ben de sana, aniden bir araba çıkar filan, yapma diyorum. Hayati uyarılar bunlar. Tabii bu arada

adamın da hakkını yemek istemiyorum. Sahi sen nasıl takıldın bu sınıf konusuna?"

"Bak, bir adam var. Çok iyi anlaşıyoruz. Birlikteyken çok eğleniyoruz. E geriye ne kalıyor?"

"Denizcim, ilk defa mı Ömer gibi bir adam görüyorsun? İlişki istemeyen erkekler meselesini daha önce kaç kez konuştuk. Ne ilgisi var, mezun olduğun okulla, annenle, babanla, giydiğin kıyafetlerin markalarıyla?.."

"Haklısın. Ama insan hisseder ya..."

Hoş, gerçekten de elimde bir kanıt yoktu. Daha önce beraber olduğum adamlar da üç aşağı beş yukarı Ömer'le benzer sınıflardan insanlardı. Ama onlarlayken, en gitmeyen ilişkide bile böyle hissetmemiştim. Belki o ilk gecenin ertesi günü, sohbetlerimizi gözden geçirirken farkına vardığım, insanların sınıfsal verilerinin Ömer'in konuşmalarına ne kadar nüfuz ettiği gerçeğine takılıp kalmıştım. Belki de haklıydım, insan hissederdi işte.

Ömer'le ilişkisiz ilişkimiz ise sürüyordu. Gerçekten çok iyi geçirilen vakitler... Yeni yeni farkına varmaya başladığım kadınlığımın tadını çıkarmalar... Ama en çok da, sevdiğim bir adama dokunmak, ağırlığını bedenimde hissetmek... Onun teni, onun kokusu, onun nefesi, onun sesi... Bazen telefonda konuşurken bile, sırılsıklam oluşum... Uzun ön sevişmelere, romantik cümlelere gerek yoktu, sesi yetiyordu... Telefonda duyduğum sesi. Ve her beni arayışında, adını ekranda gördüğüm an başlayan, klasik kalp çarpıntılarım.

Yeniden huzursuzlanmaya başladım. Yemek, sohbet, seks iyi güzel de... Hep böyle iki başımıza mı olacağız? Bunu sorduğum bir akşam, "Sana bir ilişki istemediğimi baştan söylemiştim" cevabını aldım.

“Niye?” diye sordum.

“Özel bir nedeni yok” dedi. “Sadece istemiyorum.”

Özetle, portakal orda kal!

Gözlerine baktım. İçimde birbiriyle yarışan iki ses. Biri, “Sakın” diyor, “sakın itiraz etme! Bir dakika durmaz çeker gider.” Diğeri, “Giderse gitsin, sen böyle adsız sansız bir şey yaşayamazsın.” Hangisine kulak vermeli?

Çok da düşünmek zorunda kalmadım, zira üçüncü bir ses duydum: “Sabret. Nasılsa zamanla sana alışacak ve o da bir ilişki isteyecek.” Küflü klişeler. Aslında duyduğum, kadınların çoğunun içinden yükselen koca bir yalandı. Özellikle narsisist yaralanmaya açık olanların, benim gibi. Bir yandan yerlerde sürünürken, diğer yandan kuyruğu dik tutma çabası. Manasız bir kibir. Hem ölesiye güvenirsin kendine, hem de o güven küçücük bir darbede yerle bir olur. Ve elbette çoğu narsisist gibi narsisizmimin farkında değildim.

Eve döner dönmez Nazlı’yı aradım. Akşamki konuşmaları anlattıktan sonra içimdeki yeni kurdu çıkarıverdim.

“Bence hâlâ hayatında başka kadınlar var.”

“Nerden çıktı bu şimdi?” diye sordu Nazlı.

Zamanla benimle bir ilişki isteyeceğini fısıldayan ses eve dönmeden susuvermişti. Başka kadınların varlığı fikriyle kıvranıyordum.

“Bilmiyorum ama hissediyorum. Dün gece neredeydi, kiminleydi bilmiyorum. Günlük programlarını da... Asla da söylemiyor zaten.”

“Takip edelim o zaman” dedi. “Eğer öyleyse bir iki takipten sonra çıkar ortaya... Ama tabii Suna bunu duyarsa ikimizi de paralar.”

Sabaha kadar düşündükten sonra Nazlı'nın dediğini yapmaya karar verdim. Cumartesi günü öğle vakti aradım Ömer'i. O saate kadar beni aramadığına göre başka bir program yapmıştı kesin. Görelim bakalım!

"Benim akşam işim var" dedi, "Bir şeyler yapar mıyız?" soruma karşılık.

"İş?"

"Evet iş. Bu hesap sorar tonlama çok rahatsız edici Deniz. Ben sana böyle sorular soruyor muyum?"

"Peki" deyip kapattım telefonu.

Nazlı'yı aradım hemen arkasından. Akşam buluşmak üzere sözleştik. Kiraladığı camları siyah bir arabayla geldi. Yakalanmama önlemi! Dışarıdakilerin bizi görmesi mümkün değildi ama yine de heyecanlıydım. Saat altıda Ömer'in evinin sokağındaydık. Bir tur attık önce. Arabası kapının önünde duruyordu. Geri dönüp, sokağın başında beklemeye koyulduk. Sekiz gibi evden çıktı Ömer. Spor şık giyinmiş. Saçlar jöleli filan... Islık çalarak bindi arabasına, bir keyif bir keyif... Arabayı gözden kaçırmamaya ama mesafeyi de uzak tutmaya çalışarak takibe başladık. Köprü yoluna girdi. Yol boyu sürekli telefonla konuştu. Sonunda Çengelköy'de bir restoranın yakınlarına park etti arabayı. Nazlı yol boyu söylenmişti, hâlâ da devam ediyordu:

"Ay sen ne zevksiz kadınmışsın Denizcim. Bu adam için mi ölüp diriliyorsun? Çirkin bu ayol!"

"Haksızlık etme. Yakışıklı çocuk..."

Bana sert sert bakıp, arabasını park etti. Ömer önden, Nazlı arkadan restorana girdiler. Plan basitti. Bir saat kadar bir arkadaşını beklediğini söyleyerek bir iki kadeh bir şeyler içecek, o sırada da Ömer'i göz hapsine alacaktı Nazlı. Sonra da arkadaşının işi çıktığı telefonu gelecek, restoranı terk edecekti.

Arabanın içinde merakla ve kaygıyla beklemeye başladım. Az sonra Nazlı'dan bir mesaj geldi.

"İki erkek ve iki kadının olduğu bir masaya oturdu. Hemen arkalarındaki masadayım. Sırtı bana dönük, endişelenme!"

Bir saat boyunca sürdü Nazlı'nın mesajları:

"Ömer'in karşısında sarışın bir 'şey' var, sanırım onunla Ömer'i tanıştırma gecesi bu."

"Kızın adı Birce'ymiş."

"Çok sıkıcı insanlar ya... Askerlik anısı bile anlatıldı ilk on beş dakikada."

"Seninki yine tekir istedi. Birce gözü olan hiçbir canlıyı yemezmiş. Salata söyledi kendine. Gâvurdağı gibi tepeleme bir şey geldi."

"Diğer kız, iki erkekten esmer olanıyla çıkıyor olmalı, çocuk elini kızın elinden hiç ayırmadı. Oğlanın adı Bertan. Çok da yakışıklı. Ömer'e bin basar!"

"Senin çakma Sean Penn, Birce'yi yakın markaja aldı, sürekli soru soruyor..."

"Kız havalı ama alık bir şey... Dudaklar da botokslu. Bir reklam ajansında çalışıyormuş."

Doğrusu aklımdan geçen, bir kadınla baş başa çıkılan bir yemekti. Gönlümden geçen, sadece erkeklerin olduğu bir iş yemeği. Böyle bir tanışma organizasyonu düşünmemiştim hiç. E tabii yaşadığımızın adı "ilişki" olmayınca, arkadaş marifetiyle çıkılan görücüler de olağandı demek ki...

Kapı açılınca birden, ödüm patladı.

"Hadi bakalım gidiyoruz" dedi Nazlı. "Bir cacık olmaz bu yemekten."

Son sürat uzaklaşırken restoranın önünden, konuşmama fırsat vermeden genel bir değerlendirme yaptı Nazlı.

"Ömer masaya geldiğinde o sarışın kız dışındaki herkesle sarılıp öpüştü. Anladığım, bu Bertan yakın arkadaşı

seninkinin. Ömer'i tanıştırdıkları Birce de Bertan'ın sevgilisinin arkadaşı. Öbür çocuk en dipteydi konuşmalarını tam duyamadım. Seninki kızla yakından alakadar oldu, ama havasını alacak gecenin sonunda. Çünkü ben tam çıkacakken kızlar tuvalete gittiler. Hemen arkalarından ben de girdim. Birce, diğer kıza 'Yok, hiç elektrik alamadım ben Ömer'den' dedi... İfade de bu. Elektrik alamamışmış. Kızın yaşı küçük. Ömer onun için ağır kaçtı bence. Sorun yok yani..."

"Nasıl sorun yok Nazlı? Adam 'Benim hayatımda biri var' demiyor, her türlü fırsatı değerlendiriyor görmüyor musun?"

"Canım belki de eğlenmek için yapıyordur..."

"Bu dediğine sen inanıyor musun?"

"İnanmıyorum ama ateşe körükle gitmemeye çalışıyorum işte."

Körüğe gerek yoktu ki... İçimdeki ateşin alazı yüzüme kadar vuruyordu. İstanbul'un ışıkları da cabası...

Ertesi gün sabahın köründe aradı Ömer.

"Nasıl geçti dünkü iş yemeği?" diye sordum.

"Sıkıcıydı" dedi.

Birce yüzünden olmalı! Tabii bunu itiraf edecek yürek de yok bende, bu yalandan ilişkiyi bitirmeye cesaretim de...

"Akşam işin yoksa bana gel" diye devam etti.

"Olur, gelirim."

Her zamankinden daha çok ilgilendi benimle o gece. Suçluluk duygusu mu? Gerçi yüzünde öyle mahcup bir ifade filan da yoktu. Uzun uzun sohbet ettik yine. *Matrix* seyrettik. Birkaç kadeh kırmızı şaraptan sonra keyfi yerine geldi. Çok güldürdü beni. Bir ara önceki geceyi unutuyordum neredeyse.

Ertesi akşam Suna'ya giderken Nazlı yorumunu yaptı:

"Egosuna tekme yedi tabii paşam. Bu durumda yaslanacak bir yastık lazım. Senden daha iyisini bulamaz ki..."

"E aşk olsun, hani yangına körükle gitmek yoktu..."

"Ben değil, Ömer körüklüyor yangını... İnsan biraz utanır ya..."

"Valla o kadar iyi davrandı ki bana, acaba arkadaşları kendi kendilerine mi böyle bir plan yaptı diye düşünmedim değil."

"Dün akşam seni gaza getirmek istemedim ama öyle arkadaş kurbanı bir hali yoktu seninkinin."

Yemekten sonra, iyi bir anını yakalayıp Suna'ya anlattık yaptığımızı. Komik bir şeymiş gibi...

"Sevmiyor bu adam seni, niye görmek istemiyorsun?" diye patladı Suna.

"İyi ama Sunacım, baş başa olduğumuz anlar o kadar güzel geçiyor ki... Tamam, öyle romantik biri filan değil ama, iyi

ağırlıyor beni. İnsan anlamaz mı? Bana baktığında sevgi görüyorum gözlerinde."

Nedim ani bir çıkışla sözü benden aldı:

"Biliyor musunuz Deniz, ben eminim bu adamın seni sevdiğine" dedi. "Ama sanırım senin istediğin gibi değil."

"Offf Nedim, demagoji yapma!" diye çıkıştı Suna.

"Demagoji filan yapmıyorum."

"Nasıl yani?" diye sordum Nedim'e.

"Sen normal bir ilişki, bir sevgili istiyorsun. Adam istemiyor."

"Ama bana hayır da demiyor. İlişki lafı etmezsem her şey yolunda."

"Denizcim, bazı erkekler ilişki yaşamaktan korkar..."

"Niyeymiş o?"

"Şöyle düşün, dışarıda yüzlerce seçenek varken, bir tekine bağlı kalmak korkutucu değil mi? Nitekim dün akşam bir seçenek daha denemiş."

"Sen de mi böyle düşünüyorsun?" diye çıkıştı Suna.

"Bazı erkekler dedim" diyerek farkın altını çizdi Nedim.

"Niye korkutucu olsun ki? Biriyle bir ilişkin vardır, sonra başka birine âşık olursun; diğerini bitirir, yenisine başlarsın."

"Haklısın ama bazıları uğraşmak istemiyor bitirmelerle filan. Kadına söyleyeceksin, ondan ayrılacaksın, onun çevresinden... Sonra araya ortak arkadaşlar girecek, onları püskürteceksin. Hele karşı taraf ayrılmak istemiyorsa, bir de onunla uğraşacaksın. En temizi, baştan ilişki istemediğini söylemek. Bu durumda günün birinde başka birinden hoşlanırsan kimsenin kimseye verecek hesabı olmaz. Çeker gidersin. Vicdan azabı da duymazsın."

"Bütün dert bu mu, sonunda hesap vermek zorunda kalmamak?.."

“Valla bazıları, bir ilişki içindeyken, etrafa hayatımda bir kadın var enerjisi verip, diğer kadınların önünü kesmekten bile korkuyor.”

“Ama bu çizdiğin tabloda sevgi de yok, aşk da...”

“Bazen olmaz, doğru. Sırf takılmak için... Hatta bazen arkadaşlıkla fiziksel çekim at başı gidebilir. Ama bazen hem sevgi hem aşk olmasına rağmen adam bağlanmak istemez. Böyle çok arkadaşım var benim.”

“Çok tuhaf, çok da karmaşık...”

“Değil aslında. Hepsinin hikâyesinde durumu açıklayan farklı farklı sebepler var. Ömer’inkini bilemem tabii.”

“Ben de bilmiyorum... O kadar çok düşündüm ki bunu. Ama ne zaman konu açılsa, ‘Aman Deniz, baştan anlaştık. Böyle iyiyiz’ diye kestirip atıyor. O hikâyeyi bir bilsem, onu anlayacağım. Onu anlarsam bu sorunu çözermişim gibi geliyor hep.”

“Hah!” dedi Suna. “Yine anlama-anlamama meselesine döndük.”

“Denizcim” dedi Nedim, “kadınların çoğu aynı hatayı yapıyor. Erkeğin neden, niye öyle davrandığını bulmaya, onu değiştirmeye çalışıyorlar. Tut ki, bütün hikâyesini anlattı. Sen de onu anladın. Demek bundanmış dedin. Ne değişir?”

“Ne demek ne değişir? Neyse nedeni, aramızda bir ilişki kurulmasına bunun engel olmayacağını izah edebilirim ona. Bir gün beni istemediğinde bu ilişkinin bitebileceğini söylerim. Korkacak bir şey olmadığını...”

“Tamam eyvallah, sorun sırf ilişki korkusuysa ve sen bunu yenmeyi başarırsan mesele kalmaz. Çok güzel bir ilişkiye başlarsınız. Mümkün. Fakat bunun garantisi yok. İlişki korkusunu yenmiştir ama bu süreçte de seni gerçekten sevmediğini fark etmiştir. Hatta kim bilir, başından beri bunu hissettiği ama tam

adlandıramadığı için ilişkiye karşı çıkmıştır. Bir de böyle bir grup erkek var. Aslında ben erkekleri daha iyi tanıdığım için genelleme yapıyorum, eminim kadınların içinde de vardır böyleleri. Yani özetle, hikâyelerimiz durumu açıklar, ama duygularımızı değiştirmez."

"Ama az önce beni sevdiğini söyledin."

"Deniz sevmek var, sevmek var. Seni seviyor ama senin istediğin gibi değil diye de ekledim. Ne yapacaksın, adamı kendine zorla âşık mı edeceksin?"

Yeniden bir kurt düştü içime. Ömer'le tanıştığımdan beri içim kurt kazanı. Ya Nedim haklıysa?.. Ya Ömer'in benimle ilişki istememesinin sebebi, beni ona yol arkadaşlığı yapacak bir kadın gibi görmemesiyse? Sahiden de beni öylesine seviyorsa?.. Bunu kabullenmemin imkânı yoktu. Düşüncesi bile yüzüme ateş basmasına, içimin ürpermesine neden oluyordu. Bütün o yaşadıklarımız ne olacak? E Nedim anlattı ya... Bunları yaşamak için ille de aşk gerekmiyormuş. İyi de bana böyle öğretilmedi ki... Bastırmaya çalışıyordum ama içimden hep aynı ses yükseliyordu. Ben anneme, babama ne derim? Derken böcek gibi hissediyordum kendimi... Sonra kimse bana bunu yapamaz diye koca bir öfke kabarıyordu içimde. Bunlarla yüzleşecek, başa çıkacak gücüm yoktu. İnkâr ediyordum canımı yakan ne varsa; elimden gelen tek şey buydu. Korkularıma tahammül etmeme yardım eden tek şey.

Audrey'nin aşk acısı

Üniversitenin ilk yılı, hafta sonları bir İngilizce kursuna gitmeye başladım. Hocamız Bahadır Bey, otuz yaşlarında, esmer yakışıklı bir gençti. Ama daha da önemlisi, öğretmeyi seven, öğrencileriyle iyi ilişkiler kuran bir hoca. İlk derste hepimizle tanıştıktan sonra, "Kendinize yabancı bir isim seçmenizi istiyorum" dedi. "Sınıfta birbirinize sadece bu isimle hitap etmenizi."

Böyle bir tekniği vardı demek ki... Çok da eğlenerek birer isim belirledik her birimiz. On beş kişilik sınıfta kimler yoktu ki, Madonna, Platini, Elizabeth Taylor, Reagan, Tom Cruise...

Sıra bana geldiğinde, "Benim adım José Mauro de Vasconcelos" olsun dedim.

"*Şeker Portakalı*'nı okudun öyleyse."

"*Güneşi Uyandıralım*'ı da, diğer kitaplarını da..."

"Peki José. Aramızda bir de Brezilyalı olsun bakalım."

Derslerde José aşağı, José yukarı... Erkek çocukmuşum gibi. Bir süre sonra sıkıldım. Sınıfın tamamı ayakta birbirleriyle İngilizce pratik yaparken Bahadır Hoca'nın yanına gidip "Ben ismimi değiştirmek istiyorum" dedim.

"Ne olsun istiyorsun?" diye sordu.

"Grace Kelly..."

"Bir prenses bu defa..."

"Prensesleri severim..."

"Sen bilirsin tabii. Ama benim senin için düşündüğüm başka biri var. Audrey Hepburn'e ne dersin?"

"Niye o?"

"O kadar çok benziyorsunuz ki... Hele saçlarını topladığında..."

O günden sonra Audrey olarak çağrılmaya başladım sınıfta. İsmimin bizzat hoca tarafından çok güzel bir aktrisinki olarak seçilmiş olmasının verdiği on sekiz yaş heyecanıyla...

Benimle yakından ilgileniyordu Bahadır Hoca. Teneffüslerde kitaplardan konuşuyorduk. Mimarlıktan... Erkek kardeşi mimarmış. Ne kadar zor bir eğitim olduğunu bildiğini filan söylüyordu.

Haftalar geçtikçe, hocaya karşı farklı bir şeyler hissetmeye başladım. Sanki o da... Bana o kadar özel davranıyordu ki... Sınıfa örnek gösteriyor, sürekli takdir ediyordu.

Bir gün derste kendine bir yardımcı aradığını söyledi.

"Bir kere çalışkan olmalı. Sonra güzel... Akıllı... Sorumluluk sahibi... Var mı bu göreve talip olan?"

Çıtayı öyle yüksek tutmuştu ki, erkekler üstüne alınmazken kızlar olarak hiçbirimizden ses çıkmadı. Başım önümde defterin kenarına bir şeyler çiziktiriyordum ki, omzuma dokundu.

"Benim aklımda sen varsın Audrey..."

Yüzüm kızardı, ne diyeceğimi bilemedim.

O akşam eve gittiğimde Suna'yı arayıp âşık olduğumu itiraf ettim. Hafta sonlarını iple çekiyor, bütün ödevlerimi eksiksiz hazırlayıp gidiyordum kursa. Ne var ki iki ay sonra bir cumartesi günü Bahadır Bey, başka bir kursla anlaştığını, bunun son dersimiz olduğunu söyleyerek veda etti.

Kapının önünde yaşlı gözlerle bir iki şey söylemeye çalıştım ama beceremedim. Yanaklarımı avuçlarının içine alıp "Seni özleyeceğim Audrey" dedi.

Hemen o gün kurs çıkışı sınıftaki herkes örgütlenip Bahadır Hoca'nın kursuna gitme kararı aldı. Akşam eve döndüğümde durumu anlattım, benim de gitmek istediğimi söyledim. Babam karşı çıktı.

"İyi bir kurs orası. Oraya devam edeceksin."

Bahadır Hoca'yla giden arkadaşlarımdan haberlerini alıyordum.

Bir gün okuldan sonra bir buket çiçekle yeni kursta onu ziyaret ettim. Dersi bitmiş, odasında çalışıyordu.

"Gel bakalım Audrey" dedi.

İçeri girip oturdum. Derslerden, kurstaki durumlardan söz ettik. O kadar özlemiştim ki onu, gözlerimi gözlerinden ayıramıyordum. Birden ve nasıl olduğunu bilmeden, "Hocam ben sizi unutamıyorum" dedim.

Kalkıp yanıma geldi.

"Sen de benim hep aklımdasın Denizcim" dedi.

"Ama benimki öyle değil..."

"Nasıl?"

"Yani nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, öyle işte."

Başımı göğsüne yaslayıp "Yoksa benim küçük Audrey'm âşık mı oldu?" dedi.

Kafamı salladım. Yaprak gibi titriyordum. Bunu nasıl söylediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Karşımdaki koltuğa oturdu.

"Bak Denizcim" dedi. "Sen gerçekten çok güzel ve özel bir kızsın. Seni kırmayı hiç istemem ama benim hayatımda biri var. Onu çok seviyorum."

"Anladım hocam" dedim.

Yerine geçti. Çekmecesini açtı. Bir defterin arasından vesikalık bir fotoğraf uzattı.

"Bak bu..."

Gözlerime inanamadım. Bir süre nutkum tutuldu. Sonra kekeleyerek, "Ama fotoğraftaki... Yani o bir erkek..." diyebildim.

"Evet, Denizcim. Benim hayatımda kadınlara yer yok. Ama eğer tercihim kadınlardan yana olsaydı senin gibi birine asla hayır demezdim."

Öyle içten, öyle şefkatli konuşuyordu ki... "Hayatımda biri var" deyip kestirip atabilirdi de... Ama genç bir kızı incitmek de istememişti belli ki...

Eve geç kalmamak için izin isteyip çıktım. Başım dönüyordu. Fotoğraftaki genç adam gözümün önünden gitmiyordu. Eşcinselliğin çok dillendirildiği yıllar değildi. Öyle okulda, arkadaşlar arasında filan konuştuğumuz, aşina olduğum bir konu da değildi. Günlerce kendime gelemedim. Suna'ya anlattığımda o da çok şaşırdı.

"Düşünsene" dedim, "bir çocuktan hoşlanırsın ama kız arkadaşı vardır. Yine de umudunu kesmen gerekmez. Belki bir gün ayrılırlar, sizin aranızda bir şey olur filan... Böyle bir umut bile yok, anlıyor musun? O erkeklerden hoşlanıyor. Ben bir erkekle nasıl rekabet edebilirim ki?"

Velhasıl on sekiz yaşındaydım imkânsız aşkla tanıştığımda. Yaşımın kaldırabileceğinden çok daha büyük bir aşk acısıydı. Nasıl geçeceğini, onunla ne yapacağımı bilmediğim. Suna'nın bile çaresiz kaldığı...

Şimdi otuzumda bir başka aşk acısı çekiyordum. Bu kez rakiplerim hem kadınlar hem bizzat Ömer'di ve en az on sekizimdeki kadar ne yapacağımı bilmiyordum.

"Ben mahallenin orospusu değilim!"

Aradan bir ay daha geçti. Hafta içi telefonlarda edilen sohbetler, cumartesi ya da pazar akşam bir iki saatlik görüşmeler. Yemek, sohbet, seks... Bir adamın hafta sonu sözüm ona sevgilisi olmak. O kadar çok canım yanıyordu ki, neredeyse her akşam evde camın kenarına oturup çocukluğumdaki gibi, içimi çeke çeke ağlıyordum. İstatistiklere göre, bir insan ömrü boyunca ortalama on kova kadar gözyaşı dökermiş. Benim kovalar Ömer'le tanıştığım günden itibaren bir düzineyi çoktan geçmişti.

"Hadi hemen git" diyen o cılız sesi duymaya devam ediyordum, ama gidersem dünya yıkılır da altında kalırım endişesini de atlatamıyordum. Nereden, nasıl edinmiştim bunu bilmiyordum, bütün kuvvetiyle engelliyordu beni. Gitme fikrini aklımdan geçirdiğim anda, içim çekilir gibi oluyor, bildiğin kalbim sıkışıyordu. Daha önce başıma gelmiş bir şey olmadığından teşhis de koyamıyordum. Annemle babama karşı duyduğum suçluluk duygusu, bütün bunları kendime yedirememem... Öte yandan sanıyordum ki, çok âşığım, öyle çok âşığım ki, o yüzdendi biterse ölürüm sanmalarım. Onsuzluğa sabretme fikri bu kadar ağır gelince geriye yapacak tek şey kalıyordu: Onunla olmanın "bedeli" gibi görünen sıkıntılara katlanmak. Taşıma suyun değirmen döndürdüğü nerede görülmüş? Zaten ufukta değirmenin göründüğü filan da yoktu.

Bir öğlen vakti sürpriz bir telefon geldi Ömer'den.

"Akşama Bebek'te buluşalım. Seni bir arkadaşımla tanıştıracağım."

Bir süre hiçbir şey diyemedim.

"Orada mısın?" diye sordu.

"Buradayım da, çok şaşırdım. Nerden çıktı şimdi bu?"

"E hep istemiyor muydun arkadaşlarımla tanışmayı? Ben de karar verdim, Nil'le tanıştıracağım seni."

"Nil kim?"

"Liseden bir arkadaşım."

Benim beklentim en yakın arkadaşları Bertan ya da Derya'yla tanışmaktı ama Nil'e de razıydım. Sonunda onun çevresinden birine takdim edilmek!!!

Akşam bir saat erken çıkıp eve gittim. En şık elbisemi giyip, makyajımı yaptım. Sonra taksiyle Ömer'in evine... Kapıda bekliyordu. Arabasına binip Bebek'te bir restorana gittik. On beş dakika sonra içeri uzun boylu, kumral, güzel mi güzel bir kız girdi. Ömer'in işaretiyle bizim masaya doğru yürümeye başladı. Ömer ayağa kalktı. Birbirlerine sıkı sıkı sarıldılar.

"Tanıştırayım" dedi Ömer. "Nil, Deniz; Deniz, Nil..."

Yaşasın işte bu!

Bir şirketin mali işler bölümünde çalışan zeki bir kız. İşten, güçten, Bebek trafiğinden söz ettik bir süre. Ardından yemeklerimizi söyledik.

Ömer'in siparişi gelince Nil bana bakıp, "Bu Ömer o kadar sinameki bir adamdı ki" dedi, "ne zaman yemeğe çıksak, siparişini vermesi saatler sürerdi. Ben yemeğimi yarılarken ancak kararını verirdi. Azimle onu bu huyundan vazgeçiren benim. Gördüğün gibi artık çarçabuk söylüyor ne istediğini..."

Ben daha bir şey demeden "Aaa, sen bilmezsin" diye sürdürdü sözlerini, "bir ara sebze de yemezdi hiç. Bir akşam sadece sebzelerden oluşan bir mönü hazırladım. Silah zoruyla hepsini tattırdım. O günden bu yana sebzeyle arası düzeldi. Benim patlıcan yemeklerime de bayılır laf aramızda..."

Allah Allah, bu Nil kimdi ki, Ömer'in tüm yemek alışkanlıklarının kodlarıyla

oynamış, onu ideal sipariş veren sebze sever haline getirmişti?

Gülümsedim. Yemek boyunca hiç susmadı Nil. İki lafının biri Ömer şöyledir, Ömer böyledir, biz bir gün Ömer'le bilmem neredeyken, bir akşam film seyrederken, bir gün plajdayız vesaireydi. Ömer biraz kaygılı ama belli etmemeye çalışarak gülümsüyordu. Ben kimim? Niye Ömer'in yanındayım? Biz nasıl tanıştık? Bunların tekini bile sormadı Nil.

Derken, bizim yaşlarda bir kadın yaklaştı masaya. Nil çığlıklarla karşıladı geleni. İkisi de ayağa kalkıp sarıldılar kadına. Ayaküstü sohbet ederken kadın, "Yıllar oldu görüşmeyeli, hâlâ birlikte misiniz yoksa?" diye sordu Nil'e bakıp...

Nil muzaffer bir gülüşle, "Yok canım, arkadaşız artık. Geçen ay da yeni bir sevgili yaptım kendime. Araşalım, bir ara tanıştırırım sizi" dedi.

Ömer yüzü bembeyaz bana döndü.

"Deniz, sana Aslı'yı tanıştırayım, bizim iki üst sınıfımızdaydı. Matematik sınavlarına bizi hep Aslı çalıştırırdı" dedi.

Elimi Aslı'ya uzatıp "Memnun oldum" dedim.

Daha sonra yerlerimize oturup yemeğe devam ettik. Ama o saatten sonra ne yedim, nasıl yedim, Ömer'in kafasını kırmadan nasıl durabildim, bilmiyorum. Beni tanıştıra tanıştıra eski sevgililerinden biriyle tanıştırıyor, üstelik bunu bana söylemiyordu bile.

Gecenin sonunda arabaya doğru yürürken Nil hâlâ eski günlerden hikâyeler anlatıyordu. Arabaya yaklaştığımızda bana dönüp lütfeder gibi, "Hadi öne sen bin bari" dedi.

Küstah geri zekâlı!

Nil'in evine doğru yola koyulduk. Ömer bir ara, "Bu sokaktı değil mi?" diye sordu Nil'e.

"Aşk olsun Ömer, kırk kez geldiğin evin yolunu unuttun mu?"

Arabadan avazım çıktığı kadar bağırarak inmek, "Allah belanızı versin!" diyerek koşa koşa oradan uzaklaşmak geliyordu içimden ama sustum. Nil'i bıraktıktan sonra, "Nil'in eski sevgilin olduğunu niye söylemedin?" diye sordum.

"Aradan bin yıl geçmiş. Bunun ne önemi var? Biz artık arkadaşız."

"Yine de bana söyleyebilirdin. Masaya gelen kadın olmasa bunu öğrenemeyecektim. Üstelik beni ona tanıştırırken de herhangi bir arkadaşınmışım gibi davrandın."

"Offf Deniz, gerçekten bıktırıyorsun insanı!" dedi.

"Bir ay önce yeni biriyle çıkmaya başlamış Nil. Bizi tanıştırma nedenin 'Ben de yalnız değilim' mesajı vermek miydi?"

"Böyle bir derdim olsa söylerdim olur biterdi. Saçmalıyorsun. Ve gerçekten canımı çok sıkıyorsun. Bu da son, bir daha kimseyle tanıştırmam seni..."

Cezam da kesilmişti işte. Gazı körükleyerek benim evime doğru sürdü arabayı. Yol boyu tek kelime etmedik. Lütfedip kapımın önüne kadar bıraktı. Hiçbir şey söylemeden kapıyı çarpıp indim arabadan.

Bir hafta boyunca, ne Ömer aradı ne ben. Ama ne işkence. Bütün yaşama sevincim söndü bir anda.

Çok kırılmıştım ama öyle özlüyordum ki Ömer'i... Evim susmuştu sanki. Onun sesi, hayatın sesiydi. Bir sese, hak ettiğinden fazlasını yüklemek. Bir ses "hayat" olabilir mi? Oluyordu işte.

Bir haftanın sonunda, akşam dokuz gibi aradı. Telefonun ekranında adını gördüğüm o anı tarif etmek güç. Evim sesine kavuştu sanki. Müzik kutusunun kapağı açılır ya... Öyle! Kapak açıldı, ben açıldım, kutunun içindeki balerin dans

etmeye başladı. O son buluşmadaki kavgayı eden biz değilmişiz gibi, havadan sudan konuştuk. Telefonu kapadığımda, bir haftadır süren o korkunç kaygı hali bir anda geçiverdi. Bütün paniğim, endişem söndü. Anlatılmaz bir huzur.

Ertesi akşam buluştuk. Aynı tas, aynı hamam... Bir haftadır dağa küsen fare olarak hiçbir şey söylemedim. O da bir şey demedi. Her zamanki rutinler tekrarlandı. Onun varlığından duyduğum sevinç, bu eksikli ilişkinin verdiği acının üstüne çıktı bir kez daha. Yanında olmak, ona bakmak, böyle biri var diye mutlu olmak. Gülüşü, kahkahası, anlattığı komik hikâyeler, yeniden dokunabilmek ona, başımı döndüren nefesi...

Gece üçte taksiyi çağırmak için telefonu aldı eline ama taksinin numarasını bulamadı.

"Boş ver" dedim, "yürürüm durağa kadar."

Eviyle taksi durağının arası dört beş dakika. Saat gece üç!

"Tamam" dedi, kapıyı açıp gönderdi beni.

Son bir hafta o kadar kötü geçmişti ki, onu çok sevdiğimden başka bir şey düşünmüyordum taksiye bindiğimde. İçimde biriken, biriktikçe bastırdığım öfkenin farkında bile değildim.

"O iyi bir insan" diye tekrarladım yol boyu. Tamam, beni Nil'le geçmişlerinden söz etmeden tanıştırması hataydı ama insanlar hata yapar! Belki de ben abartıyorumdur. Belki eski sevgiliyle arkadaş da olunabilir.

Birden taksi durdu. Evimin önündeydim. Şaşkınlıkla parayı uzattım.

Oturduğu sitenin taksi durağındaki şoförler, gecenin bir vakti hep aynı eve giden bu kadını tanıyordu artık.

Sabaha kadar ağladım. Tek bir sözü yüzlerce kez tekrarlayarak: "Ben

mahallenin orospusu değilim.” Ömer de zaten kötü biri değildi.

KAKTÜS TEAM

Ömer kimdi?

Ömer kötü biri değildi de, kimdi peki? Ben ne kadar tanıyordum Ömer'i? Rumelili bir ailenin üç oğlundan ortanca olanıydı. Arnavut göçmeniydi ama göçmen lafından pek hazzetmiyordu. Rumeliliydi. Nokta. "Atalarım Sirkeci Garı'ndan giriş yapmış İstanbul'a" demişti bir gün, müthiş bir gurur ifadesiyle. "Yani anlayacağın, Avrupa'dan gelmeyiz." İstanbul doğumlu olsa da bu kente vaktiyle Haydarpaşa Garı'ndan girmiş bir ailenin kızı olarak ne diyeceğimi bilememiştim. Babası Türkiye'nin büyük şirketlerinden birinde CEO, profesör olan annesi özel bir üniversitenin tarih bölüm başkanıydı.

Pahalı restoranlarda, güzel yemekler yemeye meraklıydı. Kongreler ve turistik geziler için sık sık yurtdışına çıkıyor ve dönüşlerinde özellikle "Avrupa" zihniyetine duyduğu hayranlığı dile getiriyordu; Avrupalı kızlara da elbette...

İşinde başarılı bir hekimdi ama hedefleri büyüktü. Alanında en iyisi olmak gibi uzun vadeli bir hedefi vardı ve bu her şeyden önce geliyordu. Zaten bir öncelik sıralaması yapmak gerekirse, işi, arkadaşları, ailesi, balık tutmak, spor yapmak, film seyretmek... Ben de artık bunlardan sonra hangi araya denk düşersem...

İkisi de doktor olan iki yakın arkadaşı vardı; Bertan ile Derya... Onlarla tanışmayı çok istediğimi söylediğimde kesin bir dille, böyle sosyal bir ilişki istemediğini ileri sürerek reddetmişti beni. Kısmet Nil'eymiş... Eski sevgiliye gösteriş... En azından böyle bir konuya hizmet edecek konu mankeni olarak bir giderim vardı. Sevinmeli miydim?

Hafta sonları kitap müzayedelerine gidiyordu Ömer. Kitaplığının bir bölümü tamamen eski kitaplara, dergilere

ayrılmıştı. Bir gün bunlardan birinin üzerine bir parça kahve dökecek oldum. Acayip sinirlendi. Ne diyeceğimi bilemedim. İçinde gizli bir öfke vardı sanki. Ama Tijen Hanım'ınkinden farklıydı, Ömer onu kontrol edebiliyordu.

Haftada üç gün spora gidiyordu. O günlerde buluşmamız söz konusu değildi. Çünkü tam yemek saatlerine denk getiriyordu sporu. Bir gün, "Biraz daha erken gitsen de çıkışta yemek yesek" diyecek oldum, "Daha erken gittiğimde salon boş oluyor, havaya giremiyorum" diyerek kestirip attı.

Suna'ya anlattığımda, "Bu adamın gözü dışarıda şekerim" dedi. "İş çıkışı saatlerinde gitmesi bundan."

Hiç böyle düşünmemiştim. İçime bir kurt daha düşmüş oldu.

Bütün ilişkimiz boyunca yalnızca bir kez evine habersiz gittim. Akşam saatleriydi. Pizza ve şarapla çaldım kapısını. Dehşetli bir ifadeyle bakakaldı. Ben öyle kapıda dikilirken, "Hayırdır?" diye sordu

"Sürpriz yapmak istedim."

Beş karış suratla kapıyı sonuna kadar açıp içeri geçti. Çekine çekine onu takip ettim. Elimdekileri masaya bırakırken yemek yemekte olduğunu fark ettim. Misafir ağırlamak için hazırlanmış gibiydi ama tek tabak vardı masada. Küçük bir vazoda, ihtimal apartmanın bahçesinden kopardığı adını bilmediğim bir çiçek. Bembeyaz sakız gibi bir örtü... Bir yemek takımının çeşitli parçalarında çorba, salata, zeytinyağlılar... Kırmızı şarap.

"Birini mi bekliyordun?" diye sordum.

"Sen de dahil olmak üzere kimseyi beklemiyordum" dedi.

Tek başına yaşayan bir erkek için fazla özenli bir masaydı. Ama Ömer böyle biriymiş meğer. O gece siniri geçtikten sonra anlatmıştı. Hiçbir zaman ayaküstü

yemek yemezmiş. Donatmadan oturmazmış sofraya. Yemeklerini haftada iki gün gelen kadın yapıyormuş ama kendisi de mutfakta maharetliymiş, her akşam birkaç ekleme yaparmış.

Velhasıl kendine özen gösteren, kendiyle mutlu bir adamdı Ömer.

Evi hep pırıl pırıldı. Ne ortada bırakılmış bardaklar, boş kutular, ne de en ufak bir dağınıklık... Az önce her yer temizlenmiş, tozlar alınmış gibi...

Bir gece yataktan kalkıp giyinirken ben, arkamdan çarşafları topladı, yastığı yorganı kılıfından çıkarıp banyodaki kirli sepetine attı. Bunlar ben gelmeden önce yapılması gereken şeyler değil miydi? O gece bir şey demedim, bir başka gece aynı şeyi tekrarlayınca sordum.

"Niye değiştiriyorsun nevresimi?"

"Kokun siniyor, parfüm kokusuyla uyuyamıyorum."

Bekle de ben gittikten sonra yap bunu değil mi? Belli ki ilk zamanlar böyle yapmıştı, ama artık buna ihtiyaç duymuyordu. Kırılırsam kırılayım, ona ne ki? Böyle de öküzlükleri vardı.

İlk üç beş buluşmada hesabı o ödemişti. Bir sonrakinde "Ben ödeyeyim" dedim, "Tamam" dedi. Onu takip eden görüşmede hesabı yarı yarıya ödememizi teklif etti. O günden sonra da böyle devam etti. Kavgayla biten bir akşam yemeğinin sonunda hesap geldiğinde, ben iki gözüm iki çeşme ağlayarak tutarı ikiye bölüp masaya koyduğumda, paraları aldı, saydı, fazla bırakmışım, bir miktarını geri koydu. Kendi payını ekledi, yeniden saydı... Ben öyle ağlamaya devam ederken.

İlişkimiz ilerledikçe acayip cimri bir adam olduğunu bizzat kendi itiraf etti.

"Tutumluluk diyelim" dedim nezaketen...

Ama sahiden de öyleydi. Arabayı valeye vermemek için sokaklarda kırk saat boş

yer arar, sonra restorana kadar epeyce yürürdük. Üstelik yine kendi ifadesiyle gayet iyi para kazanıyordu.

Hayatta gördüğüm en çalışkan adamlardan biriydi Ömer. Sabah altı gibi uyanıp, bütün gazeteleri okuduktan sonra işe gider, sekiz dokuz saat aralıksız hasta görürdü. Bir tek gün "Çok yoruldum" dediğini hatırlamam. İşini çok severek yapıyordu, hasta-doktor ilişkisini çok önemsiyordu.

Sokaktaki köpekleri beslemeye meraklıydı. Bütün cimriliğine rağmen dilencilere para vermeden geçmezdi. Evinin balkonundaki saksılarda envai çeşit çiçek vardı. Onlarla konuşuyor, hepsiyle yakından ilgileniyordu. Ah o çiçekleri ne çok kıskandım ben!

Duygusal bir tarafı da vardı. Birkaç kez film seyrederken gözlerini sildiğini görüp şaşırmıştım. Sarıkamış'ta donarak ölen çocuklarla ilgili konuşurken bir sohbet sırasında ağlamıştı. Ermenilerden, Kürtlerden hiç hazzetmiyordu. Orhan Pamuk Nobel'i aldığında, edebiyata o kadar düşkün bir adam olmasına rağmen, saatlerce nefret kusmuştu. "Ben sevindim ama" deme gafletinde bulununca da, "Zaten bir vatan haini halin var senin" demişti.

Biz beraberken arkadaşlarından biri arayıp "Ne yapıyorsun?" diye sorduğunda, "Bir arkadaşımla oturuyoruz, yemek yiyoruz" diyordu hep. Bir arkadaşımla? Konuşmaları yanımda yaptığından dikkatlice dinlerdim. Arayanlarla inanılmaz sıcak bir tonda, içten kahkahalar atarak konuşurdu. Eğer karşısındakinin bir derdi varsa, yanında ben varmışım yokmuşum önemli değildi, bütün şefkatiyle uzun uzun teselli ederdi.

Velhasıl karmaşık bir adamdı Ömer... Ama benim için ne olursa olsun iyi bir adam!

Nazlı yeni sevgilisi Tuna'yla tanıştırdı beni. Suna, kılçıklar temizlenmeden görüşmeyi reddediyordu. Kırk yaşlarında yakışıklı bir adamdı Tuna. İki çocuğu vardı. İşinde başarılıydı. Anlattıklarından edindiğim ilk bilgiler...

Boğaz'daki sahil lokantalarından birine gittik. Tuna'nın sık sık uğradığı bir restoranmış burası. Fakat o kadar rahattı ki. Pervasızlık gibi de değil, dünyanın en olağan şeyini yaşıyormuşçasına bir hal... Çıkışta, garsonların biri, "Neşe Hanım'a selamlarımızı iletin Tuna Bey" dediğinde Nazlı bozuldu, ben yutkundum. Ama Tuna hiç oralı olmadı. Belli ki, eşine gönderilen bir selamdı bu. Yüzünde hiçbir panik izi yoktu Tuna'nın. Sıradan bir selam almış gibiydi.

Yemek boyunca, çok sevimli, içten bir hali vardı. Kız arkadaşı ve onun bir arkadaşıyla yemeğe çıkmış herhangi bir adam... Tavırlarından, konuşmalarından Nazlı'ya olan ilgisini belli ediyordu. Ben bunların bir tekini bile görmemiştim "bekâr" sevgilimden. Hatta diyebilirdim ki, Tuna değildi de sanki Ömer'di evli olan.

Yine sorular, yine sorular... Hangisi daha kötüydü? Tuna'nın bekâr bir adam gibi davranması mı, yoksa Ömer'in evli bir adammışçasına beni saklaması mı? Hangisi ehvenişerdi?

Tuna'yı bütün gece izledim. O kadar doğal davranıyordu ki... Evde onu bekleyen bir eş ve çocuk yokmuş gibi. Ömer'in gizlilik politikasının sonucu her gittiğimiz yerde rahatsız olan benim aksime, Nazlı karşısındaki adamın tek kadını, hatta hayatının kadını gibiydi. Nasıl hissedersen öyle miydi aslolan acaba? Belki de sorun, o hissi o kadar kolay kabul etmemdeydi.

O geceden çıkardığım iki sonuç: Tuna yemin edebileceğim kadar seviyordu

Nazlı'yı, bu biiir. Ömer'in bana olan sevgisinde bir tuhaflık vardı, bu ikiii... İkinci sonuca ilk kez ulaşmış filan değildim tabii. Ama nasıl oluyorsa her fark edişimde daha yeni anlamışım gibi bir şaşkınlık içine giriyordum. Aradaki zamanlarda daha çok canım yanmasın diye inkârdı, estekti köstekti, unutturuyordum zahir kendime.

Tuna ertesi gün Londra'ya uçacağından gece biraz erken bitti. Nazlı'nın ısrarına dayanamayıp, onda kaldım. Gecenin kritiğini yaptık uzun uzun.

"Nasıl buldun?" diye sordu Nazlı.

"Valla çok hoş bir adam. Seni de seviyor belli."

"Öyle di mi? Ben de hissediyorum bunu."

"Peki, hiç boşanmaktan söz ediyor mu?"

"Şu ana kadar hayır."

"Bu rahatsız etmiyor mu seni?"

"Ediyor ama fazla üstüne gitmek istemiyorum. Her şeyin bir zamanı var."

Nazlı da ben de aynı şekilde düşünüyorduk. Sabretmeli. Bir gün her şey yoluna girer. Girer mi sahiden?

"Ama her buluşmanızın sonunda bir başka kadınla yatağa giriyor."

"Evet öyle..."

"Üzmüyor mu seni?"

"Her buluşmanın sonunda tek kişilik yatağına dönenleri de gördüm Denizcim, benimle kalanları da... Bunlar ölçü değil, öyle olsaydı, hep bekâr adamlarla olmuş bir kadın olarak çok mutlu bir geçmişim olmalıydı benim."

"Tamam ama bu da çok zor bir deneyim."

"Evet, öyle. Bazen üzerinde kadın parfümü hissediyorum. Ölmek istiyorum o an. Ama işte göze alırsın ya da almazsın, buna değer ya da değmez."

“Dur şeytanın avukatlığını yapayım biraz. Suna olsa hayatta değmez derdi.”

“Öyle derdi doğru. Ama o da sık sık demez mi hayat kısa diye. Hakikaten de kısa. Ne zaman evlendim ben, ne zaman çocuğum oldu? Hiç anlamadım. Bak otuzu geçtim. Ve bambaşka bir şey yaşıyorum. Ne daha önceki flörtlerime benziyor ne evliliğime ne ondan sonra yaşadıklarıma.”

“Peki ya boşanmaya yanaşmazsa?..”

“Onu o zaman düşünürüm. Ben mutluluğu arıyorum Deniz. Bazen mutlu olmak için bazı bedelleri ödemek zorundasın.”

“Niye buna şartlandırıyoruz ki kendimizi? Bazıları da hiç bedel ödemeden mutlu olabiliyor.”

“Doğru, ama benim hikâyenin teması bu, ne yapalım. Yaşayıp göreceğiz. Neyse beni boş ver, seninki nasıl gidiyor?”

“İlişki istememesini saymazsak her şey yolunda.”

“Amaaan Deniz... İlle de bir adı mı olmalı? Oluruna bırak...”

“Aslında bunu yapabildiğimi söyleyemem. Üzülmüyorum dersem yalan olur.”

“Kızım, bu adam seni sevmese, anında yok olur. Benim Kerem’i hatırlasana... Yatıp kalkıyorduk, sonra toz...”

“Yok, öyle kaybolması filan yok ama...”

“Aması yok Deniz. Oluruna bırak dedim ya. Su akar yolunu bulur.”

“Benim durumum daha ziyade su akıyor, deli bakıyor...”

“Şekerim, aslolan şu an ne hissettiğin. Hiçbir şey sonsuza dek sürmüyor. En sağlam evlilikler bile. Tadını çıkar.”

Bazen Nazlı, Suna’dan daha iyi geliyordu bana. Amaaan boş ver işte. Değil mi ki, içim gidiyor benim Ömer’e. Onun yanındayken ne gam kalıyor ne kasavet...

Eh, beş kadehi de bulmuşum o gece. Yemekte üç kadeh, Nazlı’nın evinde iki

kadeh daha... Ömer'le haftada iki üç içmekten alkole toleransım mı arttı nedir; sallanmadan, midem bulanmadan güzel bir uyku çektim. Sabah biraz baş ağrısı vardı, ama artık o kadar kusur...

KAKTÜS TEAM

Kör iğne, beceriksiz teyel

Beş kadeh şarap içmiş gibi geçmiyordu hayatın her anı yazık ki. Ömer'le ilişkimiz takvim yapraklarını kopardıkça birer ikişer, ben gerçeği her gün yeniden aynı aymazlıkla biraz daha fark ediyordum. Suna'nın dediği o "eşit ilişki"lerden değildi bizim yaşadığımız. Ben vermeye, Ömer almaya yazgılı gibi. Gösterdiğim sevgi "kadar"ını ve "gibi"sini görememek gün günden daha hırçın biri yapıyordu beni. Bastırmaya çalıştığım öfkemi kontrol etmek için inanılmaz bir güç sarf ediyordum. Ama asla vazgeçmiyordum. "Bir gün gelecek o da beni 'öyle' sevecek" umuduna sıkı sıkıya bağlıydım hâlâ. Altına bir kaldıraç koyup dünyayı yerinden oynatabilirdim bunun için. Bekliyordum, gün geceye dönene, sabaha varana dek, gerekirse haftalarca, aylarca, yıllarca da bekleyeceğimi bilerek...

Bildiğim başka şeyler de vardı elbet. "Beni seviyor, yok hayır sevmiyor" çatışmasında, sevmiyor seçeneğinin daha doğru olduğunu için için hissetmek gibi... Nedim'in tanımıyla beni benim istediğim gibi sevmiyor tezini. Ama buna tam olarak inanırsam ölürüm sanıyordum. Niyesi belli değil. Öte yandan onu çok seviyordum. Ayrıca Ömer'i sevmek, sadece sevmek de değildi. Onu sevmek, yaşama sevinciydi aynı zamanda; hayatta kalmak, nefes almaktı. Bu nasıl olmuştu? Hayatta kalmak nasıl olmuştu da bir insanın varlığına bağlanmıştı? Ömer'den önce kimin sorumluluğuydu bu? Neden bugün Ömer'e vermiştim böylesine ağır bir görevi?

Bu arada hiç de umduğum gibi gitmiyordu işler. Güzellikle, tatlılıkla anlatmaya devam ediyordu olmayacağını Ömer. Beni sevgilisi gibi görmediğini, bunun adının ilişki olmadığını. "İçine seks sosu katılmış yakın bir arkadaşlık" dedi

bir keresinde. Öyle ağırıma gitti ki, ortalığı ateşe vermek istedim. Böyle durumlarda saldırıya geçiyordum; en hassas noktalarına... Sonrası kavga kıyamet. Gitler, defollar, bir daha yüzümü göremeyeceksinler...

Yine böyle bir tartışmanın ardından, "Bu, yüzümü son görüşün!" diyerek kapıları çarpıp çıktım evden. Yolun başına gelmiştim ki, montumu unuttuğumu fark ettim. Benim olsa sorun değil. Suna'ya Nedim'in hediyesi. Bende kalmış, çıkarken giyivermiştim. Mecburen dönüp kapıyı çaldım. Adama, "Bu, beni son görüşün" dedikten üç beş dakika sonra... Gülerek açtı kapıyı... Öleyim daha iyi... Baştan düşünsene. Yok olmaz. Böyle irikıyım laflarım vardı. Hep bir beden büyük kuruyordum cümlelerimi. Üzerimden dökülüveriyordu tez zamanda. Çünkü aslında o kadar çok acı çekiyordum ki, bir yanımla buna son vermek için türlü yollar deneyerek mücadele ediyordum. O mücadelenin yakıtıydı kifayetsiz kocaman sözlerim. Hemen ardından da ayrılık gelirdi zaten, öncesinde gelmediyse.

Birkaç gün ya sürer ya da sürmezdi bizim ayrılıklarımız. Bazen Ömer, bazen ben, ikimizden biri diğerini çağırırdı ilk fırsatta. Her geri dönüşte biraz daha bağlanırdım ona. Değil mi ki bir kez bitmiş, sonra ikinci, üçüncü, beşinci kez, yine biterdi. Bir kez daha bitmesin diye pençelerimi geçirirdim sıkı sıkıya. Aramızdaki bağ, kör bir iğneyle attığım beceriksiz bir teyelden ibaretti oysa, onun özgürlüğünden benim kırık kalbime. Hem kendi canımı hem onunkini yakardım ve sonuç değişmezdi. O hayatının kıyısında bir yerde durmamı, uysal bir şekilde onun verdikleriyle yetinmemi, gel dediğinde gelip, git dediğinde gitmemi istiyordu.

Bütün bunlara tezat, uydurma bir inanç geliştirmiştim bana ihtiyacı

olduğuna dair. Nasıl şiddetli bir kavga olursa olsun ettiğimiz, bir iki saate kalmaz telefona sarılırdım. O telefon açılmazdı tabii. Niye açılsın, daha yeni ayrılmışız, bin tane laf etmişim. O vakit başına bir şey geldiğini düşünürdüm. Hemen onu bulmalı, yardım etmeliyim hissi çepeçevre sarardı içimi. Art arda çaldırırdım telefonu, olur da kaza filan geçirdiyse, yanında bulunan biri açar, nerede olduğunu söylerdi, ben koşup yetişirdim.

Her defasında, boşuna endişelendiğimi görürdüm. Duşta olurdu ya da kulağında kulaklık yürüyüşte, telefonla başka başka odalarda... Bazen de sırf açmak istemediğinden... Bir sonraki kez "Bu defa kesin bir şey oldu" diye girerdi aklım söze, laf dinletemez, yine ortalığı ayağa kaldırırdım. Her defasında inanır mı insan, başına bir şey geldiğine? Ben inanırdım. Çalıştığı hastane başta olmak üzere, diğerlerini de tek tek arayacak kadar... Trafikten o gün meydana gelen kazaları öğrenecek kadar... Telefonunu binlerce kez çaldıracak kadar... Boğulurdu tabii. Öfkeden nefesi kesilirdi. "Düş artık yakamdan!" diye bağırırdı. "Hayatımı bok çukuruna çevirdin, çek git artık!" Çaresiz giderdim, bir sonraki dönüşe kadar... Sonra sil baştan...

Ömer'in de durumu zordu aslında. Böyle bir kadına katlanmak kolay mı? Ama bir nedenle, onu bu zorluktan kurtaracak ayrılıkları fırsata çeviremiyordu. Bu gelgitli, kavga gürültülü halden beslenen, çare arayan bir derdi vardı ihtimal, ama ben bunun farkında değildim. Dönüyordu, çünkü beni seviyordu. Döndüğümde kollarını açıyordu, çünkü beni seviyordu. Hepsi buydu.

Peki, ben onu seviyor muydum?

Her defasında koklayarak öperdim ben Ömer'i, kokusunu içime çekerek. O koku ki

şükrettirirdi beni dünyaya geldiğime, onu tanıdığıma, kadın olduğuma... Kongreler için uzun ve yorucu seyahatlere çıkardı bazen. Günlerce koşturduğu... Topukları taş gibi olurdu. Elim değdiğinde içim sızlardı. Acıbadem yağlarıyla ovduğum topukları azıcık yumuşasa dünyalar benim olurdu. Yaptığımın önemi yoktu, bir şey yapıyordum ya onun için, izin veriyordu ya, bu kâfiydi. Onu yıkarken köpük köpük, yine öpe koklaya, hissettiğim şefkati nasıl anlatırım? O öyle iştahla yedikçe, ben doymuşum gibi olduğumu ya? Onun aldığı tadı kendi damağımda hissederdim ben. Kuzguncuk'taki o balıkçıya giderdik pazarları, tekir yemeye, Ömer seviyor diye. Ağaçların altındaki bir masaya otururduk sık sık... Güneş, başının arkasından batardı. O son ışıkla birlikte ona baktığımda gördüğüm yüzündeki her çizgiyi, gözlerini ne çok sevdiğimdi. Ne kadar bakarsam bakayım doymazdım hiç. Birkaç kadehten sonra çakırkeyif olup art arda kahkahalar attığında benim içim ısınırdı. Sevesim gelirdi hep, dokunarak, öperek, koklayarak... Bunları yapmamın yasak olmadığı tek yer yatak odasıydı. Ama biz Kuzguncuk'ta olurduk işte...

Yatak odasında bir gece, deli gibi içmiş gene. Yanımda, içimde, nefesi nefesime karışmış, teri tenimde... Kokusuyla başım dönmüş. En son kollarındayım, başım göğsünde. Eğilip fısıldıyor kulağıma: "Sen benim her şeyimsin." Sır gibi sakladım bunu ben. Söylersem, "Sarhoştum, niye ayıkken söylediklerimi ciddiye almıyorsun?" demesin, inkâr etmesin diye... İçki, bilinçdışına itilmiş gerçekleri ortaya çıkarırdı, falandı, filandı. Koca bir yalandı. Kendi yalanımdan aldığım güçle yola devam ederdim. Bir sonraki kazaya dek. Yine yerlere yuvarlanacağım, dizlerim paramparça olacak, kan revan...

Olsundu, Ömer yanımda olsundu da,
benim her yanım paramparça olsundu.

KAKTÜS TEAM

Biraz işve, cilve...

Çalıştığım şirketin, almak istediği çok büyük bir arazi için, arazi sahiplerine yapacağım sunuma hazırlandığım bir akşam aradı Ömer. Çok endişeli olduğumu, patron ve sahipler dahil on adamın karşısında ertesi gün projeyi kabul ettirmeye çalışacağımı anlattım. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu... Ama kendime çok da güvenmediğimi...

"Madem bu kadar önemli, elinden geleni yapacaksın" dedi.

"Dokuz ortaklı bir arazi ve hepsi de çok zor adamlar" dedim. "İlk toplantıda gördüm."

"Mutlaka onları etkilemenin bir yolu vardır, kadınsın ne de olsa... Biraz işve, cilve... Olmadı, soyunursun."

Ama ne akıl verme... Bu da yeni taktiğiydi. Canımı yakarak beni vazgeçirmeye çalışmak. İlişki ısrarımdan, hatta belki de kim bilir, kendisinden. Sunduğu öneriye bakılırsa ben onca adamın içinde soyunsam bile önemi yoktu Ömer için.

"Sen zor vakalarda böyle mi yapıyorsun?" diye sordum

"Bak sakın yanlış anlama. Örnek veriyorum. Demek istediğim, ne gerekirse yapacaksın, vazgeçmeyeceksin."

Kafa tutsam, bağırıp çağırsam yine bitecekti. İçime attım. İçimde biriken öfkenin yanına...

"Hadi bir DVD alıp bana gel, film izleyelim" dedi.

"Yok gelemem" dedim. "Çalışmam lazım."

Çekip gitmek için bir fırsat daha... Ama mümkün mü? Aklım telefonu kapar kapamaz söylediklerini rasyonalize etmenin yollarını aramaya başladı, "o aslında iyi biri" tezime sırtını dayayıp. Katlanabilmenin tek yolu buydu. Yüzüne

bakabilmeyi sürdürmemin. Nasılsa bir gün gerçeği anlayacaktı, pişman olacaktı.

Böyle de bir "yenilen pehlivan güreşe doymaz" halim vardı. Her defasında kispet yırtılır ama kimin umurunda. Bir dahaki sefere Allah kerim. Güreştiğinin aslında kendin olduğunu bilmezsen, kazananı da olmaz müsabakanın. Bilmiyordum ki...

O günlerde her gün birkaç kez tekrarlayan çarpıntılar başladı. Ellerim, kollarım uyuşuyor, bazen aldığım nefes yetmiyor, her an başıma kötü bir şey gelecek endişeleriyle kıvranıyordum. Sanıyordum ki regl olacağım ondandır, havalar çok sıcak ondandır, sigarayı artırdım ondandır, cereyanda kaldım ondandır... Giderek hastalanıyormuşum meğer, farkında bile değildim.

Sunumumu soyunmaya gerek kalmadan atlattım ertesi gün. Arazi konusunda anlaşmaya varıldı. Ömer'i arayıp haber verdim. Aklım sıra kriz çıkarmamaya çalışıyordum. Ayrıca o gün doğum günüydü. Aramasam olmazdı.

"Tebrik ederim" dedi, haberi alınca. "Halledeceğini biliyordum."

"Eeee... Bugün doğum günün. Başladı mı kutlamalar?"

"Akşam hastaneden arkadaşlarla pasta kesilecek. Ama erken dönerim eve. On filan gibi bana uğra, seninle de kutlayalım..."

İçim cız etti ama işyerindeki kutlamaya davet beklemek de anlamsızdı. İş çıkışı, eşofman takımından oluşan hediyem ve bir şişe şarapla eve gittim. Annemle yemek yedik. Dokuz buçuk gibi hazırlanıp çıktım. Saat tam onda kapısının önündeydim.

Eşofmanı markasından başlayarak göz ucuyla inceledi. Teşekkür edip kanepenin uzak bir köşesine attı. Getirdiğim şarabı açtı.

"Nasıl geçti?" diye sordum.

“Güzeldi” dedi. “Ben hastanede pasta filan kesip bir şeyler içeriz diye düşünmüştüm. Meğer sürpriz bir parti hazırlamışlar. Hastanenin arka sokağında bir bar vardır. Ulaşabildikleri arkadaşlarıma haber vermişler. Sahiden sürpriz oldu.”

Bana ulaşmaları mümkün değil tabii... Bilmedikleri birine nasıl ulaşsınlar?

Bir saat kadar sohbet ettik.

“Kusura bakmazsan, ben yatmak istiyorum. Bugün gerçekten çok yoruldum” dedi.

Bir hafta sonra evine gittiğimde, banyodan yeni çıkmış, bornozla açtı kapıyı. Yanaklarından öptüm. Misss gibi kokuyor. Halt etmiş Nazlı... Çakma Sean Penn’miş... Ömer’in yanından geçemez. Saçlarının ucundan su damlarken, gözleri kızarmışken bile...

“Sana aldığım eşofmanı giysene, merak ediyorum nasıl duracak üzerinde” dedim içeri geçerken.

Bambaşka bir şeyle yanıma geldi az sonra.

“Niye giymedin?” diye sordum.

“Yaa bak, sakın kızma. Küçük geldi. Ben de bizim kapıcının oğluna verdim. Çok ihtiyaçları var.”

“İçinde değiştirme kartı vardı” dedim

“Sahiden mi? İnan, fark etmedim.”

Yüzüne baktım. Gerçekten “anlamaya” çalışarak. Öyle ifadesiz bakıyordu ki... Ağzımı açtığım anda ağlayacak haldeydim. Kendimi ne kadar sıkarsam sıkayım olmadı. Gözlerimin dolmasına engel olamadım. Yanıma oturdu.

“Denizcim, bunda üzülecek bir şey yok. Önemli olan düşünmendi. Hem benden çok daha ihtiyacı olan birine gitti. Hadi ama surat asma.”

“Beğenmedin çünkü” dedim.

“Yani çok tarzım bir şey değildi ama bedeni uysa evde filan giyerdim. İnan ki

olmadı üzerime."

Eve döndüğümde Nazlı'yı arayıp anlattım.

"Çok mu sıradan bir marka bu?" diye sordum.

"Eeeee yetti artık Deniz, kendine gel!" diye bağırdı Nazlı. "Öküz bu be... İstersen pazardan al, hediye hediyedir. Kalkıp bir hafta içinde başka birine verilir mi? Hâlâ onu aklamaya çalışıyorsun. Duvar bu adam, Deniz. Duvar!!! Tırmanacak mısın sen hep böyle?"

Tırmanmak bir şey değildi de her defasından biraz daha yüksekten düşüyordum. Her defasından bir öncekinden daha çok yanıyordu canım. Ömer duvarını örmeye devam ediyordu.

KAKTÜS TEAM

Fiziksel sıkıntılarım giderek arttı. Hele kavga ettiğimiz zamanlarda ayyuka çıkıyordu. Üç beş gün kızıp aramadım mı onu, o da beni, hemen tepki veriyordu vücudum. Daralıyor, uykusuzluk çekiyor, çarpıntı, sıkıntı derken dayanamaz hale geliyordum. Ve her şey bir telefonla sona eriyordu. Sesini duyduğumda sakinleşiyor, deliksiz uyuyordum geceleri.

O günlerde bir karar verdim. Çağırdığında gideceğim, sorgulamayacağım, uyumlu bir kadın olacağım! Yaptığı kabalıkları görmezden geleceğim. Değil mi ki onsuz geçen zaman karabasan gibi çöküyordu üstüme, niye eziyet edecektim kendime? Bir işe yaradığı da yoktu zaten çekip gitmelerimin. Aramayıp sormadığımda, gitmediğimde ayaklarıma mı kapanıyordu? Yoo... Her istediğini verirsem bir gün doyar, arazi olurmuş tez vakitte. Suna'nın demesi... Ama zaten yanımda değildi ki...

"Dikkatini başka şeylere vermeyi denesene" dedi Suna bir gün.

"Sakın bana elma ye, kitap oku, takla at filan deme" diye çıkıştım. "Görmüyor musun o yokken nefes alamıyorum. Sizinle çıktığımda sohbetlerinizi doğru düzgün dinleyemiyorum. Ne yediğim yemeğin tadına varıyorum ne gördüğüm manzaranın... Hiçbir şey onun yanında olmak kadar iyi gelmiyor bana. Karşımdaki koltuktan kalkıp yanıma oturduğu, beni öpmeye başladığı anların üstüne çıkamıyor hiçbir şey."

"Ama Denizcim, eve döndüğünde mutsuz oluyorsun."

"Doğru. Ama onu hayatımdan çıkarmaya çalıştığım zamanlardaki kadar büyük bir mutsuzluk değil bu."

"İnsan niye haftada bir iki saat biriyle vakit geçirmek için, kalan zamandaki

mutsuzluğu göze alır? Yanlış giden bir şeyler var Deniz, görmüyor musun?"

Görüyordum görmesine de, olmuyordu işte. Gidemiyor, kalamıyor; gitmeyi de, kalmayı da istemiyordum esasen. Hep duşunu almış, ağdalı, parfümlü, saçı yapılı, her daim hazırdım. Sonrası malum, gel dediğinde duran akan sular... Bu Pavlov hiç mi insafa gelmez, o köpeğe hiç mi acımazdı?

Bir gece yatakta, kırmızı gece lambasının ışığında çıplak bedenimi baştan aşağı süzdükten sonra, gözlerimde sabitleyip bakışlarını, "Bütün bunları kocana nasıl anlatacaksın?" diye sordu Ömer.

İlişkimizin bir geleceği olmadığı konusundaki yaratıcı uyarı cümlelerinden biri daha! Ama bu defa çok ağır geldi. Bir yanda beni bir kez daha başka erkeklerle birlikte düşünecek kadar önemsememesi gerçeği, bir yanda da unutmaya çalıştığım bir suçluluk duygusunu ateşlemesi. Annemle babama duyduğum o ağır mı ağır suçluluğu...

Yataktan fırlayıp üstümü başımı toplamaya başladım. Çıplakken yediğin dayak bu kadar mı can yakar? Bir yandan bağıra bağıra ağlıyor, bir yandan söyleniyordum...

"Allah seni kahretsin! Sen ne biçim bir adamsın? Olmayan bir adamı niye yatağa aramıza sokuyorsun? Benden geçtim, kendine de mi saygın yok?"

Yatakta oturmuş bana bakıyordu. Yüzünde verdiğim tepkiye şaşmış bir ifade...

"Abartıyorsun Deniz. Ne dedim ben şimdi? Deli misin nesin?"

İçeri geçip bir sigara yaktım. Beş karış suratla yanıma geldi. Tam bir saat hiç susmadan ağzıma gelen her şeyi söyledim. Amaaaan, ne ağır laflar, suçlamalar... Demediğimi bırakmadım. Şirazeden

çıkmış bir halde, hıçkırıklara boğularak, koltukları yumruklayarak...

Bir an kendimden ürktüm. Bana hiç benzemeyen bir kadın. Bir Ediz Hun karakteriyle yatağa girip, Danyal Topatan'ın kötü adamlarından biriyle kalkmak, neredeyse her defasında, aklın sınırlarını zorluyordu.

"Bütün derdin bana ayar vermek, bunun bir gün biteceğini sürekli hatırlatmak değil mi?" dedim biraz sakinleştikten sonra.

Hiçbir şey söyleme, kapıyı çarpıp Mozambik'e filan kaç, bir daha adını bile anma bu adamın değil mi? Benim yaptığım, başıma yıktığı evin hafriyatını kafasına, gözüne atmaktı. Yıktığı, gözümdeki kendisiydi aslında. Onunla olmak, evde olmak gibiydi çünkü. Bütün çelişkisine rağmen. Ama değil mi ki, ben değme mimarlara taş çıkararak her tartışmadan sonra o evi yeniden inşa ediyordum, müstahaktı bana. Bu işkenceyi sürdürüp, gitmediği için ona da belki...

"Evet, doğru söylüyorsun Deniz. Seni ileride hayal kırıklığına uğrama diye uyarma ihtiyacı duyuyorum. Şimdi artık git lütfen."

"Bu defa gerçekten bitti. Bir daha beni arama" dedim, ezber ettiğim sıkıcı ayrılık repliklerinden birini söyleyerek.

Öfke içinde bir sigara yaktı. Cevap bile vermedi. Yerimden kalkıp son kez yüzüne baktım. Gördüğüm... Duvarlar... Merhametinin üstünde yükselen kat kat duvarlardı...

İmama anons ettiricem, söz veriyorum

Suna ile Nazlı, bu son tartışmayı fırsat bilip kolları sıvadılar. Kendi aralarında tanıdıkları bütün erkek arkadaşlarını gözden geçirdikleri uzun bir sohbetin ortasına düştüm. Nihat'la mı tanıştırsak? Yok, onun boyu kısa, dır dır eder haspam. Melih'e ne dersin? Büyük bir şirketin satın alma müdürü. Çok da zarif bir çocuktur. Yok, o da olmaz, sevgilisinden yeni ayrıldı, tekin olmaz böyleleri. Bizim entel Mete vardı hani, şu koleksiyoner olan?.. Aaaa o mu? Hayatta olmaz! Sinem'e neler yaptığını ben biliyorum. Peki, İhsan'la tanıştıralım. E İhsan eski sevgilisine dönmedi mi? Tabii ya... Hasan var, gitarist. Bu şimdi "Sanatçıyla işim olmaz" filan der...

Saatlerce sürdü bu sohbet. Sonunda Murat'ta karar kıldılar. Bilgisayar mühendisi. Sarışın, mavi gözlü, iyi kalpli diye bana anlattıkları Murat'ta.

İki gün sonra, Suna, Nedim, Nazlı, ben ve Murat yemeğe çıktık. Yakışıklı, lafını sözünü bilen, hoşsohbet bir genç adamdı. Yemekte biraz tutuktu ama yemek sonrası gittiğimiz Moon Bar'da yanımdan ayrılmadı. Bir de öyle yakın mesafeden konuşuyordu ki, nefesi boynuma çarpıyordu ha bire. O bu kadar yakınlaştıkça, kendimi geri çekiyor, ikide bir tuvalete gitmek için izin istiyordum. Daha ilk buluşmada sistit bir kadına çattığını düşünse yeriydi... İçki kadehini Murat'ın gözüne gözüne sokup kendimi geri çekiyor, Allahım şu gece bitse de eve gitsem diye saate bakıp duruyordum. Sonunda yoruldu Murat. Kızlardan izin isteyip gitti. Elini şefkatle omzuma koyup, sen umutsuz vakasın der gibi bir bakışla, bana "Allahaısmarladık" diyerek.

Eve döndüğümde derin bir nefes aldım. İçeri girdiğimde annem elindeki dikişle uyuyakalmıştı. Babam, gözü televizyonda,

yerinde yatıyordu. Annemi uyandırıp odasına yolladıktan sonra odama gittim. Oh, güvendeyim artık. Elime bir başka el değmeden döndüm kendi mevzime. Ömer'i beni bıraktığı haliyle beklemeye devam ederim. Döner o bana. Bırakmaz beni.

Banyoya girdim. Bir saat kadar ağlayarak keseledim kendimi. "Asla. Asla bu tene bir başka erkeğin teni değmemeli" diye ağlayarak. Kaynar suları başımdan aşağı döke döke... Yüzüm gözüm kan kırmızı olana dek. Bir keselenme, temizlenme, Murat'ın boynuma değen nefesini silip yok etme gayreti...

Bütün bunlar annemle babama karşı duyduğum suçlulukla ilgiliydi biliyordum. İyi ama ben bu muydum gerçekten? Bu kadar mı işlemişti, annemle babamın baskısı içime? O gece bir şeyi daha fark ettim. Sanki bu durum artık onlardan çıkmış gibi bir hal vardı ortada. Evet, onlara karşı duyduğum suçluluk duygusu bakiydi, ama ben de başka bir erkekle olmak istemiyordum. Ömer'le başladı, Ömer'le bitsin. Niye peki? Niye? Niye? Niye?

Sabah, işe giderken yol boyu geceki halimi düşündüm. Bir tuhaflık vardı, biliyordum. Ne önceki aşklara ne de ayrılıklara benziyordu bu. Kendinden daha fazlasıydı ama adını koyamıyordum.

Ne yaşıyordum ben? Hakikaten adı neydi bunun?

Öğle yemeğine Suna'yla birlikte çıktık.

"Murat'la konuştuk bu sabah, 'Deniz kime âşık?' diye sordu."

"Bak, görüyor musun" dedim, "dün tanıştığım adam anladı, sen hâlâ anlamadın."

"İyi de iki gözüm, bunun adı aşk olamaz ki... Biz niye biriyle beraber oluruz? Başımızı dayayacağımız bir omuz olsun, sevsin, şefkat göstersin, birlikte iyi

vakit geçirilsin... Allah aşkına, hangisi vardı Ömer'le aranızda?"

"İyi zamanlarımız da oluyordu ama..."

"Peki, bütünü?"

"Biliyor musun bugün neyi fark ettim? Hâlâ seviyorum onu ama çok fena kırgınım. Buraya gelirken, sala okundu. Ölümümü düşündüm. Sorsan Ömer için ölürüm ama yarın öbür gün ölürsem cenazeme bile gelmesin. Çok yaktı canımı. Bu kadarını hak etmedim."

"Hiç sorun değil, sokmam ben o herifi cenazene ama nerden tanıyacağım ki?.. Nazlı'nın bir kez görmüşlüğü var ama o da cenazelere gidemiyor, biliyorsun. Babasınınkine bile gitmemişti. Seninkine geleceğini de sanmam. Olsun, sen üzülme, olmadı imama anons ettiririm, 'Doktor Ömer kimse derhal terk etsin avluyu' diye..."

Bu defa kahkahalarla gülmeye başladık. Sahiden de imam anons etti etti, yoksa Ömer musalla taşına kadar gelirdi de kimsenin haberi olmazdı.

Ben ağladım, Suna ağladı; ben güldüm, o da peşim sıra...

Kendini ilk toplayan Suna oldu her zamanki gibi.

"Tamam" dedi. "Hadi toparlan, işe gideceksin. Hayat kısa. Ama Nazlı'nın dediği gibi yanlış yapalım, yaşayalım, anın tadını çıkaralım gibi bir şey değil bu. Değmez canım, değmez Denizim, seni sevmeyen biri için gerçekten değmez. Yarın ölsen, kaç zamandır çektiğin acıyla gideceksin. Mutlu bir hayat yaşadı tesellisi bile bırakmayacaksın bana. Hâlâ geç kalmış sayılmayız. Biz bunun da üstesinden geliriz. Bir yolunu buluruz. Ama gel inat etme. Senin artık profesyonel yardım alman gerekiyor."

Sorular, cevaplar, bir türlü görülemeyen hesaplar, geçmek bilmeyen zamanlarla bir ayı geride bıraktım. Ne o aradı ne ben... Kendimi işe verdim. Deli gibi çalışıyordum.

Bir gün, inanılmaz bir haksızlık yaptı Tijen Hanım... Tam bir aydır gece gündüz çalışmış, hafta sonları izin yapmamış, şirket için çok önemli olan bir projeyi hazırlamıştım. Sonuç? Koca bir hiç. Bir akşamüstü servise gelip projeyi inceleyen genel müdür, "İyi iş çıkarmışsınız" dediğinde, "İyi bir ekibim var" diye cevap verdi Tijen Hanım...

Projenin hiçbir aşamasına en ufak bir katkı sağlamayan bir ekip. Görünmesin Deniz, aman sakın fark edilmesin!

Ömer'den kaçıp sığındığım yerde bütün güven duygumu kaybedince geriye gidecek tek yer kalmıştı: Ömer. Bir an bile düşünmeden aradım onu. Hiçbir şey sormadı. Akşam yine onun evinde buluştuk. Yine saatlerce sohbet ettik. O konuştukça, güldükçe içime yaşama sevinci doldu eskiden olduğu gibi. Yapaydı ve bunun farkında değildim belki ama yalan değildi. Hiçbir şey o anlar kadar gerçek de değildi. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Bir ay önce yaşadıklarım, kocama vereceğim hesap (!) hiçbiri gelmiyordu aklıma. O an orada olmak, gözünün içine bakmak, kahkahasına karışmak, asıl bundan gerisi yalandı.

Taksimi çağırmak üzere telefonu eline aldığında saat on ikiye geliyordu.

"Bırak" dedim, "ben seni çok özledim."

Kalktı, yanıma gelip, elimden tuttu. Hiç konuşmadan yatak odasına gittik.

Ertesi gün bir kongre için Avusturya'ya uçtu. Üç gün sonra döndüğünde havaalanından aradı.

"Geldim, valizimi bekliyorum."

Gelir gelmez, uçaktan iner inmez edilen o telefon... Belki de ilk beni aradı. Aman ne büyük mutluluktu. Bir sevinç hali, piyangodan büyük ikramiye çıkmış gibi... Hep birkaç boy büyük üzüntüler, sevinçler...

"Seni görür müyüm?" diye sordum.

"Tabii" dedi.

"İyi o zaman ben şimdi arkadaşlarımla yemeğe çıkıyorum, dönüşte sana uğrarım" dedim.

O gece de uzun uzun sohbet ettik. Kongrede olan bitenleri, ukala dümbeleği bir doktorla yaptığı tartışmayı, kaldığı oteli, yediği yemekleri, her şeyi keyifle anlattı. İçimden tek şey geçiyordu: Allahım, yanında olmak ne güzel.

Sonrasında yatak odası da bir o kadar güzeldi.

Şimdi kalk, giyin, taksi çağır, eve git... O kadar ağır geliyordu ki... Birden cesaretimi toplayıp "Bak Ömercim" dedim, "bu olay bitti. Doğru, bir kadın var, geliyor, gidiyor, bitti diyor, sonra gene geliyor, ne yaptığı belli değil gibi görünüyor biliyorum. Ama öyle değil. Sen haklıydın. Bunun sonu yok. Ben de kafamda bitirdim zaten. Ama içimde hâlâ sürüyor. Bırak onu yaşayayım. Yaşayarak bitireyim. Ha deyince bitmiyor çünkü. Benim bu gece burada kalmam, yaşadığımız şeyin seyrini değiştirmez. Bu çok çok yarın sabah seninle yeniden sevişmek anlamına gelir."

İkna oldu. Yaşasın! Aman ne büyük zafer. Evinde kalmama izin verdi... Yalanıma inandı.

Sabah yedide, domatesli üçgen peynirle yanıma gelip "Günaydın" dedi. "Al belki seversin."

Ne bu şimdi? Acıma duygusuyla verilmiş bir dilim peynir? Hani belki şefkat? Olamaz mı? Hiç mi mümkün değildir?

Kalkıp yüzümü yıkadım. Odasına dönüp yatmış. Yatağın kenarına oturdum.

"Uyuyacak mısın?" diye sordum.

"Evet, öğlen gideceğim hastaneye" dedi.

Sessizce, etraftaki eşyalarımı toplayıp giyindim. Beni yolcu etmek için kalktı.

Kapıda yüzüme bakıp, "İstediğini yaptın. Mutlu musun?" diye sordu. Yüzü gergindi.

Sevgilinin evinde kalmak bir erk mücadelesi olur muydu? Anlamazdan geldim.

"Evet" dedim, "çok mutluyum."

Hayatımda aldığım en özel hediyeydi o domatesli üçgen peynir. Kendine ziyafet sofraları kuran adamın bana hazırladığı kahvaltı... Elinden fazlası gelmiyordu zahir. Onu tutan bir şey vardı belki de...

İşe gidip iki grisiniyle birlikte afiyetle yedim peynirimi.

Takip eden birkaç gün hiç sesi çıkmadı Ömer'in. Ben de üstüne gitmek istemedim. Ama cumartesi de benim doğum günümdü ve onunla geçirmek istiyordum. Cuma günü arayıp "Dikkat dikkat, doğum günüme yirmi dört saat kaldı. Ne yapıyoruz yarın?" diye sordum.

Bir süre sustu. Sonra sıkılmış, huzursuz bir sesle sordu.

"Yarın mı gerçekten?"

"Vallahi billahi yarın. Gerilme, öyle partiler martiler istemiyorum. Sadece bütün gün birlikte olalım..."

"Denizcim, çok üzgünüm ama bu akşam Bodrum'a gidiyorum."

"Niye?"

"Bertan'la Derya program yapmış. Orada üniversiteden arkadaşımız Tunç'un evinde kalacağız. Kısa bir tatil. Pazartesi sabahı buradayım."

"Bunu bana ne zaman söyleyecektin?"

"Söylüyorum ya... Ama söz, döndüğümde telafi ederiz."

Bu kez canımı acıtmak, bana mesaj vermek için yapılmış bir plan değildi. Üzüntüsü sahiciydi. O kadar yoktum ki hayatında, benimle konuşma gereği duymadan program yapmak ona doğal geliyordu.

Yokluğum hiç o günkü kadar dehşet vermedi bana. İyi yolculuklar diledim.

Ertesi gün, sonraki gün, bir sonraki gün her fırsatta aradı. Gönlümü almaya çalıştı.

Suna'yla Nazlı'nın bütün ısrarlarına rağmen evde annem ve babamla kutladım doğum günümü. Küçük bir pasta, tek bir mumla.

KAKTÜS TEAM

İnsan aşkını doktora mı götürürmüş?

Ömer'le alternatif bir kutlamayı reddettim. Hırsız girmiş evler gibiydim doğum günümü takip eden bir hafta boyunca. Kapı açık kalmış, bütün odalara kış soğuğu sızmış. Yerlerde bir yabancının ayak izleri, insanın içini ürperten. Darmadağın her yan. Ev, benim evim olmaktan çıkmış. Emniyet duygum yerle yeksan.

İnsan kendinden gidebilir mi? Ne kadar uzağa gidebilir en fazla? Kendinden daha emniyetli bir yer var mıdır? Satmaya kalksam evi, kim alır benim mutsuzluğumu? Kalıp kırklasam her yanı arapsabunlarıyla... Dip köşe, kör kasa, topal pencere, sağır duvar. Ev eksikli bir yer midir böyle? Mimarında mıdır kabahat?

Hırsızın hiç mi suçu yoktur?

Bazen kendimi, bazen Ömer'i suçlayarak geçiyordu zaman, kendimi hapsettiğim o tekinsiz evde. Evden işe, işten eve. Eve gelince yorganın altında... Yemeden içmeden...

Bir haftanın sonunda Suna eve geldi bir akşam.

"Bana bak" dedi. "Hiç itiraz istemiyorum. Artık bir psikiyatra gitmelisin. İyi bir doktor buldum senin için. Hemen yarın arayıp en yakın tarihe randevu alıyorsun."

"Ne gerek var Suna?" diye itiraz ettim. "Biraz yoruldum hepsi bu. Hem saçmalama Allah aşkına. İnsan aşkını doktora mı götürürmüş?"

"Cahil cahil konuşma" dedi Suna. "İğne ipliğe döndün. Bu adam sende sabit fikir haline geldi. Mutsuzluktan gebereceksin."

O kadar haklıydı ki... Ne kadar inkâr edersem edeyim, durumum aşkla izah edilecek gibi değildi. Çenem titremeye başladı yine, ellerim, dizlerim.

Suna sıkı sıkı sarıldı bana.

“Hadi Denizcim, bak göreceksin, çok iyi gelecek sana. Kaç zamandır uğraşıyoruz. Sen de, biz de... Demek ki arkadaş tavsiyeleriyle olmuyor bazen bu işler. Çünkü inan bana, benim sana söyleyeceğim tek şey, verebileceğim tek akıl kalmadı. Senin gayretlerini de yok sayamam. Ama deniz bitti. Buraya kadar. Artık profesyonel yardım alman lazım.”

O hafta cuma gününe randevu aldım doktordan. Bir de bunu deneyelim bakalım. Randevu günü akşam işten bir saat erken çıkıp doktorun Levent’teki muayenehanesine gittim. Saçlarının beyazlamasına izin vermiş, ellili yaşlarında, iri yeşil gözleri olan ve r’leri söyleyemeyen, çok güzel bir kadındı psikiyatr; Mine Hanım.

Karşılıklı konmuş iki koltuktan cam kenarında olanı göstererek, “Şöyle oturabilirsiniz” dedi. Odada bir çalışma masası, “divan” ve geniş bir kütüphaneden başka bir şey yoktu.

“Nerden başlayayım?” diye sordum.

“Nerden başlamak istiyorsunuz?” diye bir karşı soru geldi.

“Aslında buraya gelmek yakın bir arkadaşımın fikriydi.”

“İstemeyerek mi geldiniz?”

“Yoo... Tam öyle değil. Sadece insan âşık olunca niye psikiyatra gitsin ki diye düşünmeden edemiyorum.”

“Nasıl bir aşk yaşadığınıza bağlı bu.”

“Mutsuz bir aşk” diyebildim sadece ve o anda birdenbire ağlamaya başladım.

Sessizce karşımda oturuyordu doktor. Aramızdaki sehpadan bir kâğıt mendil uzattı. Ağlamam kesilince sordu:

“Ne hissediyorsunuz şu an?”

“Canım çok yanıyor...”

“Baştan anlatmak ister misiniz?”

Neredeyse soluk almadan özetledim olanı biteni, son zamanlarda yaşadığım

fiziksel rahatsızlıkları... Dinledi, notlar aldı.

"Esasen çok iyi anlaşıyoruz" dedim onca şeyi anlattıktan sonra. "Tek sorun, yaşadığımız şeyin bir adının olmaması."

"Emin misiniz tek sorunun bu olduğuna?"

"Bu büyük bir sorun zaten. Beraberinde başka sorunları da getiriyor elbet... Şu anlattığım el titremeleri, çarpıntı, bayılacak gibi olma, ateş basması..."

"Deniz Hanım, siz bir travma yaşamışsınız" dedi birden.

"Ne travması?"

"Psikolojik şiddet görmüş kadınların yaşadığı türden bir travma."

"Psikolojik şiddet mi? Sanmıyorum. Ömer bile isteye incitmez beni."

"Bile isteye mi, istemeden mi bilemem. Ama yaptığı şeyin adı bu maalesef. Bana deseniz ki, bir adam var. Ona âşık oldum, bir süre birlikte olduk, sonra ayrıldık, aradan şu kadar zaman geçti ama ben ondan vazgeçemiyorum, ne var ki o beni istemiyor. Bütün kapıları kapattı. Telefonlarıma çıkmıyor, benimle görüşmüyor vesaire. O zaman tamam. Ama tarif ettiğiniz kişi, hem sizinle bir ilişki içinde hem de bunu ilişki olarak algılamamanız için sürekli canınızı acıtıyor. Tam bu tür ilişkilerde görüldüğü gibi defalarca ayrılıp barışma deneyimi var. Ama bir araya geldiğinizde bir şeyleri birlikte yoluna koymak yerine, türlü şekillerde sizi bunun bir ilişki olmadığı konusunda uyarmaya devam ediyor."

"İyi ama ayrıldıktan sonra bir daha geri dönmemek üzere gitmek varken, neden sizin deyişinizle psikolojik şiddet uyguluyor?"

"Bunu bilemem. Bu, onun terapisinin konusu. Biz sizinle çalışıyoruz. Önemli olan, sizin bütün bunlara neden izin

verdiğinizi bulmamız. Bu tür durumların altında geçmişten gelen çözülmemiş çok sayıda çatışma yatar. Onları tek tek incelemek gerek. Bunu yapmayı istiyor musunuz Deniz Hanım?"

"Şu çarpıntılar, sıkıntılar geçecek mi?"

"Size bir iki ilaç yazacağım. Bunlar sorunlarınızı baskılayarak sizi rahatlatacak. Ama sorunlarınızı çözmek için sizin yardımcı olmanız gerekiyor. İlaç bunu yapamaz."

"Ne yapmam gerekiyor?"

"İlacın sağladığı rahatlama hali içinde düzenli olarak terapiye gelmeniz ve benimle işbirliği yapmanız..."

"Gerçekten işe yarayacak mı?"

"Yaramadığını hiç görmedim."

O kadar kararlı bakıyordu ki... Ve öyle güven veriyordu ki...

"Tamam, peki" dedim.

"Biz istemezsek kimse bizi incitemez Deniz Hanım. Siz izin vermeyi bıraktığınızda bu sorunlarınızın tümü çözülecek. Bıraktım gitti demekle olacak bir süreç değil. Uzun ve zahmetli aslına bakarsanız. Sizden yapmanızı istediğim ilk şey, neden bütün bunlara izin verdiğinizi düşünmeye başlamanız."

"Ben bu soruyu çok düşündüm, niye kendime bunu yapıyorum diye... Onu seviyorum ben Mine Hanım."

"Bu sık kullanılan bir bahane. Ben sizden gerçek bir cevap bekliyorum."

Terapi buydu demek. Kolunun altına sıkıştırılan bir soru. Evde düşün bakalım.

Terapiden çıktıktan sonra doğrusu kafam karışıktı biraz. Hiç tanımadığım birine Ömer'i anlatırken niye öyle hıçkıra hıçkıra ağladığım, Mine Hanım'ın sesinin niye o kadar yatıştırıcı geldiği, kendimi orada güvende hissetme sebebim... Çok anlaşılır şeyler değildi bunlar. Ömer'in ilişki fikrinden caymam için yaptığı şeylerin adının psikolojik şiddet olması ise allak bullak etmişti beni. Bunu ona söylesem kesin kabul etmezdi. Doktordu filan ama bir keresinde bir hastasından söz ederken, "Kadın deli, haftada üç gün psikiyatra gidiyor" dediğini hatırlıyordum. Durumu öğrenirse benim de deli olduğumu düşünür, bundan sonra da hayatta bir geleceğimiz olmaz, anında terk edilirdim. Ömer'den saklamaya karar verdim. Zaten doğum günü travmasından sonra araya yine bir mesafe girmişti ama varlığının uyuşturucu etkisiyle, birlikte olduğumuz zamanlar güzel geçmeye devam ediyor, eve döndüğüm andan itibaren mutsuzluğumu kaldığım yerden yaşamaya başlıyordum. Ama şimdi bu mutsuzluktan kurtulmak için bir fırsat vardı önümde. Beni kurtaracak biri!

Kafamı karıştıran bir başka şey de ilaçların sorunu çözmeyeceğiyle ilgili söyledikleriydi Mine Hanım'ın. Sadece bir rahatlama verecekler, kesildiğinde ortadan kalkacak bir rahatlama. Bu rahatlığı sürdürebilmem için aksatmadan terapiye devam gerekliliği... Yani biz konuşarak çözeceğiz her şeyi. Bu nasıl olabilir ki? Ben zaten Suna'ya, Nazlı'ya, Nedim'e anlatıyorum; neredeyse iki yıldır sürekli Ömer'i konuşuyoruz, neyi halledebildik ki? Bir yanım, "Saçmalama, öyle herhangi birine anlatmayacaksın, insan ruhunu bilen, bu konuda eğitim almış bir tıp doktoru karşındaki" diyor; bir yanım, "Olsun, yine de kullandığı

yöntem konuşmak değil mi?" diye karşı çıkıyordu. Bütün o endişe hallerim, Ömer aradı aramadı üzerine dönen dünyam, Ömer'leyim, Ömer'le ayrıldık, bu defa bitti şeklinde süren o acılı döngü, bütün bunları konuşarak mı çözecektik?

Velhasıl seanstan sonra kendimi garip bir şekilde iyi hissetmeme rağmen, terapi sürecini hemen ilk günden anlayabildiğim söylenemezdi. Bir süre dostlar alışverişte görsün hesabı gittim geldim. Ama her seansta bir iki cümleyle beni şaşkına çevirdi Mine Hanım. Olaylara bakışı, değerlendirmeleri o kadar başka, o kadar şaşırtıcı ve öyle hayatta karşılıkları olan şeylerdi ki, bir ayın sonunda Mine Hanım'a da, terapiye de inanmaya başladım.

Öte yandan terapi odası da tuhaf bir yerdi. Dış dünyayla tüm bağlantılarının koptuğu, terapistle danışanın ortak bir sorun etrafında zihinlerini çalıştırdıkları, gördüğün bir rüyadan hiç aklına gelmeyecek kapıların açıldığı, insana kendini garip bir şekilde güvende hissettiren... Her defasında yeni yollara çıkan duraklar... Gittiğim, gezdiğim her yer de benim sınırlarımda. Çocukluğum, ilk gençliğim, okul hayatım, annem, babam... Ama gidiş yolları daha önceden bildiklerime benzemiyor. Bir yanıyla ürkütücü. Tek başıma cesaret edemeyeceğim bir yolculuk. Terapist de bunun için var belki, benim aldığım yolda bana yol arkadaşlığı etsin diye... Kaybolmayayım diye. Ben yoldayken Ömer her ne yaparsa yapsın "Aaa, fena bu adam fena, hemen bırak git" kolaycılığına düşmeyen, dahası şöyle yap, böyle yap akılları vermeyen biri, o "fena" adama duyduğum mecburiyetin nedenlerini benimle birlikte bulmaya çalışan...

Terapi odası iyi güzel de, her zaman güllük gülistanlık bir yer değil. Canımın en

fazla yandığı yerlerden biri de o oda oldu aslında. Bütün savunmalarını bir yana bırakıp kendinle yüzleşmek, sıradan karşılaşmalar gibi değil. İnsan ne yapacağını bilmiyor o yeni bilgilerle. Ama terapistin var işte. Birdenbire hayata karşı bir müttefik ediniyorsun; hem çok zorluyor seni, hem alabildiğine genişletiyor kendine dar ettiğin dünyayı.

Mine Hanım'ın yanından ayrıldıktan sonra garip bir şekilde hafifliyordum. Sürekli kapısının önünde duran sarı kuyruklu beyaz kediyle –adı Cevat'tı– birlikte apartmanın girişine kadar inip sokağa çıktığımda nefes alabildiğimi hissediyordum.

Mine Hanım ilk seansta uyarmıştı, ama çok uzun bir yola çıktığımın farkına varmam zaman aldı biraz. Nelerle karşılaşacağımın farkına varmam da... Bir iki seansa kalmaz çözerim sanıyordum bu Ömer meselesini... Zaman geçtikçe fark ettim ki Ömer'e neden olan ve çözülmesi gereken bir dolu başka meselem vardı benim ve birkaç günde altından kalkabileceğim şeyler değildi. Bu arada Mine Hanım, birkaç seans sonra, "Yaşadıklarınız 'bağımlılık' özellikleri gösteriyor" dediğinde, o güne dek hiç duymadığım bir kavramla da karşılaşmış olacaktım: Bağımlı aşk. Ki bu sorunlu bir aşk türüydü. Bu ifadeyi ilk kez kullandığında yanlış anlayıp "İyi de, âşık olduğunuz birine bağlılık duymanın neresi sorunlu?" diye sordum.

"Bağlılık ve bağımlılık farklı şeylerdir Deniz Hanım. Sizinki 'bağımlılık', bağlılık değil."

"Aralarındaki fark nedir?"

"İlişkide çiftler, birbirlerinin alanlarına müdahale etmeden hem biz hem ben olabiliyor ve içten gelen bir sadakatle birlikte yol alıyorlarsa, bunu bağlılık olarak tanımlarız. Ama sizin yaşadığınız

gibi kendini ilişkisi üzerinden tanımlayan, o ilişki içinde mutsuz olduğu halde bitiremeyen, yine sizin ifadenizle söylersem, 'biterse ölürüm sanıyorum' diye durumunu tarif eden insanların yaşadığına bağımlılık diyoruz."

"Hemen pes etmemenin, bir ilişkiyi sürdürmek için çaba harcamanın, âşık olduğun adamın yokluğuna dayanamamanın neresi yanlış ki?" diye sordum.

"Deniz Hanım, bu anlattıklarınız karşılıklı olduğunda bir anlam ifade eder. Sizin durumunuzda, ısrarla sizi istemediğini söyleyen bir adam var."

"Beni istemiyor değil, benimle yaşadığı şeyin adının ilişki olmasını istemiyor."

"Tamam, bugünden itibaren bunun adı ilişki dese bütün sorunlar bitecek mi?"

"Bunu söylemesi yetmez tabii... İlişkiyi ilişki yapan şeylerden kaçmaması da gerek."

"Peki, şöyle sorayım o zaman, yaşadığınız şey, adı her neyse, en temel ihtiyaçlarınızı karşılıyor mu?"

"Temel ihtiyaçlar derken?"

"Siz bundan ne anlıyorsunuz?"

"Sevilmek, karşındakinin sana değer vermesi, şefkat..."

Sorularına cevap verirken öyle hazırlıksız yakalanıyordum ki, daha cevaplar ağzımdan dökülürken şaşkınlığımı gizleyemiyordum. Bu anları hiç kaçırmıyordu Mine Hanım.

"Peki bunlar var mı sizin Ömer'le yaşadığınız ilişkide?"

Ben bu soruları bu kadar net olmasa da daha önce sormuştum aslında kendime. Her biri için "Evet, var" diyebilmek adına iğneyle kuyu kazıp, Ömer'in en sıradan davranışlarına bin bir anlam yüklemiştim. Ama işte Mine Hanım sorunca aynı kararlılıkla "Evet, var" diyemiyordum. İçimden bir şey koptu gitti o an. Kendi

kendine yakalanmanın tuhaf bir acısı vardı.

"Yok" dedim duyulur duyulmaz bir sesle.

"Olmadığı gibi siz bunları oldurmaya çalışıyorsunuz Deniz Hanım. Siz dayattıkça, o iterek karşılık veriyor. Kimseye baskıyla bir şey yaptıramazsınız. Kendi sınırlarını korumaya çalışırken, daha önce de söylediğim gibi, bilerek ya da bilmeyerek sizi incitiyor. Bir ay, üç ay, el insaf Deniz Hanım, yıllardır bu döngünün içindesiniz ve vazgeçmiyorsunuz. Biz bunun adına bağımlılık diyoruz işte."

"Peki neden vazgeçemiyorum ben?" diye sordum bütün samimiyetimle.

"İşte o nedenleri bulmak için çalışıyoruz Deniz Hanım. Kendinize neden bunu yaptığınızı bulmak için. İlk seansta bu soruyu düşünmeye başlamanızı istemiştim. Artık hızlandırmanızı da istiyorum. Kalmakta ısrar edip, içinde sevilme duygusu olmayan, değer görmediğiniz, sürekli incindiğiniz bir muameleye neden izin veriyorsunuz?"

Mine Hanım, böyle köşeye sıkıştırdığında, terapi odası küçülüp beni boğuyordu. Bu soruya cevap vermek şöyle dursun, o ilk günler, kaçmak, çok uzaklara kaçmak istiyordum. Seanstan çıkıp Ömer'i aramak, hiçbir şey yokmuş gibi davranmak, kaldığım yerden devam etmek, bir daha Mine Hanım'a gitmemek...

İki kadeh Ömer'den ne çıkardı ki, istesem bırakırdım ben onu! Bağımlılıkmış...

Ben terapiye başlayalı bir buçuk ay kadar olmuştu ki, bir sabah Nazlı'nın telefonuyla uyandım. İki gözü iki çeşme ağlıyor, o kadar ki hıçkırıkları arasında boğuluyordu sözleri.

"Neredesin, ne oldu?" diye sordum.

Gözüm saate ilişti o sırada, daha yedi bile olmamış.

"Tuna'nın evinin önündeyim" dedi zar zor.

"Ne işin var bu saatte orada?"

"Saat dokuzda Ankara uçağına binecek. Gelip sürpriz yapmak, havaalanına götürmek istedim."

"E, iyi. N'oldu söylesene."

"Geleceğimi bilmediği için taksi çağırmış. Tam taksiye valizini koyarken telefon açıyordum ki, birden geri döndü. Kapının önünde bekleyen karısına sarıldı."

"Ne var bunda, vedalaşmış karısıyla. Düşman değil ya bunlar."

"Öyle değil Deniz. Sımsıkı sarıldı. Başını boynuna gömdü. Saçlarını, yüzünü, dudaklarını defalarca öptü."

"Ne bileyim belki durumunu fark ettirmemek için yapıyordur" gibi bir cümle kurdum Nazlı'yı sakinleştirmek gayretiyle.

Yeniden ağlamaya başladı.

"Anlamıyorsun Deniz. Bu adam karısını seviyor. Gözümle gördüm. Hem ona bir şey fark ettirmemek için de ne demek... Ben, beni ya da karısını idare etsin istemiyorum ki..."

"Haklısın da Nazlıcım, Tuna'nın evli olduğunu biliyordun."

"Evli olduğunu biliyordum sadece, karısına hâlâ âşık olduğunu değil. Bir adam evli olduğu halde, bana davrandığı gibi davranıyorsa, karısıyla evliliği bitmiştir diye düşünüyordum ben. Hadi hemen şimdi derhal boşan diye ısrar

etmiyordum, çünkü olması gereken buydu ve doğru zamanlamayı o daha iyi bilir, baskı yapmayayım diyordum. Ama Tuna karısını seviyor işte. Ortada bitmiş bir evlilik yok. Evliliği bitmiş bir adam karısıyla öyle vedalaşmaz."

"Peki, tamam" dedim, "sen şimdi sakinleş, doğru Suna'ya git. Ben de birazdan çıkıyorum."

"Suna'ya nasıl anlatacağım ben bunu?" derken sesi titriyordu.

"Nazlıcım, evde annen, Berk, benim evin durumu malum. Suna'ya gitmen en doğrusu."

"Tamam" dedi çaresizce.

Kalkıp giyindim. Günlerden cumartesiydi neyse ki... Kendime kahve yaptım. Annemler uyuyordu hâlâ. Odama dönüp bir sigara yaktım. Pencerenin kenarındaki berjere oturdum. Nazlı'nın sesi kulaklarımdan gitmiyordu. "Bu adam karısını gerçekten seviyor" diye ağlayan sesi. Bu mümkün müydü ki? Eğer Nazlı haklıysa, Tuna ne yapmaya çalışıyordu? Çok dâhiyane bir sebep bulursam salim kafayla, arkadaşımı da rahatlatırım sanıyordum ama daha kendi ilacını bulamamış bir kelin buluşlarından ne çıkardı? Aldım verdim, aldım verdim; sonuç, koca bir kafa karışıklığı. Giyinip evden çıktım daha sonra. Suna'ya gittiğimde başını kollarıyla sardığı dizlerine gömmüş, hâlâ ağlıyordu Nazlı. Bir ara Suna'ya baktı.

"Niye 'Ben sana demiştim' demiyorsun? Niye 'Sen salaksın, ben sana söylemiştim böyle olacağını' diye kafama kakmıyorsun? Niye susuyorsun öyle?"

"Aşk olsun, dediklerimin çıkanlar çıkmayanlar çetelesini mi tutacağım Nazlı" dedi Suna.

Yanına oturup sarıldı Nazlı'ya.

"Biliyorum, çok canın yanıyor ama geçecek, bunu sen de biliyorsun."

Tam o sırada kapı açıldı. Elinde, fırından yeni çıkmış çıtır çıtır simitlerle Nedim girdi içeri. Nazlı bir posta da ona anlattı olan biteni. Her zamanki sakin ve anlamaya çalışan tavrıyla, laf kesmeden dinledi Nazlı'yı Nedim.

"Bak, sana da yemin ederek söylüyorum, seviyor bu adam karısını" dedi Nazlı.

"Bence de" dedi Nedim ve odada buz gibi bir hava esti birden. Kaş göz yapan Suna'ya bakıp "Neee?" dedi. "Durum ortada. Yalan mı söyleyeyim? Belli ki adam karısını da seviyor, Nazlı'yı da..."

"Yok daha neler!" diye girdim araya. "Mümkün mü bu?"

"Niye mümkün olmasın? İlk defa mı duyuyorsunuz böyle bir şeyi?"

Böyle durumlarda her zaman yaptığımız gibi saldırıya geçtik.

"Sen nereden biliyorsun?"

"Hep aynı, elmalarla armutları karıştırma hali... Niye bilmeyeyim? Nazlı'nın yaşadıklarını anlamak için daha önce evli bir adamla ilişki deneyimi yaşamış olmanız gerekiyor mu? Kaldı ki, babanın anneyi sürekli aldattığı, en büyük abinin nefret ettiği karısından ayrılamadığı, ortancanın karısına hayran olduğu, küçük abinin hiçbir ilişkisini bir aydan fazla sürdüremediği çok erkekli bir ailede büyüdüm ben. Sonra dayılarım, amcalarım, erkek arkadaşlarım vardı sürü sepet. Hepsinin hikâyesi başka başka. Üç beş kadınsı kalıbınız var, bütün erkekleri ona sığdırmaya çalışıyorsunuz. Ömer için kurulu topladığınızda da aynı şeyi yapıyorsunuz, o zaman da söylemiştim, bu adamların birer hikâyeleri var. Yaptıkları davranışları açıklayan."

Suna sakin olmaya çalışarak, "Nedimcim, nasıl bir hikâye Tuna'yı haklı çıkarır Allah aşkına söyle" dedi.

“Haklıdır haksızdır demiyorum. Ayrıca bilemem de. Siz de bilemezsiniz, oturup tahmin yürütmek de saçma. Gider konuşur Nazlı. Adam anlatmak isterse anlatır. Nazlı inanmak isterse inanır. Ha, anlatmaya yanaşmıyorsa da elindeki bilgi ya da bilgisizlikle ne yapacağına Nazlı karar verir. Böyle dramlar yaratıp kilo kilo gözyaşı döküp, adamı darağacında sallandırmanın kimseye faydası yok.”

“Daha birkaç saat evvel nasıl aptal yerine konduğumu, aldatıldığımı öğrendim. Senin kadar soğukkanlı bakamıyorum meseleye” dedi Nazlı, gözünün yaşını elinin tersiyle ve öfkeyle silerek.

“Ben burada aldatılma görmüyorum” dedi Nedim, üçümüzün birden üstüne saldırmasını göze alıp.

Ama aptallaşıp kaldık, öyle bel bel yüzüne baktık.

“Adam iki kadını da seviyor olabilir. Bu başka bir mesele. Aldatmak başka bir şey...”

“Ben beni bir kadınla aldatmasından söz etmiyorum” dedi Nazlı. “Onun evli olduğunu bilerek girdim bu ilişkiye. Evliliğinin yürümediğini varsayarak. Aldandım anlıyor musun?”

“Bu konuyu hiç konuşmadınız mı?” diye sordu Nedim.

“Açılmadı bile. Ben de baskı yapmak istemedim. Nasılsa bir gün...”

“Tabii ya, nasılsa bir gün yola geliriz değil mi?”

Nedim ipleri koparmış, gözünü karartmıştı.

“Anlayamadığım bir narsisistlik var hepinizde. Acayip bir kendine güven, sonra tuhaf bir transformasyonla külkedisine dönüşme durumu. Hiç gerçekçi bakmayı öğrenemeyecek misiniz?”

“Ben nerede hata yaptım?” diye sordu Nazlı.

“Nedimcim, kes artık istersen” dedi Suna. “Görmüyor musun kızın halini? Ne yapmaya çalışıyorsun?”

“Diyorum ki sevgilim, bir adam aynı anda iki kadını da sevebilir. Zaten Nazlı da bunun farkında, o yüzden bu kadar çok üzülüyor. Bu noktadan sonra olayı dramatize etmenin bir anlamı yok.”

“Yani, Tuna bir seçim yapacak diyorsun öyle mi?” diye sordum.

“Hiç öyle bir şey demiyorum” dedi. “Durumu olduğu gibi kabul edip Nazlı bir seçim yapacak. On yıllık evli bir adam karşımızdaki. Belli ki karısını, çocuğunu nereye koyacağını bilemiyor. Bir sevgilisi var ve onu da incitmek istemiyor. Karmakarışık olmuş.”

“İyi o zaman, o da bir terapiste görünsün. Zaten bu hasta adamlar elini kolunu sallayarak geziyor diye doktora giden biziz” dedim.

“Hah” dedi Nedim, “tam da bu. Sorunlarını çözmek, yardım almak isterse gereğini yapar. Sizin uzaktan teşhis koymanız yanlış. Siz böyle bir durumda ne yapmak istediğinize karar vereceksiniz. Mahkeme kurup, adamı yargılayarak bir yere varamazsınız. Bu adamın bir meselesi olduğu ortada. Tamamen onu ilgilendiren. Nazlı’yla hiç ilgisi olduğunu sanmadığım. O zaman kendini bu kadar paralamak niye?”

Erkekler ve onların bizim görmezden geldiğimiz hikâyeleri. Hep bunu anlatır durdu Nedim. Yine aynı şeyi yapıyordu. Biliyorduk ki, hemcinslerini savunmak gibi bir derdi yoktu. Bir erkek canımızı yaktığında öfkeyle suçluluk duyguları arasında etrafı ateşe verdiğimiz anda sakin olmamızı öğütlerdi hep. Ve garip bir şekilde Mine Hanım’ın yaklaşımıyla paralellik taşıyordu Nedim’in fikirleri. Ne

zaman Ömer'in hikâyesine getirsem konuyu, Mine Hanım'ın "Bu onun terapisi" diyerek kapatması gibi, Nedim de bizim kendi hikâyemizle ilgilenmemizi istiyordu esasen.

"Bak Nazlıcım" dedi Nedim, yanına oturup ona sıkıca sarılarak. "Canının yandığını görüyorum. Ama lütfen toparla kendini. Sakinleşmeye çalış. Tuna döndüğünde konuşursunuz. Samimiyetini, samimiyetsizliğini en iyi sen anlarsın. Ne yapman gerektiğini de hissedersin zaten. Kendine bu kadar eziyet etme. Ben en doğru kararı vereceğinden eminim. Önemli olan, senin ne istediğin. Bunun adını koyarsan gerisi çorap söküğü gibi gelecektir."

Banyoya gidip elini yüzünü yıkadı Nazlı.

"Ben gideyim" dedi. "Babasının işi varmış bugün, oğlum beni bekler."

Ben kendi canımı yakarsam...

Benim hayatımda aynı düzen devam ediyor, sevgiliyle arkadaşlık arası bir yerde tutunmaya çalışıyordum Ömer'e. Mümkün olduğu kadar arıza çıkarmamaya.... Gitmesindi... Daha değil, daha değil.

Bir yandan da terapiler sürüyor, Mine Hanım, çocukluğumdan, ilk gençliğime bütün geçmişimi hallaç pamuğu gibi attırıyordu.

İçimden bir ses, Ömer giderse hayatın bir anlamı kalmayacağını söylüyordu her zamanki gibi. Bağımlının hayatında mantık filan aramamak lazımmış, bunu öğrendim. Sanırsın, doğduğum gün yanımdaydı da Ömer, ah şimdi o giderse ben ne yapacaktım? Ama bir ses de "Gitsin, bundan daha çok üzülmezsin" diyordu. Kıyasıya bir savaş hali.

Bu arada işyerindeki sıkıntılarım da sürüyordu. Tijen Hanım canıma okuyordu, her şeyime bir kusur bulma hali. Yaptığım iyi şeyleri görmezden gelme...

İşte sıkıldıkça da Ömer'e sardığımı biraz daha fark ettim o günlerde. Aslında sair problemlerimden kaçmak için hep Ömer'le ilgili meselelere sığındığımı. Kontrol edemediğin şeylerle karşılaşınca, nispeten daha kontrol edilebilir olanla kafayı meşgul etmek. Onun kendi içinde bir formülü var malum. Ne kadar az talepte bulunursam işler o kadar yolunda gider. Bu ilkel mantık, kendi kontrolünü de başkasına vermek oluyordu tabii. Ama değil mi ki hayatın öteki problemlerinin üstünü örtüyor, bana nefes aldırıyordu... Neyse canımı sıkan, onu "Ömer aradı, Ömer aramadı, Ömer şunu yaptı, bunu dedi"lerle geçiştiriyordum... Hep bir hareket hali. Ömer için giyin, Ömer için süslen. Seni daha çok beğensin. Ne kadar çok beğenirse o kadar çok ister. Hep daha

fazlası. Senin için daha azı kaydıyla tabii... Velhasıl içinden çıkmakta zorlandığım bir karmaşada dönenip duruyordum, Ömer direksiyona yapışmış güzergâhları her daim kendi belirlerken.

İcat ettiğim formüller işe yaramadığında ne kadar sabredersem edeyim, bir an geliyor, büyük bir öfkeyle patlıyordum. Merkeze bir insanı koyup, hayatı onun kararları üzerinden yaşamanın kaçınılmaz sonucu... Fire vermemek imkânsız... Derken benim gözyaşlarına boğulduğum, Ömer'i suçlayıp durduğum dramatik sahneler... Sonra suçluluk duygusunun kendime çevrilmesi ve ona paralel geri çekilip özür üstüne özür dilemelerim. Bir süre ortadan kayboluşu Ömer'in. O kayboluşta hayatın daha da ağır gelişi. Yel yepelek geri dönüşlerim. Hiçbir şey değişmemişti velhasıl. Terapi de öyle sihirli değnekle bütün acılara son veren bir süreç değildi.

Ömer'in yüzünde zaman zaman rastladığım, pis, kirli bir şey görmüş gibi duran, tanıdık bir bakış keşfettim o günlerde. Ödümü koparan bir bakış. Çamaşır suları, arapsabunlarıyla çitileye çitileye yok etmek istediğim bir bakış. İçime oturan derin bir acı.

Ne denediysem olmamıştı. Baştan kararını vermiş, bana dürüstçe tebliğ etmiş, "Sen benim arkadaşımsın" demiş bir adamdan "sevgili" yapmak uğruna denediğim kimi şeyler beni bile korkutuyordu. Bir gece seviştikten sonra tam üç saat ağladım misal. Niye? Çünkü oturma odasına geçtiğimiz andan itibaren, hiçbir şey olmamış gibi davranacağını bilme düşüncesine dayanacak halim kalmamıştı artık. Biliyordum bir an evvel gideyim diye kapılara bakacağını. Ne kadar çabuk gidersem o kadar çok sevineceğini. Ama artık buna tahammülüm yoktu. Korku halini almıştı

bu. Az sonra canımın yanacağını bilme korkusu. O gece salya sümük, hıçkırarak ağladığım üçüncü saatin sonunda beni banyoya götürdü, köpük köpük yıkadı, yüzümü, gözümü öptü, havlulara sarıp yatağa taşıdı Ömer. İki saat sımsıkı sarılıp yattık, tam istediğim gibi. Taş olsa dayanamazdı, saatlerce içini çeke çeke ağlayan bir kadına. O da taş değildi. Ama tabii, bunun ertesi günü vardı. Bir bakmışsın araba filan yok ortada; koca bir balkabağı... Açılmayan telefonlar, cevapsız kalan mesajlar...

O günlerdeki seanslardan birinde, annemle ilgili bir hikâyemi anlattım Mine Hanım'a. Bazen bazı hikâyeler, saklandıkları yerden çıkıp, o an içinde bulunduğum durumu o kadar iyi özetliyordu ki... Terapinin hiç anlamadığım büyülü yanlarından biri de buydu.

Çocukluğumda, yaramazlık yaptığımda, ara sıra bize kalmaya gelen dedemden çekinen annem, eğer o sırada dedem evdeyse öfkesini içine atar, akşam yıkamak için beni banyoya soktuğunda oramı buramı çimdikleyerek intikamını alırdı. Bu formülü bildiğimden, yaramazlık sonrası, banyo öncesi bir yanıma mutlaka zarar verirdim. Bazen parmağımı keserdim bıçakla, bazen bilerek düşüp dizimi kanatırdım. Annem halime acısın ve banyoda bana bir şey yapmasın diye. Birden aklıma gelen bu hikâyeyi anlattığımda, "Aslında geçen gece yaptığınıza ne kadar benziyor" dedi Mine Hanım.

"Nasıl yani?" diye sordum.

"Sizi mutsuz edeceğinden emin olduğunuz biri var. O bunu yapmasın diye önceden siz kendi kendinizi mutsuz ediyorsunuz. Saatlerce ağlayarak... Tam da dediğiniz gibi 'acısın' ve anneniz gibi size dokunmasın diye..."

“Ama hiç böyle hesaplı kitaplı bir ağlama değildi o” dedim. “Ben sadece başıma geleceğe ağladım.”

“Hiç şüphem yok. Bilinçli yaptığınızı düşünmüyorum ama böyle bir savunma mekanizmanız var belli ki...”

İnsanın çocukken kullandığı kimi yöntemler, artık kocaman kadın olmuşken de hükmünü sürdürür mü? Bu nasıl bir şeydir? Hem kendimi öğreniyordum hem de “insan”ı aslında. Şu birkaç seans bile görüş açımı hayli genişletmişti. Terapiler sürerken, Ömer’le ilgili yaşadığım deneyimlerin altından bir annem bir babam çıkıyor, ben her defasında şaşırıp duruyordum. Meğer ne önemliymiş çocukluk yaşantıları. Çoğu zaman dalga geçmek için kullandığımız “Eveeeet, şimdi bana çocukluğunu anlat” klişesi öyle çok da yabana atılacak gibi değilmiş.

Zaman zaman, onu çok bunalttığımda Ömer’in yüzünde gördüğüm beni küçümseyen bakış, hani o pis, kirli, kanayan bir şeye bakar gibi olan, babamla yaşadığım hazin bir çocukluk anısına bağlanınca, iyiden iyiye kabul ettim bunu.

Orospu mu olacaksın?

Usulca tıklatıyorum kahvenin kirli camını... Çay ocağı ile yazar kasanın arasındaki tezgâha yaslanmış, müşterilerden biriyle konuşan babam, beni görür görmez kahveden dışarı fırlıyor. Elimdeki sefertasını alırken, "Ben birini yollayacaktım, niye geldin sen?" diye soruyor. "Annene bin kere tembih ettim seni buraya yollamamasını..."

Babam yemek için kimseyi göndermediğinden annem bir tercih yapmak zorunda kalıyor o öğlen. Ya yemek gitmeyecek ya da ben götüreceğim. Sana ne, gitmezse gitmesin. Belki dışarıda yemek istedi, yedi hatta. Yok, olmaz. Korku öyle büyük ki, yanlış bir şey yapma korkusu... Bir de tabii aman babam aç kalmasın.

Kahverengi çizmelerimin içine soktuğum kot pantolonuma ters ters baktıktan sonra bin kez duyduğum uyarıyı, sanki ilk kez yapıyormuşçasına, "Hadi, şimdi dooooğğğru eve" diyor babam.

Kahveden yüz metre ileride çatallaşan yolun solundan devam edip, iki yokuş çıkmam gerekiyor, dooooooğğğğru eve gitmem için. Ama bir hafta önce çatalın önünde karşılaştığım mahalle arkadaşım Gülfe'yle, sağdan girip sola sapmış, iki sol daha yaptıktan sonra, merdivenli bir aralıktan geçerek ilk yokuşun başına çıkmıştık. Bu güzergâhı takip edince yol biraz daha uzuyor ama ne gam! Değil mi ki bütün yollar eve çıkıyor ve ben evden çıkamıyorum doğru düzgün...

Çatalın başına gelince duruyorum. Saçlarım iki örgü... Sabah perçem kesmiş annem alnıma... Dar kotum da bir yakışmış ki...

Bir sol, sonra iki sol daha... İyi de merdivenli yol nerede? Yürü yürü gelemiyorum bir türlü. Çok

uzaklaşıyorum. Buraları daha önce hiç görmediğimi fark ediyorum. Yanlış yerden mi girdim acaba?

Kaybolduğumu anladığım sırada, adımın seslenildiğini duyuyorum. Dönüp bakıyorum. Elinde koca bir sopayla babam karşımda duruyor.

"Düş önüme" diyor.

Ben önden, o elindeki sopayı yere vura vura arkadan, yürümeye başlıyoruz. Ara sıra, "Şurdan gir, hayır düz git, çabuk ol" biraz diye söyleniyor. Sonunda çatalın önüne çıkıyoruz. Adımlarını hızlandırıyor. Kahveye girdiğimizde, öğle saatleri olduğundan, içeride tek tük kişi var. Beni annemin diktiği kadife perdeyle ayrılmış iç bölmeye sokuyor. Sonra elindeki sopayla Allah var demeden dövüyor.

Sopa sırtımda, belimde, bacaklarımda korkunç sesler çıkarıyor. Arada, "Nereye gidiyordun, söyle!" diye bağırıyor.

"Eve gidiyordum baba" haykırışlarımı ciddiye almaksızın, sorusunu sormaya, sopasıyla gelişigüzel vurmaya devam ediyor.

Sopa kırılıyor. Çatırdayan tahtanın sesiyle hızı kesiliyor, soluk soluğa beni kulağımdan tutup yere fırlatıyor:

"Hadi şimdi dooooğruuuuu eve..."

Çatalın solundan koşarak eve gidiyorum. İki gözüm iki çeşme... Her yanımda sızlayan morluklar... Annem beni içeri alıp kapıyı kapatıyor. Tam o sırada zil çalıyor.

Yine babam!!!!

Artık ne düşündüyse eve kadar peşimden gelmiş. Hırsını alamadığı belli. Beni tutup kaldırdığı gibi cama doğru koşuyor.

"Allahıma atarım seni buradan; anam avradım olsun ki öldürürüm. Bıraksam, keşlerin, kerhanecilerin mahallesine gidecektin... Orospu mu olacaksın sen?"

O gün bizde olan dedem güçbela elinden kurtarıyor beni. Bir yandan da "Ne yaptın kızım sen?" diye soruyor.

Odama kaçıyorum can havliyle. Kapıyı kapamaya çalışırken göz göze geliyoruz babamla.

İğrenç, pis, kanayan, irinli, kötü kötü kokan bir şeye bakar gibi yüzü.

Bu bulantı çeken bakış, dayaktan daha çok acıtıyor canımı.

Ne gittiğim yerin öyle kötü bir mahalleye çıktığını biliyorum ne "orospu"nun anlamını.

Eskiden çıkıp dolaştığım sokaklar bir süredir yasak bana. Büyümeye başlamışım, dışarısı tehlikelerle doluymuş, Suna'dan başka bir yere gitmemeliymişim, ille de gitmem gerekirse yanımda annem olmalıymış.

Bütün bunlar olurken sadece on yaşındayım.

Bir erkek hangi kadından asla vazgeçmez?

Tuna Ankara'dan döndükten sonra Nazlı'yla ayrıldılar.

"Karımı bırakamam" demiş Nazlı'ya...

"Peki ben?" diye sorduğunda Nazlı, "Seni tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyorum" cevabını vermiş.

"Yani ikimizi de seviyorsun."

Tuna susmuş, bir şey dememiş.

"Peki, madem karın bu kadar önemli senin için, ondan ayrılmayı aklından bile geçiremiyorsun, beni niye soktun hayatına? Bir karım var, yetmez bir de sevgilim olsun, renk olsun diye mi?"

"Asla böyle olmadığını biliyorsun. Seni ne çok sevdiğimi de biliyorsun. Ama onu yalnız bırakamam, ondan boşanamam."

"Anlamıyorum, bir hastalığı filan mı var? Ne bileyim, 'Beni bırakırsan intihar ederim' mi dedi? Nedir bu kopamayışın nedeni? Bir tuhaflık var görmüyor musun, bu şartlar altında o fotoğrafta ben olmamalıydım."

"Hiçbir rahatsızlığı yok. Hayatımda biri olduğunu da bilmiyor."

"Bunca zaman anlamamış mıdır sanıyorsun?"

"Bilmiyorum, bana hiçbir şey belli etmedi."

"Peki bu dürüstçe mi?"

"Nesi dürüstçe değil, bir ara karımdan boşanıp seninle evleneceğim gibi bir yalan söylemiyorum ki sana. Onu da hiçbir şekilde ihmal etmiyorum."

"Ha, bu dürüstlük öyle mi? Peki, bu ona haksızlık değil mi? Hangi kadın kocasının bir başka kadınla birlikte olmasına gönül koymaz?"

"Bilmiyor ki... Ayrıca, onu incitecek hiçbir şey yapmıyorum, karısına büyük sadakatle bağlı kocalardan çok daha iyi bir kocayım ben."

"Anladım" demiş Nazlı. "O zaman sen karına geri dön, mutlu mesut yaşa."

Bir erkek hangi kadından asla vazgeçmez?

Tuna Ankara'dan döndükten sonra Nazlı'yla ayrıldılar.

"Karımı bırakamam" demiş Nazlı'ya...

"Peki ben?" diye sorduğunda Nazlı, "Seni tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyorum" cevabını vermiş.

"Yani ikimizi de seviyorsun."

Tuna susmuş, bir şey dememiş.

"Peki, madem karın bu kadar önemli senin için, ondan ayrılmayı aklından bile geçiremiyorsun, beni niye soktun hayatına? Bir karım var, yetmez bir de sevgilim olsun, renk olsun diye mi?"

"Asla böyle olmadığını biliyorsun. Seni ne çok sevdiğimi de biliyorsun. Ama onu yalnız bırakamam, ondan boşanamam."

"Anlamıyorum, bir hastalığı filan mı var? Ne bileyim, 'Beni bırakırsan intihar ederim' mi dedi? Nedir bu kopamayışın nedeni? Bir tuhaflık var görmüyor musun, bu şartlar altında o fotoğrafta ben olmamalıydım."

"Hiçbir rahatsızlığı yok. Hayatımda biri olduğunu da bilmiyor."

"Bunca zaman anlamamış mıdır sanıyorsun?"

"Bilmiyorum, bana hiçbir şey belli etmedi."

"Peki bu dürüstçe mi?"

"Nesi dürüstçe değil, bir ara karımdan boşanıp seninle evleneceğim gibi bir yalan söylemiyorum ki sana. Onu da hiçbir şekilde ihmal etmiyorum."

"Ha, bu dürüstlük öyle mi? Peki, bu ona haksızlık değil mi? Hangi kadın kocasının bir başka kadınla birlikte olmasına gönül koymaz?"

"Bilmiyor ki... Ayrıca, onu incitecek hiçbir şey yapmıyorum, karısına büyük sadakatle bağlı kocalardan çok daha iyi bir kocayım ben."

"Anladım" demiş Nazlı. "O zaman sen karına geri dön, mutlu mesut yaşa."

Nedim'in bir arkadaşının yeni açılan restoranında yemek yediğimiz akşam anlattı Nazlı aralarında geçen konuşmayı.

"Haklıymışım" dedi, "gerçekten de seviyormuş karısını. Evli adamla ilişkiye giren arkadaşlarım oldu. Boşanacağım diye oyalayanları gördüm, karısı zorluk çıkarmasın diye ayrılığı ağırdan alanları, ikinci kadını sırf heyecan olsun diye hayatına sokanları... Ama hiç böylesine rastlamadım. Bana saatlerce beni ne kadar çok sevdiğine dair dil döktü. İnandım da işin kötüsü. Ama işte karısını sevdiğini de inkâr etmiyordu."

Nedim dikkatle dinliyordu.

"Sen ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Nazlı yapması gerekeni yapmış. Kararını vermiş ve bitirmiş" dedi Nedim.

"Onu görüyoruz. Ama benim aklım hâlâ almıyor, bu iki kişiyi aynı anda sevme durumunu."

"Aaaa asıl bombayı patlatmadım" dedi Nazlı. "Üç yıl önce yine böyle âşık olmuş. Kendisi anlattı. Hem öyle böyle bir aşk değilmiş. 'Eğer bir kadın yaratacak olsaydım, bu kadar kalbime, tenime, aklıma uygununu ben bile oluşturamazdım' dedi, iyi mi?"

"Sana böyle mi anlattı?" diye sordu Suna ağzı açık kalarak.

"'Benden önce de başka biri oldu mu?' diye sorunca döküldü."

"Ondan niye ayrılmış?"

"Kadın evlenmek istemiş, bizimki yine 'Karımı bırakamam' demiş."

"Hasta bu adam" dedi Suna. "Yemin ederim hasta. Hani her şerde bir hayır vardır derler ya, iyi ki bitmiş gitmiş."

Nedim masadaki şişeyi alıp, kadehlerimizi doldurdu.

"Siz" dedi, kadehini sallayıp, şarabı kokladıktan sonra, "bazı şeyleri gerçekten de göremiyorsunuz."

“Nedimcim, yine başlama gözünü seveyim” dedi Suna. “Ne kadar sağlıksız bir adam olduğu ortada. Neyi göremiyoruz?”

“Bir erkek” dedi Nedim gözümüzün içine tek tek bakarak, “hangi kadından hiçbir koşulda vazgeçmez? Onu asla bırakmaz? Bırakmayı aklından bile geçiremez?”

“Off Nedim, başladın yine acayip acayip konuşmaya” dedi Suna. “Bak valla seninle ilişkimi gözden geçiricem böyle devam edersen.”

“Aşkım, soruma cevap versenize... Hangi kadını asla bırakmaz bir erkek?”

“O kadının ben olmadığımı biliyorum en azından” dedi Nazlı. “Demek ki bazıları da karılarından vazgeçemiyor, bu mudur öyle cin gibi bakışlarla bizi süzüp söylemeye çalıştığın?”

“Siz” dedi Nedim, “erkeklerin anneleriyle ilişkilerini çok hafife alıyorsunuz. Ben ne diyeyim ki?”

O sırada çalan telefonuna cevap vermek üzere masadan kalktı. Nazlı, Suna ve ben birbirimize baktık şaşkın ördekler gibi. Ne ilgisi vardı Tuna’nın karısıyla annesinin? Tamam, erkekler annelerine benzeyen kadınlardan hoşlanır gibi bir laf dolaşıp dururdu kadınlar arasında ama...

O gün bir şey anlamadığımı itiraf etmeliyim. Terapilerim ilerledikçe anlayacaktım, baba-kız, anne-erkek çocuk ilişkilerinin aşk ilişkilerine yansımasını. Ömer’in sağ gözündeki benin babamın sağ gözündeki hareye benzediğini dehşetle fark ettiğim gün...

"Ciğerim Agop..."

Mine Hanım'ın sorusu kafamda dönüp duruyordu: "Neden en temel ihtiyaçlarınızın karşılanmadığı bir ilişkiyi devam ettirmeye çalışıyorsunuz?"

Sahi, insan neden bu kadar eksikli bir ilişkiyi sürdürmek isterdi? Adına "ilişki" denmesinin esas oğlanca zinhar kabul edilmediği bir ilişkiyi. "Sen benim sevgilim değilsin" sözünün her fırsatta tekrarlandığı... En zalim imalarla hatırlatıldığı... Yasaktan geçilmeyen bir ilişkiyi... Ben kendimi onun sevgilisi gibi hissetmeyeyim diye konulmuş kıpkırmızı çizgiler... Sadece bunlar da değildi... Daha da önemlisi, Ömer'in beni beğenmediğine dair düşüncelerim hâlâ devam ediyordu. Tümden değilse de gerçek buydu. Kim ne derse desindi! Demografik bazı karakteristiklerimde sorun olduğunu hep hissettirmişti bana. Açıkça söylemese de...

Terfimi geciktiren Tijen Hanım'dan dert yandığım bir gün, "Seni o pozisyona layık görmüyor" gibi bir yorum yumurtladı.

"Nasıl yani?"

"E, CV'ne bakıyordur, öyle İTÜ filan gibi bir okuldan mezun değilsin, ailende mimarlar, mühendisler yok, yabancı dilin iyi değil."

Elbette bunlar iyi bir mimar olma konusunda avantaj sağlardı, ama Tijen Hanım'ın bile bunları olmazsa olmaz olarak gördüğünü sanmıyordum. Zira kendisi de, beyaz eşya dükkânı olan bir babayla ev hanımı bir annenin kızıydı. Ailesindeki tek mimar olduğunu söylemişti.

Velhasıl, beni o pozisyona layık görmeyen Ömer'in kendisiydi.

Bir cesaret, diklenip "Bunlar senin düşüncelerin, Tijen Hanım'ın değil" dedim.

Yeminler, billahlar, ben asla böyle düşünmüyorumlar, sadece fikir yürüttüm, sana yardımcı olmaya çalıştım teraneleri, inkâr, inkâr, inkâr...

Bu diyaloğun bendeki karşılığı, Ömer'in söylediklerini üzerime giyinip, kendimi aşağı çekmeye devam etmek oldu. Evet, iyi bir eğitim almadım. Evet, Sedat Hakkı Eldem'le de hiçbir akrabalık bağım yok. Evet, babam kahveci. Evet, annem terzi. Evet, doğru düzgün İngilizce konuşamıyorum. Evet, güzel giyinemiyorum. Evet, şu değilim, bu da değilim... Evet, aslında ben bir hiçim!

Ömer'in Tijen Hanım tezini, kendi hiçlik teorimle birlikte anlattığım gün Suna tozu dumana katmıştı.

"Bak, ben bu adamı parça pinçik ederim. Bırak Allah aşkına Deniz... İnan ki değmez... Nazlı'yı görmüyor musun, def etti Tuna'yı, yüzüne gözüne kan geldi, yeniden hayata döndü. Eziyet ediyorsun kendine."

"Ben neyse de, annemle babamı küçümsüyor oluşu çok ağırıma gidiyor..."

"Deniz, o senin aileni beğense ne olur beğenmese ne olur? Ne kadar tutucu olurlarsa olsunlar, biz değerlerimizi anne babamızdan almadık mı? Annen de, baban da yalansız dolansız yaşayan, alnının teriyle çalışıp kazanan, kimseyi incitmemeye gayret gösteren insanlar değil mi? Seni utandıracak bir davranışlarını gördün mü?"

Dinledim sonuna kadar. Hak vermiyor da değildim ama sustum sadece.

Mine Hanım'a anlattığımda hiç beklemediğim bir soruyla lafa girdi:

"Peki siz? Siz utanıyor musunuz ailenizden?"

"Utanmak değil de, onların eksikliklerini gizlemeye çalışıyorum."

"Eksiklik derken neyi kastediyorsunuz?"

"Anlattım ya... Ömer'in CV standartları işte."

"Deniz Hanım, daha önce de söyledim, insan ilişkileri CV'ler üzerine kurulmaz. Onun ne düşündüğünü de sormuyorum ayrıca. Siz utanıyor musunuz onlardan?"

"Utanmak denemez" dedim. "Onlar için üzülüyorum. Ömer'in her imasında annemle babamın hayatları gözümün önünden geçiyor. Evet, babam çok baskıcı bir babaydı ama kötü bir adam değildi. Annem yıllardır bir iğnenin ucunda, bakıma muhtaç bir kocaya bakıp evini geçindirmeye çalışıyor. Ve adamın biri onları hiç tanımadan yargıda bulunuyor. Açıkça söylemiyor ama eğitimsiz insanları kendisiyle aynı kefeye koymuyor. Ölesiye kızıyorum bunu fark ettiğimde. Ama elimden de bir şey gelmiyor. Açık olmadığı için tartışamıyoruz da. Ben kendimi yiyip bitiriyorum."

"Yani utanmıyorsunuz..."

"Hayır, asla!"

"Ama yine de onların sözünü ettiğiniz standartlara uymayışını bir eksiklik olarak görüyorsunuz. Hem de bizzat size ait bir eksiklik."

Ben cevap vermeyince devam etti:

"Deniz Hanım, bugünkü *Hürriyet* gazetesinde Doktor Agop Kotoğyan'la ilgili bir haber var. Onu okumanızı rica ediyorum. Bir sonraki seans konuşalım üzerinde."

Dışarı çıktığımda Cevat ayaklarıma dolandı. Yandaki marketten bir *Hürriyet*, bir kutu da süt alıp, kapının önündeki kaba sütü boşalttım. Cevat sütünü yudumlarken, sokak kapısının merdivenlerine oturup gazetedeki haberi okumaya başladım:

> Prof. Dr. Agop Kotoğyan'ın emekli olduğu gün annesi Makruhi Hanım (87) rahatsız olduğu için törene katılamadı. Kız kardeşi ünlü matematik hocası

Hripsime Kotoğyan, kürsüye çıktı ve annelerinin gönderdiği mektubu okudu: "Ciğerim Agop. Baban da okuma yazma bilmez idi, ben de. Sen, okudun. Sen hep okudun ve çok çalıştın can parçam. Biz fukaraydık, senin yaptığın şu çok zor yolculukta yanına yetecek kadar azık koyamadık. Bak, burada da açıklıyorum, herkes duysun: Oğlum, sana yeterince yardım edemedik ve ben hep üzüldüm buna. Pek belli etmezdi ama baban da buna çok üzülmüştü. Ama, sen bizim yüzümüzü hiç kara çıkarmadın. Her zorluğun üstesinden geldin. Garip kuşun yuvasını yapan Allah, uçmak istediğini anlayınca sana kanat taktı. Ciğerim Agop, çok çalıştın, çok yoruldun. Sana biraz istirahat et diyeceğim ama biliyorum ki beni dinlemeyeceksin. Şimdi, biraz hastayım ama sen biliyorsun ki yanındayım. Bilesin ki anacığın seninle iftihar ediyor. Baban da şimdi yukarıdan sana bakıyor ve gülüyordur. Ciğerim benim, senin o kara gözlerinden öpüyorum."

Yoldan insanlar gelip geçiyor, ben iki gözüm iki çeşme ağlıyordum. Cevat bile şaşkın şaşkın yüzüme bakıyordu. Yüzümü gazeteye gömdüm. Tutamıyordum kendimi. Ağlamam, canım yanmasın diye değil, bu defa canım çok yandığındandı... Berin'in düğünü geldi aklıma. Makruhi Hanım'ın mektubu başkaydı ama...

Peki, niye bu kadar içime dokunmuştu bu mektup?

Mine Hanım, boşu boşuna sormamıştı "Peki siz utanıyor musunuz?" diye.

O gece bir rüya gördüm. Ömer telefon ediyor. "Beş kalıp otlu peynir alıp bana gel" buyuruyor. Hadi bir kalıbı anladım ama beş de nesi; aylık peynir ihtiyacını bana mı karşılatmak istiyor diye düşünüyorum. Hemen giyinip evden

çıkarak soluğu kuaförde alıyorum. Çırağa para verip peynir almaya gönderdikten sonra saç, makyaj, manikür, pedikür... Bir sonraki karede Ömer'in apartmanının önündeyim. Elimde peynirler, dairesinin olduğu kata çıkıyorum; kapı aralık, içeri giriyorum. Koridorun solundaki odada yatakta yatıyor, yorgandan ayakları çıkmış, sağdaki odaya giriyorum. Annem ve arkadaşları... Mahalleden Neriman Teyze, bir tekstil fabrikasında çalışan Bedia Hanım, bakkal Salim Amca'nın karısı Şaziment Yenge...

Hepsinin başında beyaz tülbentler tespih çekiyorlar. Yas tutar gibiler. Az sonra Ömer geliyor yanımıza. Onu görünce rahatlıyorum. Üst perdeden bir sesle, yüzünde alaycı bakışlar, kadınlara bir şeyler söylüyor. Hiçbir şey anlamıyor, birbirlerine bakıyorlar.

"Ömercim, ben de bir şey anlamadım söylediklerinden" diyorum.

Tam bu anda uyandım. Uyanırken aklımdan yarım bir cümle geçiyordu: "Beslenme çantamda otlu peynir kokusuydu..." Devamı yok. Evet, böyle bir söz, belki dize vardı aklımda ama tamamını hatırlamıyordum. Rüyada gördüğüm otlu peynir de bir tuhaftı. Hiç de sevmem otlu peyniri. Bilgisayarın başına geçip cümleyi Google ekranına yazdım. Yılmaz Erdoğan'ın bir şiiri çıktı karşıma. Dizenin tamamını okuyunca bilgisayar ekranının karşısında donup kaldım: "Beslenme çantamda otlu peynir kokusuydu babam..."

Babamla Ömer arasında bir ilişki olduğunun altını bir kez daha çiziyordu zihnim. Mine Hanım'ın "Neden en temel ihtiyaçlarınızın karşılanmadığı bir ilişkiyi sürdürmekte ısrar ediyorsunuz?" sorusunun cevabı da bu rüyada ortaya çıkmıştı. Ömer'i bırakmak demek, babamı bırakmak demekti. Hiç sevmediğim otlu

peyniri, istemeye istemeye ve fazlasıyla alıp götürme ihtiyacı... Evde yatar halde bulduğum Ömer... Geriye gözleri kalmış babam... O peynirleri götürmezsem, beni artık sevmezler. Sevilmemek ölüm demek... O peynirler gitmezse, ikisi de hasta yatağından kalkamayacak. Kadınlar yas tutacak evde. Ölüm, ölüm, ölüm...

Ömer'in annem ve arkadaşlarına aldığı tavrın ise izaha ihtiyacı yoktu.

KAKTÜS TEAM

Babam beni görsün diye...

Kadınlık arşivimize kaydolan ilk bilgiler ne önemliymiş meğer. Benim kayıtlarımdaki ilk kelime "orospu"ydu yazık ki... Anlamını öğrendiğimde düştüğüm dehşet, utanç yapışmış kalmış bana. Babamın tıpkı Ömer'inki gibi yeşil hareli gözlerindeki o bakışı, yirmi yıl sonra Ömer'in gözlerine yansıttığım o bakışı ne kadar unutmak istesem de silememiştim işte.

O kaybolma olayından sonra sorduğumda annem, "Baban senin büyüyünce hafif kadın olmanı istemiyor, o yüzden o kadar kızdı" demişti. Hafif kadın olmamak için yapılması gerekenleri de anlatmıştı kalem kalem. Babamın kendisine dikte ettirdiği, onun bana inceden inceye dokuduğu...

Ağır ol ki batman gelesin...

Kikirdeme sakın. Ciddi ol...

Yüksek sesle gülme...

Babanın yanında şarkı söyleme.

Galatasaray gol attıysa attı, sen sakın sevinç çığlıkları atma.

Derslerine çalış.

Özetle, doooğru eve git.

Harfiyen yaptım her dediklerini. Onların düşünceleri doğrultusunda tasarlayıp çizdim ben evimin planını. Gerçi çizim ilerledikçe orospu filan olmayacağımı kavradım. Ama babamın o bakışı... Dağ oldum, taş oldum, "sert" oldum, başarılı oldum "ciddiye alınır" oldum; gel gör ki iğrenç, pis, kanayan, irinli, kötü kötü kokan bir şeye bakar gibi bakan o bakışı unutamadım. Kadınlık arşivimin ilk karesi. Son karesindekiyle benzerlik gösteren. O günkü malzeme bu belki ama onca yıl hiç mi gözden geçirmez insan eskizini?.. Kendinle yüzleşmezsen olacağı bu. Bir bakmışsın, birkaç kılık değiştirmek suretiyle babana en çok

benzeyen gözün vitrinine çıkıp oturmuş o bakış.

Bu şartlarda kendini sevmen, saygı duyman imkânsız gibi bir şey... Kendini sevmeyeni başkası nasıl sevsin? Bu kadar savunmada olan birini kim, nasıl hayatına alsın?

Ömer de almadı zaten.

Babam almış mıydı ki?

Onunla ilişkime eşlik eden bir korku vardı hep. Eğer söylediklerini yapmazsam sevgisini kaybederim korkusu. Zaten çoğunu henüz on yaşındayken kaybettiğime inanmaktan kendimi bir türlü alamadığım sevgisini... Hayat, onun kurallarına uymak demekti. Başka türlüsü mümkün değildi. Ben diye biri de yoktu esasen. Annemle birlikte, tüm varlığımız onunkine armağan, hatta muhtaçtı. Saygı görmesek bile, bir damla sevgi için onun sözünden çıkmamak gerekiyordu. Sadece bu da değil. Şiddet bile görebilirim endişesi; değil mi ki o sopa kırıldı sırtımda bir kere.

Babam, bir ateş topuydu çocukluğumda, hatta ilk gençlikte bile. Yakar, kavururdu öfkesiyle. Ben ondan hep korktum. Ama anlaşılmaz bir şekilde de hayrandım ona. Kızgın olmadığı zamanlarda, öyle güzel bir gülüşü vardı ki, bakmaya doyamazdım. Kollarının arası evlerin en güvenlisiydi. Baba gibi kokardı; kız çocuklarının en sevdiği o koku, ona da sinmişti. Bir "aferin"inin yarattığı sevincin benzeri yoktu. Ellerim avuçlarının içinde Ortaköy sokaklarında dolaşırken içim içime sığmazdı. Beni salıncakta sallarken, kaydıraktan kaydırırken, yorulduğumda kucağına alıp taşırken... Severdi babam beni. Babamın beni sevmesini severdim ben. Ah o gün yolu karıştırmasaydım...

Küçük bir ecza dolabı vardı babamın. Bu ecza dolabından hiç eksik etmediği parçalar; pamuk, oksijenli su, tentürdiyot,

yara merhemi, yara tozu ve gazlı bez. Ne zaman düşsem, ne zaman dizim ya da dirseğim kanasa, önce oksijenli suyla ferahlatırdı yaramı babam. Sonra üfleye üfleye tentürdiyot basardı üstüne. Ardından merhemi sıvardı parmak ucuyla, hiç acıtmadan; en son da yara tozu serperdi büyük bir özenle. Gazlı bezle sarıp, bantla tuttururdu sargıyı. Ara sıra sızlardı yaram ama babamın şefkati öyle bir sinmiş olurdu ki üstüme, hemen o an unuturdum yanan canımı. Ama işte o kaybolma vakasından sonra babam gitti, yerine bambaşka bir adam geldi sanki. Beni hep hayatının kıyısında bir yerlerde tutan bir adam. Ona kendimi ifade edemedim, beceremedim. Ama çabalamaktan da hiç vazgeçmedim. Bütün o okulları babam için okudum. Bütün başarılarım onun içindi. O beni görsün diye. Beni yeniden sevsin diye... Ben onu çok seviyordum. Her ne yaparsa yapsın...

Derken hastalandı işe başladığım yıl. Önce hareketleri ağırlaştı, sonra giderek güçten kuvvetten düştü, yatağa mıhlandı ve sadece gözleri kaldı geriye. Gözleri dışında hiçbir uzvunu hareket ettiremiyordu. Motor nöron hastalığı teşhisi kondu, halk dilinde ALS diye bilinen. Artık onunla iletişim kurmanın tek yolu göz göze gelmekti. Ölümüne korktuğum gözleriyle göz göze gelmek. İri yeşil gözleriyle...

Hoş geldin cancağızım...

Kurallarıma uymazsan seni yokluğumla cezalandırırım. Babamın çocukluğum ve genç kızlığım boyunca yaptığı buydu aslında. Hayatıma giren ilk erkek figüründen öğrendiğim. Kaybetme korkuma temel teşkil eden kadim bilgi. Seanslar ilerledikçe görüyordum ki, Ömer'le olan ilişkimi de aynı korku yönlendiriyordu. Onun ilişkiye koyduğu kurallara uyum sağlamak zorundaydım. Beni bırakıp gitmesin, onsuz kalmayayım diye...

Ne kadar çabalarsam çabalayayım, bir yerde fire veriyordum. Ölçüsü kaçmış bir beklenti, bana daha önce tebliğ edildiği halde delmeye çalıştığım bir yasak; bitmeyen ısrarım... Hatta bazen bir tek "kelime."

Kongre için gittiği İzmir'den arabasıyla döndüğü bir gece mesaj attı: "Geldim ben." Gün içinde rica etmiştim, "Ben şimdi merak ederim, n'olur döndüğünde haber ver" diye. Mesajı okuyunca derin bir nefes aldım. "Hoş geldin cancağızım" yazdım cevaben.

Sabah aradığımda buz gibi bir sesle açtı telefonu. Azarlar bir tonlamayla devam etti. Ne desem tersliyordu. "Seni kızdıracak bir şey mi yaptım?" diye sordum. Bana öğretilen buydu ya. Ben mutlaka bir şey yapmış olmalıydım.

"Sonunda anladın" diye cevap verdi. "Dün gece attığın mesajın farkında mısın? Cancağızımlar filan... Kırk kez söyledim sana biz sevgili değiliz."

Yeni hatam buymuş demek. Suçluluk duygusu içinde telefonu kapatıp, lise yıllarımdan kalma sözlüğü açtım. Acaba benim bilmediğim, karşımdakine sevgili olduğumuza dair mesaj veren bir kelime midir bu? Sözlüğe göre "sevgi ve teklifsizlik" anlamına geliyordu,

“cancağızım.” TDK başka bir şey söylüyordu, Ömer başka bir şey.

Tekrar arayıp, incelemelerimin sonucunu bildirdim kendisine.

“Yok Deniz” dedi. “Zorlama artık. Ben seninle mutsuzum.”

Sonrası kavga kıyamet, iki gözüm iki çeşme malum... Artık kalbini çarptıracak kadını bulmalıymış. O kadın ben değilmişim, beni sevgilisi gibi göremiyormuş işte.

Heyhat, ne çok duymuştum ben bu sözü ondan.

“Peki madem böyle, niye her defasında geri döndün?”

Cevabı bomba gibiydi:

“Döndüğümde de hep buldum ama. Güzel, temiz, pak bir kadın. Ben de erkeğim sonuçta...”

Başım uğul uğul, elim ayağım boşalmış vaziyette dinliyordum. Öfkesini es vermeden kusuyordu. Aslında bu ilişkiyi ben bitirmeliymişim, ama öyle yapmamışım, her defasında yeni yollar aldırmaya çalışmışım. Artık kaldıramıyormuş. Üstelik bu ilişkinin bir adı olsun ya da olmasın, birileri bilsin ya da bilmesin, hayatında ben olduğum sürece başka kadınlara bakamıyormuş. Aklı o kadınlarda kalıyormuş. Nedim’in kulakları çınlasın!

Dürüst bir yanı da vardı aslında. Söylediklerinde samimi olduğunu biliyordum. Haklıydı hem. Daha normal bir kadın ilk bir ayda –belki de ilk gecenin sabahı– bu ilişkiyi bitirir, çeker giderdi. Kendine değer veren bir kadın... Kendine böyle bir ilişkiyi reva görmeyen bir kadın! Ben ise bildiğim en garantili metodu uygulayıp kurallarına harfiyen uyarak süreyi uzatmıştım. Arada onlarca kez, tepem atıp ayrıldığım olmuştu yahut onun gittiği; ama en azından benim gitmelerim gerçek değildi. O yüzden döndüm her

defasında yahut dönsün diye hazır bekledim. Haklıydı, o da erkekti sonuçta. Kuyruğumu sıkıştırıp önünde diz çöktüğümde niye hayır desindi ki?

Bağımlının karşısında, onun bağımlılığından bir şekilde ve bir nedenle beslenen başka bir zihin yapısı vardır. Her dönüşümün kabul görmesinin de, onun dönüşlerinin de bu beslenme ilişkisiyle bir ilgisi olmalıydı. Henüz kendi terapimin başındayken ve işin içinden çıkamazken, onu çözümleyebilmem mümkün değildi. Kaldı ki Mine Hanım, bununla ilgilenmemi kesinlikle istemiyordu. O an için bildiğim, bir kez daha gidiyor olduğuydu. Tüm gidişleri gibi bu da ölüme benziyordu.

Telefonu kapar kapamaz kendimi suçlamaya başladım. Dilim kopaydı da cancağızım demeseydim. Sanki neden buymuş gibi. Keşke bana haber ver diye baskı yapmasaydım. Ah o sevmediği siyah elbiseyi geçenlerde giymeseydim, gözünün üstünde kaşın var demeseydim, en son masaj istediğinde reddetmeseydim... Saatlerce suçladım kendimi. Katıla katıla ağlayarak.

Suçlama faslı bittikten sonra, ilk kez o gün "idrak" ettim, o güne dek "fark etmek"ten öteye geçemediğim şeyi: Asıl sorun, bu ilişki ne zaman bitse, hayatın bütün anlamını kaybetmesiydi. Hikâyesiz kalıyordum Ömer gittiğinde. Kapkara bir boşlukta, hikâyesiz... Ve günahlarımla baş başa.

Ömer, canı cehenneme bekâretimi alan adam olarak suç ortağımdı benim. Günün birinde benimle evlenecek, böylelikle annemle babama karşı işlediğim günahın hükmü kalmayacaktı.

Dahası da vardı; üç yabancı dil bilen, kolejlerde, "iyi" üniversitelerde eğitim almış, ailesi üst-orta sınıftan bir adamın sınıfına dahil olacaktım. Hani üniversiteden mezun olduğum yıl, o

ilkokul mezunu zengin çocukla evlenmeyi reddettiğim için "Sen kendini ne zannediyorsun?" diyen babam vardı ya, ona da "Ben buyum işte" diyecektim. "Ömer beni şunlar bunlar yok diye istemiyordu ama işte sonunda anladı onlarsız da önemli olduğumu... Ya sen?"

Kabul görmediğim iki adama birbirleri üzerinden meydan okumak. Bu vesileyle var olmak...

Kısa zaman aralıklarıyla bitip her defasında daha bir inançla başlayan bu ilişki, bir ilişkiden daha fazlasıydı. Artık iyiden iyiye görüyordum. Ömer'le göz göze geldiğim o ilk an, bunların bir teki bile aklımdan geçmemişti elbette. Sonra nasıl olduysa, o ilk görüşte aşkın içine babamdan anneme, komplekslerimden heveslerime bütün hayatım karışmıştı.

Rengi solmuş bekâret bluzu

Ömer'den bir kez daha "olmayacağını" duyduktan bir ay kadar sonra sabaha karşı daldığım sıkıntılı uykuda bir başka "yol gösteren" rüya daha gördüm. Son bir ay korkunç geçmişti. Her ayrılıkta olduğundan biraz daha korkunç. Saçımı atkuyruğu yapıp, hiç makyajsız işe gidiyor, robot gibi çalışıyor, eve döner dönmez yatıyor, sadece yemek yemek için kalkıyordum.

Ama ne kadar dibe çökersem çökeyim, Mine Hanım'la terapiye başladığımdan beri kaybolmuyordum artık. Rüyalarım rehberlik yapıyordu.

Ortaköy'deki evdeyim. Yatağımda uyuyorum. Annem bir hışım gelip kapıyı açıyor, üzerimdeki yorganı çekip "Kalk" diye bağırıyor. O kadar çok uykum var ki, sürünerek kalkıp tuvalete giriyorum. Aynaya baktığımda üzerimde Ömer'le beraber olduğum gece giydiğim siyah merserize bluzu görüyorum. Kızlarla adını "bekâret bluzu" taktığımız V yakalı bir şey. Aynaya bakarken, renginin solduğunu fark ediyorum. "Ne kadar solmuş rengi, annem onu bu hale getirdiğimi görürse canıma okur" diyorum. İyi bakmamışım bluzuma, doğru düzgün kullanamamışım. "Siyah merserize ip alıp aynısını örsem, anlar mı annem acaba?" diye düşünüyorum. Yüzümde korkunç bir çaresizlik var. Annem içeri girmesin diye kapıyı kilitleyip ağlamaya başlıyorum.

Uyandığımda gözlerim yaş içindeydi. Bir sigara yakıp sokağın karanlığına diktim gözlerimi. Rüyamı düşündüm. Artık yorumlamak o kadar zor olmuyordu. Evet, Ömer'i seviyordum ama hepsi bu değildi. Değersizlik ve anlamsızlık duygularından baba teyidi eksikliğine, o güne dek benim için bu kadar önemli olduğunun farkına varamadığım

“bekâret” meselesine kadar birçok sorunum ay gibi parlıyordu önümde.

Sevdiğin bir adamla beraber olmanın bedeli bu kadar mı ağır olurdu? Konuşurken mangalda kül bırakmıyor, feminist feminist atıp tutuyordum. O zaman bu rüyalar neydi? Hangisi gerçek bendim?

Sabah Mine Hanım’la randevum vardı. Uykum da kaçmıştı bir kere. Saatlerce düşündüm. Seansa girdiğimde, heyecanla anlattım rüyamı Mine Hanım’a. Uykusuzluktan şişmiş gözlerimden ip gibi boşalıyordu yaşlar. Allahım, bu nasıl bir acıydı?

“Ben hangisiyim?” dedim Mine Hanım’a. “Bekâreti mesele eden kadın mı, diğeri mi?”

“Aslında her ikisi de” diye cevap verdi. “Biz onların birbirlerini anlaması için çalışıyoruz.”

“İyi de, hangisi kazanacak bu savaşı?”

“Savaş filan yok Deniz Hanım. İki kadın arasında diyalog kurmanız gerekiyor. Siz birini bastırıp, diğerini yaşamaya çalışmışsınız. Onu da dinlemelisiniz. Bu uzlaşmayı sağlayacak olan sizsiniz.”

“Benim kimseyle uğraşacak gücüm kalmadı” diye yeniden ağlamaya başladım. “O kadar çok canım yanıyor ki... Canım bir şey yapmak istemiyor. İşe bile sürünerek gidiyorum. Burnumu evden çıkarasım yok. Hep uyumak, uyuyarak unutmak istiyorum.”

O seansın sonunda hayatıma yeni bir kavramın daha dahil olduğunu öğrendim Mine Hanım’dan: Depresyon. Durumu açıklayıp, eski ilaçlarımı azaltarak keseceğini, günde üç defa alacağım yeni bir antidepresan ve 4x0,5 mg’lık Xanax’tan mürekkep bir ilaç tedavisine başlayacağını söyledi Mine Hanım. Açık yarama Xanax basıp acımı dindirerek günlük işlerimi kimseye bir şey belli etmeden devam

ettirmeye çalıştım sonraki günlerde. Yara biraz kabuk bağlayana kadar bunu sürdürecek, sonra Xanax'ı bırakıp antidepresanla devam edecektim. Ama uyarmaya devam ediyordu Mine Hanım: "Hep dediğim gibi, ilaç sizi tedavi etmez, sorunlarınızı çözmez. Sadece, sorunlarınızı çözebilmek için size nefes alacağınız bir alan yaratır. Eninde sonunda, bu meseleyi yine siz halledeceksiniz. Depresyonunuzun üstesinden siz geleceksiniz Deniz Hanım."

Gerçekten de üç hafta içinde, içime içime çifte atan atları yere serdi bu ilaçlı tedavi. Biraz daha sakinleştim, ağlama krizlerim azaldı. Canım hâlâ çok yanıyor, Ömer burnumda tütüyordu ama durabiliyordum. Bu defa dönmeyecek, dönse bile kabul etmeyecektim. Sınırlı enerjimin çoğunu işe veriyordum. Önüme konan her projeyi, gece gündüz demeden hazırlayıp teslim ediyordum. İş de bir diğer Xanax'tı aslında. Çalıştıkça acımı unutuyordum. Başka da bir anlam görünmüyordu hayatımda.

Artık kendimi içinde kötü hissettiğim o ilişkiden kurtulmuştum işte. Bu defa bir fırsat olabilirdi. Her ne kadar çok güçsüz, kırılgan hissediyorsam da kendimi, içimde tuhaf da bir güçlülük hali vardı, seziyordum. Onu oradan çıkarmak, Ömer'in yerine koyacak başka şeylere izin vermek için hayata inanmam, anlamlı bulmam gerekiyordu sadece. Esas mesele buydu aslında. İki gün mutlu, beş gün mutsuz geçen bir ilişkiydi. Bitenin asıl bu olduğunu biliyordum. Bunun için üzülmeye değer miydi? Asıl anlayamadığım, o ilişkinin içinde de anlam olmamasıydı. Tamam, terapiler sonucu bilinçdışımdan bilincime çıkan birtakım anlamlar vardı ama ben bunları düşünerek hareket etmemiştim ki... Benim tek isteğim, Ömer'le, herkesin yaşadığı

türden, kapalı devre olmayan bir ilişki yaşamaktı. Bunun için verdiğim mücadelenin devam ettiği son birkaç ayı düşündüm. Aklımda kalmış, gülümsetecek, özlemle anacağım tek bir hoş an bulamadım. Küçücük bir anlam? Hiiç...

Acaba benim anlamdan anladığım, yolunda giden bir kadın-erkek ilişkisi miydi? İyi de benimki böyle bir ilişki değildi. Aslında yanıt aynıydı: Ömer'le birlikteyken, hayata bir anlam bulamasam da, onun anlamsız olduğunu düşünmüyordum en azından. Boşluk duygusu ve anlamsızlık; her ikisinin de panzehriydi Ömer.

KAKTÜS TEAM

Boşlukları en iyi arkadaşlar doldurur. Yakın arkadaşlar... Halden anlayan, dert dinleyen, "Biz senin yanındayız" diyen... Benim hayatımda Suna ile Nazlı'ydı onların adı. Üçümüz de tek çocuk olduğumuz için birbirimizin kız kardeşi gibiydik. Birbirine hiç benzemeyen ama birbirini olduğu gibi kabul etmiş. Bir pazar akşamüstü ikisi birlikte eve baskın yaptılar. Son bir aya göre daha iyiydim, ama iş dışında canım evden çıkmak istemiyordu genellikle. Kapıyı gürültüyle açıp "Hadi kalk, gidiyoruz" dedi Nazlı.

"Valla hiç halim yok, başımı kaldırmak istemiyorum yastıktan."

"Kalk dedim" diyerek üzerimdeki pikeyi kaldırıverdi Suna. Gardıroptan bir şeyler seçip yatağa fırlattı.

Kalkıp giyindim. Gözlerime hafif bir rimel, yanaklarıma azıcık allık sürdüm, halime üzülüp duran annem sevinsin diye...

Hep birlikte çıktık evden. Ortaköy'deki Anahit'in meyhanesine gittik. Anahit Hanım, Ortaköy'ün en eski meyhanecilerindendi. Suna'yla çarşıya indiğimizde, lise yıllarımızda, meyhanenin önünden geçerken hep hayalini kurardık, bir gün biz de bu meyhanede bir şeyler içecektik. Önümüzde rakı bardaklarıyla ilk kez oturduğumuzda Anahit'in tahta masalarından birine, yanımıza davet edip o yıllardaki hayallerimizi anlattık.

"İlk rakılarınız benden o zaman" demişti.

İşe girdiğimiz yıldı. O gün bugündür arada bir giderdik Suna'yla. Sonradan Nazlı ile Nedim de müdavimleri oldu Anahit'in. Bir kere de Ömer'le gitmiştik.

İçeri girdiğimizde taş plakta Zeki Müren çalıyordu. Anahit bizi görür görmez yanımıza geldi. Elinde rakısı, bir sandalye çekip oturdu.

“Nerelerdesiniz? Aylardır görmüyorum sizi...”

“Aman işte iş güç, hayat; olmadı bir türlü” dedi Suna.

“E hadi öyle olsun, ne içersiniz?”

“Ben içmeyeceğim Anahit Hanım, ilaç alıyorum” dedim.

“Zaten bir tuhaf görünüyorsun Deniz. Alırım birazdan ifadeni” deyip kalktı.

Az sonra her birini kendi elleriyle yaptığı mezelerden oluşan tepsiyi taşıyan garson ile Anahit birlikte geldiler. Masa bir anda bizim mutluluk lezzetleri dediğimiz mezelerle doldu: topik, uskumru dolması, içindeki tarçının tadına bayıldığımız kuru fasulye pilaki ve lahanaya sarılmış midye dolması... Kızların rakıları da peşleri sıra...

“Hadi afiyet olsun. Siz ağır ağır demlenin, ben uğrayacağım sonra” dedi Anahit Hanım.

Topikten bir parça alıp, “E hadi güzel şeyler anlatın bana biraz” dedim.

Çok sevdiğim bir mekânda çok sevdiğim arkadaşlarımla oturmuş yemek yiyordum. Bundan daha güzel ne olabilirdi ki?.. Kendimi mutlu hissettim birden. Yanımda olmaları bana güven veriyordu.

“Valla bana hiç bakmayın” dedi Nazlı. “Kaç aydır yalnızım, hiç öyle fiyonklu bir hikâyem yok.”

“Canım ille aşk hikâyeleri anlatmak zorunda mısın?” dedi Suna.

“E Berk’i anlatayım o zaman. Giderek komik bir adam oluyor oğlum. Onun hikâyeleri hiç bitmez. Geçen gün öğretmeni yapım eklerini anlatmış. Güzel güzel de örnekler vermiş. İşte akıl kelimesine -sız yapım eki eklersek akılsız olur, ‘su’dan susuz yaparız filan... Eve de ödev vermiş kadın beş tane böyle kelime türetin diye. Konuyu bir de ben anlattım, ‘Hadi bakalım Berk, sen de örnek ver’

dedim. 'Yapım eki mi istiyorsun?' dedi. 'Hımm...' Beni de, hocayı da dinlemediği o kadar belli ki... Cevabı ne olsa beğenirsiniz: 'İnşaat.' Geçenlerde tepemi attırdı yine. Yemek yemiyor, bilgisayarın başından kalkıp televizyonun önüne oturuyor, ödevlerine elini sürmüyor, anneannesini dinlemiyor... Avazım çıktığı kadar bağırıp, 'Çabuk odana, cezalısın' dedim. Yarım saat sonra elinde bir resim kâğıdıyla geldi. Kızgın bakışlı, saçları benim gibi sarı, iki yanından atkuyruğu yapılmış kırmızı rujlu bir kuş. Bana uzattı. 'Kızınca angry birds gibi oluyorsun anne!' "

Suna'yla gülmeye başladık. Anahit Hanım yanımıza geldi o sırada.

"Kahkahanız bol olsun hanımlar. Bak hemen değişivermiş havanız."

"Sizin mezelerinizle keyiflenmemek mümkün mü?" dedi Nazlı.

"Canım şu üç günlük dünyada keyifsiz olacak ne var?" dedi Anahit Hanım.

"Valla ben de hep söylerim hayat kısa" diye ekledi Suna.

Bana bakıp "Söyle bakalım Denizcim, gönül meseleleri mi?" diye sordu Anahit Hanım.

"Öyle de denebilir" dedim. Bütün hikâyemi anlatacak ne gücüm vardı ne isteğim.

"Aslında" dedi Nazlı, "bizim derdimiz yalnızlık Anahit Hanım, şöyle doğru düzgün birileri çıkmıyor karşımıza..."

"Yalnızlık da güzeldir a canım... Bunu mu dert ediyorsunuz?"

"Ay neresi güzel Anahit Hanım, insan bir can yoldaşı arıyor."

"Haklısın. Bulmuşken kaybetmek en fenası. Kirkor öldükten sonra, iki yıl evden çıkmadım. Yaşayasım kalmadı inanın. Ama hayat güzel. Sen ne kadar yaşamak istemesen de o kendini dayatıyor. Hayat dediğin de çift kişilik bir yolculuk olmuyor

her zaman. Baktım, Kirkor'un yeri dolmaz ama hayat da yaşanmadan dayanılmaz, yalnızlıkla barıştım ben. Ama demiyorum ki size yalnız kalın. Gencecik kadınlarsınız. Yalnız geçmez bu yıllar. Demek istediğim, yalnız dönemlerinizin de tadını çıkarın. Yalnızlığınızda kendinize iyi davranın ki, biriyle beraber olduğunuzda o da size iyi davransın."

"O nasıl olacak?" dedi Nazlı.

"Hepiniz biriciksiniz ciğerim" dedi Anahit Hanım. "Sizden bir tane daha yok. Okumuş, yazmış, iş güç sahibi olmuş güzel kadınlarsınız. Siz kendinizin özel olduğunuza inanmazsanız, başka kimseyi inandıramazsınız. Bunu bilin, ona göre davranın. Kıymetli bir hediyeyi özenle korur gibi. Yaşamak büyük hediye. Ama yaşamayı bir erkeğe bağlarsanız, hem canınız çok yanar, hem o güzelim sayılı saatlerinizden olursunuz. Yıllar çok çabuk geçiyor kızlar. Bir bakmışsınız elli olmuşsunuz, o ne demeden altmış, benim gibi yetmiş... Güzel anıları, biriktirdiği iyi hikâyeleri güç veriyor yaşlılıkta insana... Bu günlerin değerini bilin. Hadi ben şimdi diğer müşterilerimle ilgileneyim, siz de tadını çıkarın bu anların."

Kızlar rakı kadehlerini, ben de kola bardağımı kaldırdık "o an"ın şerefine.

Mutlu muyduk, mutluyduk. Acı çekiyor muyduk, evet çekiyorduk. Ama Anahit Hanım haklıydı, hayat güzeldi...

Kendini sevmek de ne?

Mine Hanım'la yaptığımız yeni seansta şöyle bir soru geldi ondan:

"Daha önceki ilişkilerinizde de böyle mi olurdu?"

"Hayır. Başlardı, gittiği yere kadar gider, sonra da biterdi. Üzülürdüm ama geçerdi sonunda."

"Şu an da 'bitmiş' gibi görünüyor. Gerçekten bittiğine inanıyor musunuz?"

"İnanmak istemiyorum. Aslında üç vakte kadar telefona sarılıp, 'Seni çok özledim' demeyeceğimin garantisini veremiyorum."

"Özlüyor musunuz peki?"

"Hem de nasıl. Bir tek an yok, onu düşünmeden geçirdiğim. Bazen burnumun direği sızlıyor. Xanax'ın etkisi geçmeye başlayınca, onu aramamak için zor tutuyorum kendimi. Filmlerdeki alkolikler vardır ya. İçki şişesine baktıkça içmekle içmemek arasında müthiş bir mücadele verirler. Onlar gibiyim. Gözümün önünden gitmiyor o şişe."

"Şişenin kendisi davetkârdır zaten. İçmeye başladığınızda size sağladığı zevkleri bilirsiniz. Sizin talihsizliğiniz, bu şişenin aynı zamanda interaktif olması. Siz onu aramasanız da o sizi arıyor bir süre sonra. Kendi hamlenizi engelleyebilseniz bile ondan gelenleri engelleyemiyorsunuz."

"Öyle. Çünkü annemle, babamla, şunla bunla ilgisi, meselenin bilinçdışı bölümü umurumda değil. Ben onu çok seviyorum. Ben kimseyi Ömer'i sevdiğim kadar sevmedim ki... Tek istediğim, onun da beni bir parça sevmesi... O geri döndüğünde 'belki bu defa' diye umutlanıyorum."

"Sizi seven başka insanlar da var. Peki ya onların sevgisi?"

"Ömer sevmiyorsa, uğruna ölümlerden ölüm beğendiğim adam, diğerleri niye sevsin ki?"

"Kendinizi sevilebilir biri olarak hissetmiyor musunuz?"

"Ömer sevmediğine göre..."

"Yani kendinizi sevilebilir hissetmek için ille de Ömer'in sevgisi şart, öyle mi?"

"Öyle görünüyor."

"Peki Deniz Hanım, siz kendinizi seviyor musunuz?"

"..."

Cevap verememiştim Mine Hanım'a. İnsanın kendisini sevmesi? Nasıl bir şey ki bu?

Nur topu gibi bir sorum daha olmuştu.

Kendini sevmek ne demek bilmiyordum. Ama sevmemek hakkında bir fikrim vardı. Kendini pirinç tanesi kadar seven biri benim bana yaptığımı yapmazdı. Vaktiyle adam "İs-te-mi-yo-rum" diyordu, her bir hecesiyle ortalığı ateşe vererek. "Sevgilin olmak istemiyorum, seninle tatile çıkmak istemiyorum, yılbaşını birlikte kutlamak istemiyorum..." Benim tepkim, misal: "E hadi gel o zaman sana masaj yapayım."

Bir şey verirsem durumu kurtarabilirim belki. Uslu kız olursam, itiraz etmezsem, asilik yapmazsam sever beni belki. Sevilmek için benim ille bir şey yapmam gerek. Bildiğim bu. Zaten çocukluğumdan itibaren, annemle babamın, öğretmenlerimin, hatta arkadaşlarımın beni sevmesi için hep bir şeyler yapmam gerekmemiş miydi? Şartlı sevgi görmüş çocukların sonradan kendilerini sevmesi o kadar da kolay olmuyordu demek. Zaten bunun ne olduğunu bile bilmiyorlardı.

Bakkalda sigara yok!

Günlerin en önemli anları ilaç saatleriydi. Acının üstüne kalınca bir perde çeken ilaçlarımı aldığım saatler... Çok değil, iki ay kadar önce, "Yalvarırım bu acıya bir son verin" diye dizlerine kapanmıştım Mine Hanım'ın. Öyle yanıyordu canım. Şimdi bu sakinliği korumaktan başka bir isteğim yoktu. Pembeli beyazlı küçük haplar şefkat gibiydi.

Bunu söylediğimde, "Bundan sonra şefkati kendi içinizde arayın Deniz Hanım. Ne anne babanızda, ne sevgilinizde, ne ilaçlarda" dedi.

İçim, akşam saatlerindeki pazaryerleri gibiydi oysa. Sebzeler, meyveler yerlere düşmüş, üzerlerine basılmış, çiğnenmiş, herkes evine gitmiş... Şefkat bulunup çıkarılacak gibi değildi buralardan. Üzerimde bir durgunluk hali vardı. Artık ağlayamıyordum hem... Ama sezmiyor da değildim, ilaçları bıraksam gözlerimin baraj gibi taşacağını... Bu halim iyiydi işte. Öyle etimden et koparılır gibi olmuyordu artık, olur olmaz zamanlarda ağlama krizlerine girmiyor, işle ev arasında sakin, birbirinin tekrarı günler geçiriyordum. Ömer derinlerde sızlıyordu sadece.

Mine Hanım ise uyarılarını sürdürüyordu, bunun ilaçlarla sağlanmış bir iyilik hali olduğu, bu zamanı iyi değerlendirip, sorunlarımı çözmem gerektiği konusunda. Bir adam sevip yerle yeksan olmuştum ve yeniden ayağa kalkabilmem, kafamın hiç basmadığı şeylere bağlıydı. Kendimi sevmem, kendime şefkat göstermem... Oysa ben sadece kendime acıyordum.

"Kendinizi acınız üzerinden tarif ediyorsunuz. Deniz bu kadar mı?" diye sordu bir başka gün Mine Hanım.

Deniz bu mu? Deniz bu kadar mı?

Deniz aslında kim?

Deniz daha on yaşındayken "kadın" olduğunu fark etti. Henüz memeleri bile belirmemiş, regl bile olmamışken. Bir araba dayak yiyerek, devasa bir öfkenin orta yerinde yapayalnız kalarak. Bütün erkeklerden sakınması gerekiyordu kendini. Bunların başında da "baba"sı geliyordu. Baba kısa etekleri sevmiyordu, askılı bluzları, dar pantolonları, kocaman kahkahalar atan kadınları... Kadın olmak acınası bir durumdu. Annesinin hali de ortadaydı zaten. Yarabbi bu iki kadın, dev babanın karşısında ne kadar da mini minnacıktılar... İkisine de kendilerini olduğu gibi ortaya koyma, geliştirme imkânı tanınmamıştı. İkisinin de inceden inceye canı yanıyordu. İkisi de kendilerini bunun üzerinden tarif ediyordu, birbirlerine, arkadaşlarına... İkisi de devi seviyor ama sevgileri karşılık görmüyordu. O tarifin içinde bu da vardı.

"İyi de Deniz Hanım, siz bugün o küçük kız çocuğu değilsiniz. Onun kendini korumak için kuşandığı kalkana ihtiyacınız yok artık."

Peki ya Ömer? Babam kadar devdi. O da tıpkı babam gibi sevmedi beni. Prens, prensesi sevmedi. Charles sevmiş miydi ki Diana'yı? Ömer de başka türlü yasaklarla çevirdi benim "kadın"lığımı. Onu ne yapacaktık? Babamdan da, Ömer'den de nefret ediyordum. Babamı da, Ömer'i de çok seviyordum. Bundan daha kanlı bir savaş mümkün müydü? Kalkansız olur muydu?

"Babanızla, hastalanmadan önce, size yaptığı baskıyı konuşma fırsatınız oldu mu hiç?" diye sordu Mine Hanım.

"Hayır. Bundan sonra da olması mümkün değil."

"Annenizle konuştunuz mu? O nasıl yorumluyor bunu?"

"'Vaktiyle çok çapkınlık yapmış baban. Evlendikten sonra da bütün erkeklerin

kendisi gibi olduğunu düşünüp bize nefes aldırmadı' der."

"Peki, nasıl bir çocukluğu olmuş babanızın? Çapkınlığı dışında ilk gençliğinden kalma neler biliyorsunuz?"

"Fazla bir şey yok bildiğim. İlkokuldan sonra, babasının kahvehanesinde çalışmaya başlamış. Askerden döndükten sonra babasıyla arası açılmış. Bir süre başka işlerde çalışmış."

"Babasıyla arası niye açılmış?"

"Bilmiyorum, halamla ilgili bir kavgaları olmuş galiba. Hiçbir zaman bu meseleyi tam anlatmadılar. Ne o, ne annem... Sonra bir şekilde barışmış babasıyla. Yeniden kahveye dönmüş. Annemle evlenmişler. Ben doğmuşum. Gerisini biliyorsunuz zaten."

"Deniz Hanım, babanıza duyduğunuz öfkeyi anlıyorum. Siz onu anlamayı denediniz mi hiç?"

"Nesini anlayacağım? Yaptığı hiçbir şeyin gerekçesini anlatmazdı ki. Onun kitabında yazmazdı birtakım şeyler. Bütün açıklaması buydu."

Birden duraksadım, sonra şaşkınlıkla baktım Mine Hanım'ın yüzüne.

"Gerçekten bu bir tesadüf olabilir mi? Şu an fark ediyorum. Hayatımda en çok sevdiğim iki adam da 'olmaz'larının nedenini açıklamadı bana."

"Ömer'inkinin nedenlerini öğrenmeye çalıştınız."

"Ne biliyorum peki? Hiçbir şey..."

"Aslında bir şey bilmek zorunda değilsiniz. Doğrusu, Ömer de size açıklama yapmak zorunda değil. Çünkü bunu istemiyor. Ama babanızın hikâyesini öğrenmeniz gerektiğini düşünüyorum."

"Nasıl açıklama yapmak zorunda değil Ömer? Onca yaşanmış şeye rağmen..."

"Bakın, ikili ilişkiler karşılıklı gönüllülük esasına dayanır. İki insan istedikleri için birlikte olurlar. Zaman

içinde birtakım sorunlar çıkar. Çiftler, karşılıklı konuyu masaya yatırıp çözüm arayışına girerler. Yine eğer isterlerse. Sonra uygun bir çözüm bulunur, ilişki sürer ya da uzlaşma sağlanamaz, ayrılırlar. Ama ikisinden biri uzlaşmayı reddediyor, daha da önemlisi sizin örneğinizde olduğu gibi 'Ben ilişki istemiyorum' diyorsa, diğeri bu durumdan hoşnut olup olmadığını tartar. Eğer kendisini mutsuz hissediyorsa, yapabileceği herhangi bir şey de yoksa gider. Kalıp karşınızdakini zorlamanız, ille de ondan bir açıklama yapmasını istemeniz, o bunu yapmaya gönüllü değilse işe yaramaz."

"Ama insan nedenini bilmek istiyor."

"Eminim bir açıklaması vardır. Daha önce de defaten söyledim, biz Ömer'in terapisini yapamayız. Siz de bunu yapamazsınız. Hem zaten yeterince hesap sordunuz. Bir cevap alamadınız. Artık bunun nedeni, niçiniyle ilgilenmeniz gerekmiyor."

"Ve size göre o da zaten açıklama yapmak zorunda değil."

"Sadece Ömer değil Deniz Hanım. Herkes için geçerli bu. Kimseyi, yapmak istemediği bir şeye zorlayamazsınız. Bu size yapılsa emin olun, siz de tepki verirsiniz. Bakın, önemli olan şu: Bizim tercih yapma şansımız var. Madem mutsuzsunuz gidersiniz."

"Bu o kadar kolay değil."

"Biliyorum. 'Gidememe'nin de bir arka planı var. Terapide de bunu araştırıyoruz zaten. Artık Ömer bunu neden yaptı, niye yaptılarla uğraşmayın. Şöyle düşünün: Bakkalda sigara yok. Hiç mi yok, neden yok, belki vardır, var ama vermiyor, başkasına saklıyor, olmaz mutlaka verecek... Bu ısrarın bir anlamı yok. Ve asıl önemli olan, siz gittiniz Deniz Hanım. Evet, çok zor bir süreç yaşıyorsunuz. Ama

yardım alıyorsunuz. İlaçlarınız size sorunlarınızı çözecek bir aralık açtı. Şimdi burada, sadece kendiniz üzerine çalışmanız lazım."

"Kendimi sevmem, kendime şefkat göstermem... Ne yapmak gerekiyor, her sabah aynaya bakıp 'Canım Denizcim, seni çok seviyorum' gibi olumlu cümleler mi kurmalıyım?"

"Tabii ki hayır. Yıllarca bir çatışmanın içinde kalmış o kadını anlamaya çalışmanız yeterli. Seansın başında, 'Deniz bu kadar mı?' diye sordum size. Acıları kadar mı? Acılarından ibaret mi? Sizin kendinizle aranızda da bir duvar var. Onu yıkmanız, Deniz'i anlamaya çalışmanız lazım. Onu olduğu gibi, her haliyle onaylamanız, kabul etmeniz. Neleri sever Deniz, nelerden haz alır, bunları bulmanız. Onun varoluşunu, bir erkek üzerinden inşa etmek yerine, keyif aldığı şeylerden kurmanız. Mimarsınız siz bilirsiniz, eksik ve yanlış malzemeyle yaptığınız bina er ya da geç çöker. Benim demek istediğim, doğru malzemeyi seçmeniz gerektiği. Artık ve lütfen! Ki bu bir erkek olmamalı. Yoksa aynada sevgi şovu yapmanız gerekmiyor."

Kimse pür iyi, pür kötü değildir

Tam da ufak ufak Deniz'i sevme denemeleri yaparken, şirkette az kalsın kendimden nefret etmemi sağlayacak bir olay oldu. İki ay kadar önce aldığımız bir projeyi Tijen Hanım bana vermiş, inşaat hesaplamalarını yapıp tasarıma geçeceğim sırada, projeyi, Merve'yle birlikte yapmamı istediği bir başka proje nedeniyle Melis'e devretmişti. Tasarımını tamamlamayan Melis, belediyeye gittiğinde yanlış hesaplamalar fark etmiş ve projenin çöpe atılması gerekmiyorsa da ciddi bir revizyondan geçmesi şart olmuştu.

O gün belediye dönüşü hışımla ofisin kapısını açıp içeri girdi Melis. Tijen Hanım dışında herkes işinin başındaydı. Elindeki dosyayı masaya fırlatıp, gözleri ateş saçarak bağırmaya başladı.

"Hayatta bir işi de doğru yap, dişimi kıracağım!"

Hangi işi hatalı yapmışım ki? Benim bildiğim böyle bir durum yok. Ama cevap bile vermeme fırsat bırakmadan avazı çıktığı kadar bağırmaya devam etti:

"İşe dün başlayan bir mimar bile bu hatayı yapmaz. Senin aptallığın yüzünden bütün proje mahvoldu. Oturur düzeltirsin şimdi. İşten güçten anlamayan senin gibileri buraya doldurdu Tijen Hanım. Ceremesini ben çekiyorum. Bırak işe yeni başlamayı, IQ'su düşük, eğitimsiz biri bile böyle bir hataya düşmezdi."

Hakaretlerini art arda sıralıyor, sorunun ne olduğunu bile söylemiyor, bütün meslek hayatımı bir kalemde harcayan cümlelerini adeta kusuyordu ki, Tijen Hanım içeri girdi; Melis'in söylediklerini duymuş, yüzünde öfkeli bir bakış...

"Neler oluyor?" dedi bir hışım.

Melis, alı al moru mor, her bir cümlesinde bana edilmiş bir hakaret

ekiyle bir de Tijen Hanım'a anlattı durumu.

Tijen Hanım dosyayı alıp masasına oturdu. Hata raporunu inceledikten sonra, "Bunun için mi bu kadar kavga kıyamet, onca hakaret?" diye sordu.

"Ama Tjien Hanım, biliyorsunuz iki aydır uğraşıyorum."

"Bir hafta içinde, efektif birkaç çözümle düzelir bu. Evet, olmaması gereken bir hata. Ama bu benimle çalışan birine böyle ağız dolusu hakaret etme izni vermez sana. Deniz'in bunca yıldır ilk kez böyle bir hatasına şahit oluyorum. Çalışanlarımı değerlendirirken arşiv kayıtlarına da bakarım ben. Ve eğer bir ceza kesilecekse de bunu bizzat ben yaparım, sen değil."

Doğrusu, Tijen Hanım'ın kendisine çok düşkün olduğunu bilen Melis de, ben de bunu beklemiyorduk.

Tijen Hanım dosyayı bana uzattı. Melis hırs içinde yerine döndü. Günü sessiz sakin tamamladık.

Gerçekten de bir haftada hesaplamaları yeniden yapıp projeyi revize ettim.

Kendimi sevip sevmediğimi sınamam için yaşanmış bir olay gibiydi. O gün, eve gidinceye dek, kendimi yiyip bitirdim. "Neyi doğru düzgün yapıyorsun ki, bunu yapmış olasın" sesi yükseldi içimden ilkin. Allahım, ne kadar çok Melis'in sesine benziyordu bu benden çıkan. Nasıl oluyordu da, karşımdakinin insafsızlığına ortak olup kendimi harcıyordum bir anda? Akşam evde de bunu düşünmeyi sürdürdüm. Kendime karşı hissettiğim soğukluğu tarttım, ölçtüm. Kilosuna, boyuna posuna inanamadım. Dev mi dev... İnsan bir anda vazgeçer mi böyle? Sanki o güne dek, bir sürü işi sıfır hatayla yapmamış gibi, onca ödülü kazanmamış, birçok zorlu projenin altından başarıyla kalkmamış gibi... Kendimle aramdaki sevgi ilişkisinin ne kadar zayıf olduğunu

kavramamı sağladı bu olay. Mine Hanım'ın "Kendinizi seviyor musunuz?" diye sorarken ne demek istediğini... İnsan böyle bir şey için kendinden soğur mu? Benim ölçüm, benden ölesiye nefret eden Melis olabilir mi? Olabiliyordu demek ki... Sevdiğim insanların hatalarını inanılmaz bir affedicilikle bağışlarken, hata yapan ben olduğumda aynı hassasiyeti gösteremiyor, elimdeki bana ait başarı verilerini değerlendiremiyordum. Sadece başarılar da değil, kendime ait "değerler"i de... Ömer'le olan ilişkimde de bu böyle değil miydi? O beni kendinden uzaklaştırdıkça, ben beni bozuk bir teraziye oturtup yanlış hesap üstüne yanlış yapmıyor muydum?

Sen kendine sahip çıkmazsan, karşındaki bunu niye yapsındı? Peki, insan sevmediği birine sahip çıkar mı? Adalet duygusunun yoğunluğu oranında belki evet. Ama sevdiklerine daha çok, hiç kuşkusuz. Sevdiklerine ve inandıklarına... Canımı onca yakan Ömer'e bile sahip çıkan ben, Melis'in üç beş hakaretiyle, "Hangi işi doğru yaparım ki zaten?" diyerek yok saymıştım bana ait hasletleri, başarıları... Bir insanın kendisiyle ilişkisi bu kadar pamuk ipliğine bağlı olmamalıydı.

Hem niye sevmiyordum ki ben beni? Kime ne kötülüğüm dokunmuş, hangi affedilmez hataları yapmıştım? Yoktu. Hiçbir mantıklı nedeni yoktu. Çocukluktan arkadaşım, babamdan işittiğim bir cümle belki: "Sen kimsin ki..."

Birden Mine Hanım'ın bir sözü geldi aklıma:

"Bazen Deniz Hanım, sizi aynalarla dolu bir odaya kapatmak istiyorum. Kendinizi görünceye dek de çıkarmamak..."

Aynalarla dolu bir oda da kâfi değildi aslında. Aynaların bozuk olmaması da

önemliydi ama sanırım bozuk aynaları tercih eden de insanın bizzat kendisiydi. Proje eksiksiz, hatasız ve ne yalan söyleyeyim eskisinden çok daha güzel bir şekilde elimden çıktığında aklıma gelen ilk cümle de bu oldu. Bir de tuhaf bir sıcaklık duygusu yayıldı içime. Olmayan bir aynada güzel gülen, güzel bakan bir kadın gördüm.

Hesap hatası yüzünden yaşadığım bu tatsız olayı Mine Hanım'a anlattığımda, en fazla üzerinde durduğum konulardan biri de Tijen Hanım'ın o günkü tavrı oldu.

"Bunu fırsat bilip beni işten kovabilirdi de... En azından birkaç hakaret de o edebilirdi. Hiçbirini yapmadı."

"Kendisi de demiş ya, 'Ben çalışanlarımı onlarla ilgili tuttuğum kayıtlara göre değerlendiririm' diye..."

"İyi ama beni yok yere hırpaladığı zamanlarda o kayıtlara niye bakmıyor?"

"Muhtemelen bakamayacak kadar kendisiyle, o an içinde bulunduğu durumun sıkıntısıyla meşgul oluyordur."

"Benimle ilgisi yok yani..."

"Biri bize kötü davrandığında, aşağıladığında çok büyük oranda nedeni kendisidir, oysa biz genellikle kendimizle ilgili olduğunu düşünürüz."

"Bu Ömer'in tavırları için de geçerli mi?"

"Deniz Hanım, bir ilişkide olan biteni tek tarafın davranışlarıyla, ruh haliyle açıklayamayacağımızı size söylemiştim daha önce. Sizin yaşadıklarınızda sizin kadar onun da yaşantısı etkili..."

"Ben yine de Tijen Hanım'a inanamıyorum. Benim bildiğim Tijen Hanım başka türlü davranmalıydı. Belki de ben insanları tanımıyorumdur."

"Kimse pür iyi, pür kötü değildir Deniz Hanım. Tijen Hanım için de geçerli bu. Size olan tutumuna paralel olmayan bir

hakkaniyet duygusu da varmış demek ki..."

Kimse pür iyi, pür kötü değildir! Hayatımdaki mucizevi cümlelerden biri de bu oldu. Çevremdeki insanları, annemi, hatta babamı, küsüp konuşmadığım arkadaşlarımı, Ömer'i, daha da önemlisi kendimi bu bilgiyle yeniden değerlendirdim. İnsan dediğin eksikli bir varlıktı. Kimse ne çok iyiydi ne de çok kötü. Bir iyiliğe bir ömür adanamayacağı gibi, bir kötülükle o insanı silip atmak da yersizdi. Biraz daha hoşgörülü yaptı beni bu bilgi. Sürekli çatırt diye kırılmama neden olan sertliğimi biraz yumuşattı. Tijen Hanım artık o kadar korkunç görünmüyordu gözüme. O hesap hatasını yapıp ne yalan söylemeli Melis'i zor durumda bırakan ama daha sonra her şeyi toparlayan kadın var ya... O da hata yapabilirdi. İnsan, hayatındaki aynalara dikkat etmeliydi.

Öte yandan evet, Tijen Hanım'la çalışmak zordu. Yaptığım iş ne kadar mükemmel olursa olsun, mutlaka bir kusur buluyor ve bulduğu kusuru yüksek sesle, herkesin içinde eleştirinin dozunu müsrifçe kullanıp ifade ediyordu. Bu işyerinde kendini güvende hissetmek çok zordu. Gerçi sadece bana takındığı bir tavır da değildi bu. Melis dahil herkese üç aşağı beş yukarı aynı davranıyordu. Her an işimize son verilecek kaygısıyla diken üstünde çalışıyorduk.

Birden daha önce çalıştığım işyerindeki emniyet duygusunu aradığımı fark ettim. O duyguyla bugünkünü karşılaştırıp kendimi kötü hissettiğimi. Önemli bir noktayı atladığımı: Meseleleri kendi koşulları içinde değerlendirmek. Ben ideal emniyet duygusunu arıyordum ama Tijen Hanım'ın kurduğu düzende, onun gibi bir direktörle çalışırken bu mümkün değildi. Yaptığın işlerin takdir gördüğü,

eleştirilerin yapıcı olduğu bir ortam değildi bu ve bu ortamda o ideal emniyet duygusunu hissetmenin imkânı yoktu. Özetle burada, bundan daha fazlası olmazdı. Tartıp karar vermek gerekiyordu, avantajlarıyla dezavantajları. Sonuç olarak prensiplerim zorlanmıyordu. Yaptığım işleri aklım, vicdanım ve irademe paralelinde yapıyordum. İşimi de seviyordum ayrıca. Tijen Hanım'ın kendine ait memnuniyetsizliğiydi söz konusu olan. Bu değerlendirmenin ışığında yeniden gözden geçirdim durumumu. Kendimi bundan daha fazla güvende hissedemeyeceğim çok açıktı. Ya "Ben böyle çalışmak istemiyorum" deyip çekip gitmek ya da şartları kabul edip çalışmaya devam etmek. Her ne olursa olsun, yeni şeyler öğrenmeye devam ediyordum. Dahası, önemli bir şirketti çalıştığım ve "Hadi bana eyvallah" deyip köprüleri atma lüksüm yoktu. Babama bağlanan malulen emeklilik aylığı ve annemin dikişleri... Benim maaşım olmazsa, bir süreliğine bile, zorlanırdım; hele onlara hiç yük olamazdım.

İdeal emniyet duygusunu, şartların mümkün kıldığı emniyet duygusuyla değiştirip, kendimi buna alıştırmaya karar verdim. Öbür türlü her an işten çıkarılma kaygısıyla, iyi bir iş çıkarmam zor görünüyordu, çünkü panikliyordum. Tek başına çok çalışmak yetmiyordu. Huzur ve güven de gerekiyordu. Sadece bunun tanımını değiştirmeliydim.

Tijen Hanım'ın Melis'e karşı aldığı son tavır bu değişikliğin kapısını aralamış oldu.

Mine Hanım'ın söylediği her şey aklıma yatıyordu. Ama aklım hâlâ Ömer'deydi. Kendimi didiklemek, anlamaya, sevmeye çalışmak... Daha önce pratiğini yapmadığım şeyler... Tökezleyip duruyordum. Gerçi Mine Hanım uyarmıştı beni, terapinin zorlu bir süreç olduğu konusunda. Akşamdan sabaha mucizeler olmuyordu. Yeni bilgiler, zaman içinde zihnimde işlenecekti. Bekleyip görmekten ziyade kaçasım vardı acayip bir şekilde. Kendimle uğraşmak istemiyordum. Ömer'in kollarında olmak mı, oturup Deniz kim diye düşünmek mi? Ömer'in kolları daha ağır basıyordu.

Ayrılığımızın üstünden aylar geçmişti. "Bu defa kesin bitti" diyordum ama kulağımı telefonun sesinden alamıyordum. Açmayacaktım, konuşmayacaktım ama gene de arasındı...

Bu kadar uzun süre ondan hiç ses çıkmamasını hayra yormakta zorlandığım bir gün, klasik "başına bir şey mi geldi" endişesiyle yine aynı şeyi yaptım. Numaramı gizleyerek cebinden aradım. Sesini duyar duymaz da kapattım. Öyle neşeliydi ki sesi. Hem rahatladım hem canım sıkıldı. Ömer'de hayat devam ediyordu hâlâ.

Peki, bende hayat devam eder mi, misal bu saatten sonra başka birine âşık olabilir miyim? Başka başka adamlar, bir o kadar yatak, ter, ten, penis... İki ilaç arası böyle düşünüyor, korkunç bir acı hissediyordum içimde.

Ömer'le tanıştığımız ilk günlerde, "Bu adam benim bakire olduğumu öğrenirse benimle olmaz" korkusuyla herkesten gizli gittiğim jinekoloğa, "Cerrahi bir operasyonla beni bu zardan kurtarın" diyen ben değilmişim gibi. "Bedenim benim tasarrufumda ve ben bu zarı istemiyorum artık" diye diklendiğim

doktorun, "Bunu doğal yollardan yaşamanızı tavsiye ederim" sözüne rağmen ısrar eden... Aynı günün akşamında Ömer'le beraber olmasam, bir başka doktora gidip bu işi "halletmekte" kararlı olan...

Geldiğim yer ve bana öğretilenler ile bugün yaşadığım yer ve "yeni" edinilmiş bilgiler arasında dev bir çatışma yaşıyordum. Haklıydı Mine Hanım. Asıl anlaşılmaya muhtaç olan Deniz'di. Suçluluk duyguları ve pişmanlıklar içinde kıvranan Deniz...

Bunları düşünürken uyuyakaldığım bir cumartesi öğlen vakti tuhaf bir rüya gördüm. Rüyamda hiç durmaksızın "Ömer beni seviyor" diye tekrarlıyordum. Sonra biri, "İyi ama hep onun seni sevdiğini söylüyorsun, peki ya sen?" diye sordu. Bu soru üzerine, "Hepiniz duyun, ben Ömer'i seviyorum" diye bağırmaya başladım. Yalnız Ömer dediğim, on beş-yirmi sene evvel Ortaköy'de oturduğumuz sokağın paralelindeki iki katlı evde yaşayan, Saliha Teyze'nin oğlu Turgut Abi'ydi. Tuhaftı, çünkü çocukluğumda o genç avukata duyduğum platonik aşk Ömer kılığına girmişti. Turgut Abi, Ortaköy'ün en yakışıklı gençlerinden biriydi. Annesi süslü püslü Saliha Teyze'nin gözbebeği... Turgut'un sütannesi Mahinur Teyze ne zaman bize gelse, hep lafı Turgut'a getirirdim. Ortaköy'ün bütün kızları ona bayılıyordu. Mahinur Teyze, "Turgut öyle her kızı beğenmez, o ev kızı istiyor" derdi. Allah Allah... Niye ille de ev kızı? Ev kızı neyse artık? Meğer, ilkokuldan sonra okumayan en küçük kardeşi Nermin için düşünürmüş Turgut'u. Beni uyaran Suna olmuştu.

Turgut beni görsün diye, yaşımın elverdiği ölçüde bin takla atardım. Babamdan gizli çıktığım eve her dönüşümde yolu, Turgut'un sokağına

düşürür, onların evinin önünden geçerdim. Hemen bitişiklerindeki evde oturan teyzesinin kızı Nezihe arkadaşımdı. Nezihe'nin dedesi bakır kalaylardı bahçelerinde. O bahçede durmak isterdim hep, belki Turgut'a rastlarım diye. Nezihe'ye belli etmezdim ama onunlayken de lafı dönüp dolaştırıp Turgut "Abi"ye getirirdim. Ev gezmelerinde süslü püslü Saliha Teyze beni beğensin diye gözünün içine bakardım. Daha ortaokul öğrencisi olduğum yıllardı bunlar. O küçük yerin en kariyer sahibi, en yakışıklı genciydi Turgut Abi. Ben küçük bir kız çocuğu. Beni fark etmezdi bile. Biraz daha geriye gittiğimde, yine hiç farkıma varmayan ilkokul öğretmenimin oğlu Atakan... O da okulun en popüler çocuğuydu. "Niye bana baksınlar?" diye düşünürdüm. Onlar o kadar yakışıklı, anneleri o kadar süslü, dersleri, işleri o kadar iyi ki... Bana ilgi duyan adamlar ise halıcının oğlu Ahmet gibiler.

Ahmet, babamın kahvesinin karşısında, bir kamyonetin kasasında halı satan Musa Amca'nın oğluydu. Öyle dikip bakardı gözlerini bana. Hiç hazzetmezdim Ahmet'ten. Benden birkaç yaş büyük olmalıydı. Çirkindi, okula gitmiyordu. Kapkara bir suratı vardı. İlkokul beşinci sınıftayken, okul nöbetçisi olduğum bir gün, tam zil çalmış, nöbet tuttuğum dış kapının önünden, okula doğru yönelmiştim ki, "Deniz" diye seslendi biri. Arkamı dönüp baktım. Kapıda elinde bir buket papatyayla Ahmet...

"Bunları sana aldım" dedi, yine öyle kapkara bakarak.

Kapıyı açtım, çiçekleri alıp yere fırlattım. Güzelim papatyalar yere dağıldı.

"Bir daha sakın buraya gelme" dedim sonra.

Turgut nereee, Ahmet nereeee? Benim payıma düşen Ahmet miydi sahiden? Oysa

ben Turgut'u seviyordum. Turgut gibileri. Ömer'i... Rüyamda da bağırdığım gibi Ömer'i...

Mine Hanım'a anlattığımda, "Verdiğiniz örneklere bakınca, birini sevmek, ona âşık olmak için bir Tanrı katı yaratıyorsunuz sanki" dedi. "Eğer birini Tanrı katına çıkaramıyorsanız, onu sevme ihtimaliniz de olmuyor."

"Ama Ahmet'in sevilecek bir tarafı yoktu Mine Hanım. Gerçekten çok fena bir şeydi."

"Deniz Hanım, bazen bir cüceye de âşık olur upuzun boylu bir kadın. Ama sizin, kendinize böyle bir izin vermeniz söz konusu bile değil."

"Bilmem. Belki de öyledir."

"Bir diğer ölçüt de 'istemek.' Sanki biri sizi istemiyorsa –ki gerçekten istemiyor mu o da tartışılır– ona büyük anlamlar yükleyip, onu Tanrı katına terfi ediyorsunuz, yok eğer istiyor, yakınlık kuruyorsa, beş para etmez gözüyle bakıyorsunuz. Sizin âşık olacağınız adam, ille de yukarılarda bir yerde olmalı. Olmasa da siz ona o irtifayı bir şekilde kazandırıyorsunuz zaten. Ömer'de olduğu gibi."

"Haklısınız galiba, böyle bir durum var. Ama boşuna çıkarmıyorum ben onları oraya."

"Nedir peki ölçünüz?"

"Bilmiyorum. Cüneyt okulun en yakışıklı çocuğuydu. İlk çıktığım çocuk, Haluk, okul birincisiydi. Semih, ödüllü bir mimardı. Ömer'den önceki erkek arkadaşım Emre bir bankada hazine müdürüydü. Hepsi eğitimli, yakışıklı, saygı duyduğum erkeklerdi."

"Hiç mi kusuru yoktu hiçbirinin?"

"Varsa da görmezden geliyordum. O kadar kusur kadı kızında hesabı..."

"Peki siz?"

"Bilmem... Ben kendimi hep şanslı hissettim, böyle adamlar benimle olmak istedi diye."

"Farkında mısınız Deniz Hanım, kendi bulunduğunuz yeri önemsemiyorsunuz. Güzel bir kadınsınız. İyi bir işiniz var. Başarılısınız. Ama bunları 'göremiyorsunuz.' Yani siz aslında kendinizi kabul etmiyorsunuz. Oysa beraber olduğunuz erkekler Tanrı katında yaşıyor. Dahası, baktınız karşınızdaki adam Tanrı katına çıkamıyor, bu defa kendinizi aşağıya çekerek, aranızdaki mesafeyi açıyorsunuz bir şekilde. Sonuçta onlar hep yukarıda kalıyor. Bu durum bir başka sorunu da beraberinde getiriyor. Kim yerlerde, dipleri eşen bir kadına âşık olur ki?"

Ömer'in karşısında haklı olduğum durumlarda bile, haksızmışım gibi telefonlara sarılıp, özür dilemelerim, alttan almalarım geldi aklıma. Ben düştükçe, o yükseldi. Bana "Biz sevgili değiliz" dedikçe birkaç basamak üste çıkıyordu; her tekrarlayışında biraz daha... Ne kadar ulaşılmazsa, o kadar aşk! O ne kadar yüksekteyse ben o kadar aşağıda. Bu mesafeden beni sevmesi mümkün müydü?

"Bu arada babanız... O tam olarak neredeydi?"

"Babam... Beni küçük gören, takdir etmeyen, her fırsatta aşağılayan, şefkatli bir baba-kız ilişkisine girmeyen, onun kurallarına uyduğum sürece sorun çıkarmayan, aksi takdirde beni o azıcık sevgisinden mahrum eden, ulaşamadığım kadar yüksek bir yerde... Evet, sanırım en üst kattaki adam oydu."

Durdum. Mine Hanım, önündeki kartlara notlar alıyordu.

"Yani aslında temel mesele babama ulaşmak... Yine babam, hep babam... Bana davranışları açısından babama benzeyen

erkekleri seçip, o erkekler üzerinden babamı değiştirme çabası değil mi? En azından yüzündeki o bakışı yok etmek gibi...”

Sonraki günlerde çok düşündüm o Tanrı katını. Madem Ömer’in yakasına kırmızı kurdele iğneler gibi, bütün o Tanrı vasıflarını takıp takıştıran bendim, verdiklerini geri al öyleyse... Mine Hanım’ın sözünü ettiği o temsili Tanrı katını tasfiye et misal. Tanrı kaçtı! Zaten Tanrı da değildi. Kendi attığın yalana kendin de inandın, şimdi doğru, sana inanılmaz geliyor. Hadi şimdi yola devam et!

Zordu bu. Attığım birkaç adımdan sonra durup kalıyordum olduğum yerde. Evet, sakindim, içimi kasıp kavuran acı hafiflemişti ama anlamsızlık duygusuyla dipsiz bir boşluğun içinde debeleniyordum. Çünkü onlar sadece uydurulmuş tanrılar değil, benim hayatımın anlamıydılar. Ömer gitmiş, yaşama sevincimi de yanında götürmüştü. Ben tığ teber şah-ı merdan kalmıştım. Benim bir anlama ihtiyacım vardı. O boşluğu yok edecek bir anlama. Ömer’le kendini ifade etmeyecek bir anlama.

Dilime çivi çakacağım

Bir akşamüstü iş çıkışı Merve'yle oturup biraz laflayalım diye Beyoğlu'na gittik. Terapilerden sonra insanların hikâyeleriyle daha fazla ilgilenir olduğumdan, İstiklal Caddesi'ndeki herkesi yürüyen hikâyeler gibi görüyordum artık. Az evvel yanımdan geçen hangisiydi acaba? Kiminkiydi şu çarptığım?

"Sana da öyle geliyor mu?" dedim Merve'ye.

"Bilmem... Hiç öyle düşünmemiştim. Yani evet, teoride herkesin bir hikâyesi olduğunu biliyoruz ama onları yürürken hayal etmemiştim."

Tam o anda yanımızdan kırklı yaşlarda bir kadın geçti, elinde cep telefonu, bağıra bağıra konuşuyordu.

"Tamam" dedi. "Çivi çakacağım dilime, bir daha sana ne zaman buluşacağız diye sormayacağım."

"Bak, bu hikâye benimkine çok benziyor" dedi Merve. "Biz de Eren'le hep bu yüzden kavga ediyoruz."

"Seni yeterince göremiyorum sitemi mi?"

"Hoş, az önceki arkadaş sitemi filan aşmış, kendine şiddet boyutuna geçmiş, ama bazen ben de aynı onun gibi düşünüyorum."

Ömer'le haftada yalnızca bir defa görüştüğümüz günler geldi aklıma. Bunu ne çok dert edindiğim... Zaman geçtikçe, görüşme sıklığı artmıştı ama bu, sorunları çözmeye yetmemişti işte.

Ara sokaklardan birindeki biracıya girip buz gibi iki bira söyledik Merve'yle. Birasından koca bir yudum alıp, derin bir oh çektikten sonra, "Hadi demesem bazen bir hafta boyunca hiç görüşmediğimiz bile oluyor" dedi Merve.

"Sizin iyi giden bir ilişkiniz var bildiğim kadarıyla..."

“Kötü gittiği söylenemez. Ama bana yeterince vakit ayırmıyor.”

“Ne tuhaf değil mi?” diye sordum Merve’ye. “Bu şikâyeti daha çok kadınlar eder. Bana vakit ayırmıyor; yeterince ayırmıyor. Bunu söyleyen bir erkeğe hiç rastlamadım.”

“Vardır mutlaka. Ama doğru, daha ziyade kadınların ettiği bir şikâyet...”

“Aslında öyle sürekli dip dibe olsan sen de sıkılırsın.”

“Zaten bütün mesele, bu ‘sürekli’ kelimesini tanımlayamayışımızda. ‘Sürekli görüşmek bana göre değil’ deyip duruyor Eren de... Sürekli ne ya?”

“Senin istediğin bir görüşme aralığı var mı? Her gün, günaşırı...”

“Biliyor musun, beni asıl rahatsız eden, az görüşmemizden çok, ilişkinin görüşme takibini yapan benken, onun hiç oralı olmaması... Bazen de üç dört akşam art arda çıkmak istiyor. Sonra bir hafta telefonlarda lafını bile etmiyor. Derken yeniden birle başlıyoruz. İkinci ay iki, üçüncü ay üç gibi bir sıralaması da yok, bazen haftalarca devam ediyor haftada bir, bazen hiçler... Bir dengesi olsun istiyorum ben galiba. Ama ne zaman bu konu açılsa kavga ediyoruz işte. İlle evlenip bir eve mi tıkılmak gerekiyor düzenli görüşmek için, anlamıyorum ki...”

“Evlilik, birlikte yaşamak, bunlar da çözüm değil bence. Evli olup, aynı lafı eden bir sürü arkadaşım var. Çocuklar, faturalar, alışveriş filan da girince işin içine, daha bile zor olabiliyor birbirine yeterince vakit ayırmak. Bunu sorun etmeyenler meseleyi nasıl kotarıyor acaba?”

“Onlar haftada iki üç görüşüyorlar...”

“Üç yeterli mi?”

“Fazla bile...”

“Bütün mesele iki görüşme için mi yani?”

"Valla benim işimi görür."

"Bunu kayıt altına alsanız ve Allah'ın emri şeklinde haftada iki görüşseniz misal, bu da can sıkıcı olabilir."

"Doğru, hem üçü dışlar bu durum hem de bazen tek gün görüşme isteğimi..."

"Demek ki sayılarda değil mesele."

"Belki de... Bilmiyorum ki... Eğer birbirimize yeterince zaman ayıramıyorsak, bu, ikimizin de derdi olmalı. Niye ben kadın olarak bunun çetelesini tutayım?"

"Tutma..."

"O zaman da ilişkiye yabancılaşıyorum. Araya beşer, altışar gün koyunca, ortak arşiv de oluşmuyor. Ayrıca da özlüyorum."

"Eminim o da özlüyor ama kendi belirlediği görüşme sıklığı yetiyor demek ki..."

"Biraz artıralım deyince de adı 'sürekli' oluyor, her dakika görüşmek istemiyorumlar başlıyor."

"Bana bir yetiyor diyen birine hayır olmaz, bunun doğrusu üçtür de denmez ki..."

"Yok evet, rakamlar üzerinden bir yere varılmaz."

"Ölçü birimi seni özledim, çok özledim filan mı olmalı acaba? Çok içten söylendiğinde kendiliğinden bir araya getirmez mi insanları?"

"Denemedim mi sanıyorsun? 'Ben de'yle geçiştiriyor. Ve bu adam, benimle sürekli ortak gelecek planları yapıyor. Seviyor mu dersen, kimse beni onun kadar güzel sevmedi."

Görüşme sıklığı, Ömer'le ilişkimizin ilk günlerinde sorun olmuştu. Ama son ayrılığımız öncesi dönemde haftada iki üç görüşüp, günde altı yedi kez telefonda konuştuğumuz oluyordu. Birçok kadını ikna edecek bu rakamlar, en temel sorunları çözmeye yetmemişti işte. Zaten çok görüşürsek her şey güllük gülistanlık

olur gibi bir iddiam da yoktu ama karşılaştırmadan da edemiyordum. Keşke daha "az" görüşüp, daha "çok" olabilseydik.

O akşam peş peşe içtiğimiz biralar ve sorular eşliğinde Merve'yle uzun uzun tartıştık konuyu ama bir çözüm bulduğumuz söylenemez.

Ben yine pek ayık, Merve'de bir alkol bilgeliği...

"Çok tokum tokum diye dert yanmaz insan, çok açken şikâyet eder" dedi. "Herkesin açlık tokluk eşiği de farklıdır. Aynı yemeği aynı sayıda tabakta yiyip aynı oranda doymuyorsan, adama daha çok yiyeceğiz diye baskı kuramazsın. O yüzden dedi kadın, 'dilime çivi çakacağım' diye. Birlikte doyarsınız, birlikte aç kalırsınız... Birlikte şikâyet eder, birlikte mutlu olursunuz. Uyum dedikleri şey. Kendiliğinden, konuşmadan, saymadan yakalanan... Mesele bu. Ha, olmuyorsa çeker gidersin. Gidemiyorsan da benim gibi, beklersin; ya bir şeyler aynı frekansı yakalar zamanla ya terk edilirsin ya da içinde biter. Bittiğinde haberin olur zaten."

Merve'yi evine kadar götürdüm o gece. Kapıda ayrılırken hemfikir olduğumuz tek şey, birin az olduğuydu.

Aylar geçti yine. Ha aradı ha arayacak bekleyişinin ardından hiç ses çıkmayınca, bir cuma akşamüstü ani bir kararla Ömer'i aradım. Ah o cumalar... Hafta sonunu müjdeleyen, sevgiliyle geçirilmesi farzmış gibi beklenen cumalar. Onların yerine hiçbir şey koyamamıştım aylardır. Ve o gün, bir cuma daha eve gitmeye takatim yoktu.

Buz gibi bir sesle açtı telefonu Ömer. Nasılsın, iyi misin, kem, küm... Yemek demek olmaz. En iyisi kahve.

"Bir ara bir kahve içip konuşsak mı?"

"Hayır Deniz" dedi.

O kadar kararlı ve netti ki sesi, ürktüm.

"Görüşmemiz doğru olmaz" diye devam etti. "Zaten hayatımda biri var."

Hayatımda biri var!

O hep korktuğum şey, gerçek olmuştu işte. Lafları güçbela bir araya getirip vedalaştıktan sonra kapadım telefonu, mutluluklar dilemeyi ihmal etmeyerek.

Başımdan ayaklarıma dalga dalga yayılan bir ateş... Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi, sanırsın dakikada bin atımlı bir bomba; patladı patlayacak. Başka bir kadının varlığını öğrenmemle birlikte verdiğim ilk tepkiler... Bir de acı; Ömer'e ait acı repertuvarımdakilerin hiçbirine benzemeyen. İnleten bir acı... Sanki bir yerim ağrıyormuş gibi sesler çıkarmama neden olan...

Günlerce, haftalarca bu kadının yüzünü hayal etmeye çalıştım. Birbirinden güzel fotoğraflar geçiyordu zihnimden. Sarışınlar, esmerler, uzun boylular, iri mavi gözlüler, gülümsemesi insanın aklını başından alanlar... Yanlarına da Ömer'i koyuyordum, takip eden karede. Bir akşamüstü sahnesinde misal, hava kararmamış henüz; denize nazır bir kahvede, yan yana sandalyelerde oturuyorlar. Kadının elleri Ömer'in

avuçlarında. Sonra Ömer kolunu omzuna atıp sımsıkı sarılıyor... Arada bir başını çekip göğsüne bastırıyor; bana hiç yapmadığı gibi... Bir de mutlular ki, o kadar olur. Gözünün içine bakıyor Ömer... Gözlerinde kaybetme korkusu. Benimleyken hiç yaşamadığı o korku. Ardından sahne değişiyor, bu defa evini düşünmeye başlıyordum kadının. Giriş katı mıdır, bir apartmanın en üst katı mı? Hangi renkler hâkimdir evine? Kedisi var mıdır ya da köpeği? İki oda bir salon? Stüdyo tipi bir daire? Hangi renk ruj sürüyordur acaba? İç çamaşırlarını nereden alıyordur? Yemek yapmasını biliyor mudur? Parfümü? Şekerli midir, baharatlı bir şey mi? Perdeleri jaluzi midir? Hangi kitapları okuyordur? Ne iş yapıyordur? Earl grey mi içiyordur çayı, yoksa kahveci midir?

Ardından atlama yapan zihnim, bu defa Ömer'in evine geçip, sorularına orada devam ediyordu. Beni öptüğü kanepede mi öpüyordur onu da? Bir bardak su almak için bile giremediğim – yabancı birinin evinin mutfağına girmeye çekinme duygusuyla– mutfağında birlikte yemek yapıyorlar mıdır? Kadın salatayı hazırlarken, eğilip ensesinden öpüyor mudur Ömer? Birlikte uyuyorlar mıdır? – En fenası buydu. Ömer'de kalabiliyor mudur? Sabahları Ömer ona kahvaltı hazırlıyor mudur? Gece geç saat evine dönmesi gerekirse, taksi çağırmak yerine onu evine kendi mi bırakıyordur?

Soruların içinden çıkıp karşıma dikiliveriyordu sonra Ömer. Hem aklımı koruyup hem de unutmayı başarabilecek miyim diye ciddi ciddi düşünüyordum. Herhangi bir yerde, evde, işte, boşluğa asılıymış gibi bana bakan gözleri Ömer'in, çekip gidecek miydi bir gün? Ona ait sıradan, türlü çeşit ayrıntı; elindeki beni, kaşındaki çıkıntı, alnındaki kesikli çizgi...

Aklım ipini koparıp gitmiyorsa bu ayrıntı deryasında, bir bildiği mi vardı? Gücüne güveni mesela? Ya da belki, gün boyu gözümün önünden geçip duran eşyalar sergisinde bir arayıp bulamadığı...
Lacivert çarşaf, eteği sökük beyaz Şile bezi bornoz, tıraş makinesi, bordo siyah grip kazağı, duvardaki Çallı tablosu, uğurlu saydığı kırmızı kupa... Yatak odasındaki konsolun en alt çekmecesinde sağda duran kutudaki ilaçlar; Apranax, Talcid, Muscoril...

İçimden tel çekiyordu biri sanki... Bıraktığı anda öyle canım yanıyor, öyle yanıyordu ki, nefesim kesiliyordu. Ben tuz bastıkça artan acıyı, Xanax'la durduruyordum sonunda. Koca bir kesiğe küçücük bir kantaşı ne yapsın? Birkaç saatlik bir iyilik hali...

"Xanax'ı kesiyoruz artık" dedi Mine Hanım.

Zaten reçetesini yazdığı da yoktu. Alt kat komşumuz Müzeyyen Teyze'ye bu ilacı yazdırmasını rica ediyordum, o da sağ olsun, sağlık ocağına ilaçlarını yazdırmaya gittiğinde beni de görüyordu. Mine Hanım bu durumdan hiç hoşnut değildi, ama üzerimde herhangi bir baskı da kurmuyordu. Şunu yap, bunu yapma demiyordu. Kararları son tahlilde ben vermek zorundaydım ve elimden başka bir şey gelmiyordu. Ta ki o güne kadar. Kararlı bir şekilde tekrarladı.

"Artık Xanax almanızı doğru bulmuyorum. Kısa vadede endişelerinizi engelliyor ama sonrasında depresif yapıyor. Diğer antidepresanınıza devam edeceksiniz."

"Peki nasıl geçer bu acı?" diye sordum.

"Aslında yapmanız gereken tek şey, bu acının yasını tutup bitirmeniz" dedi Mine Hanım. "Bu da Xanax'la olmaz. Bırakın yansın canınız, bunu yaşayın ki, bitsin."

"Yaşayan birinin yası nasıl tutulur ki?"

“Bir kaybın yası diye düşünebilirsiniz...”

“Ben onu kaybettiğimi düşünmüyorum. Nasılsa bir gün geri döner diye düşünüyorum.”

“Ama her ne kadar böyle düşünseniz de canınız yanmaya devam ediyor.”

“Çok hem de...”

“Bana dedenizin ölmeden önce üç gün yoğun bakımda kaldığını söylemiştiniz. O kapının önünden hiç ayrılmadığınızı... Neler hissettiğinizi hatırlıyor musunuz?”

“Her an içeriden kötü bir haber gelecek endişesi... Ya ölürse, ya az sonra biri çıkıp üzgünüz kaybettik derse... Umut da vardı tabii... Ama umutsuzluk o kadar yoğundu ki, o umut işe yaramıyordu pek.”

“Yanılmıyorsam, öldükten sonra morgun önünde de beklemiştiniz bir süre.”

“Doğru. Üzerinde morg tabelası asılı o kapıya bakakalmıştım dakikalarca.”

“O anki hislerinizi hatırlıyor musunuz?”

“Utanç verici bir rahatlama duygusu. Öldüğü için değil ama, artık öldü haberi gelmeyeceği için.”

“Yoğun bakım ve morg... İki kapının önünde de acı çekiyor insan. Fakat sizin de anlattığınız gibi yoğun bakımın önündeki daha şiddetli bir acı...”

“Bu da doğru.”

“İşte siz, Ömer’le yaşadığınız bu tek kişilik ilişkide tam da o yoğun bakım kapısının önünde bekliyorsunuz Deniz Hanım. Bu ilişkinin bittiğini kabul etmedikçe de orada kalacaksınız. ‘Yas nasıl tutulur?’ diye sordunuz. Bunun için öncelikle, morg kapısına doğru ilerlemeniz gerekiyor.”

“Peki ya benim ölüm korkum?” diye sordum. “Tutun ki, onun ölümünü kabullendim. Bu kabul benim ölümüm gibi... Onu ne yapacağız?”

“İyi de Deniz Hanım, bir tek gün ölmeyi göze alamadığınız için her gün ölüyorsunuz. Siz yoğun bakımın hem içinde hem de dışındasınız. Bu daha mı iyi?”

KAKTÜS TEAM

Halamın hikâyesi

Bir tek gün ölmeyi göze alamadığın için her gün ölmek... O hafta sonu annemle yaptığımız mezarlık ziyareti boyunca bunu düşünüp durdum. Yediden yetmişe her yaştan yüzlerce ölünün arasından geçerken, mezar taşlarını okurken, dedemin mezarını temizlerken, babaannem için dua ederken... O kadar huzurluydu ki her yan... Kim bilir ne hikâyeler vardı, toprakların altında. Dedemin çaprazındaki mezarda yatan Meral'in mezar taşına takıldı gözüm yine. Yirmi üç yaşındayken ölen Meral'in. Üzerinde renk renk çiçekler. Baş ucunda bir elma ağacı. Sadece yirmi üç yıl. Bir tek defa ölüp bitirilmiş. Ve aslında bir tek defada yaşanmış. İçim ürperdi. Anneme sokuldum.

Hep bir kar sessizliği vardı burada, dört mevsim. Kuşların, zaman zaman rüzgârın sesi, yakınını yeni kaybetmişlerin ağlamalarıyla bölünen. Ne zaman buraya gelsem, bir an evvel kapısından çıkıp gitme isteği duyuyordum, bütün o huzurlu havaya rağmen. Başımdaki eşarbı çantama tıkıp İstiklal Caddesi'ne gitmek... En kalabalık saatinde, bir aşağı bir yukarı insanlara karışarak dolaşmak. Çocuk parklarına uğrayıp onların sevincini seyretmek. Denize girmek, film izlemek, güzel bir yemek yemek. Yaşamak, yaşamak... Belki de ölümün sırrı buydu. İnsanı yaşamaya ayarlıyor, heveslendiriyordu. Ama hemen ertesi gün, unuturdum mezarlığı. Günlük telaşlar, sıkıntılar; Tijen Hanım'dı, Ömer'di, estek köstekti... Mezarlık sonrası duyduğum o yaşama isteği yoğunluğunu kaybeder, kaldığım yerden devam ederdim.

İnsanın ölecek olma bilgisiyle mücadele etmek için iki yöntem kullandığını söylemişti Mine Hanım. "Bana bir şey olmaz" diye düşünmek ve

bir kurtarıcının kendisini koruyacağına inanmak. Kendime hayatı dar ederken, daha ziyade "Bana bir şey olmaz" diye düşünüyordum sanırım. Hem bir gün öleceğini bilmek, hem de buna inanmamak aslında. Korkmak ve korkuyu geçirmek için bir yalana sığınmak. Aslında kabullenmemek. Belki de kabullensem daha yaşanılır olacaktı hayat, mezarlık dönüşlerindeki gibi. Bir tek kez ölecektim ve bitecekti. Ölüme karşı takındığım tavır, sorunlarım söz konusu olduğunda da kendini gösterecekti belki.

Meral gibi sadece yirmi üç yıl yaşamak da vardı. Otuz beşe yaklaşmıştım ben. Ne kadar kaldığını bilmediğim bir zaman. Son yıllarınaysa "yaşamak" denmezdi zaten. Bir yerde hata yapıyordum ben. Sanki mezarlık bunu anlatıyordu her gidişimde; ama öyle sessiz söylüyordu ki ne kadar kulak versem de duyamıyordum.

O gün de aynı sıkıntıyla etrafa bakarken annem, "Dedenin mezarının ayak ucu çökmüş. Burayı toprakla doldurmak lazım" dedi.

"Ne kadar rahat anlatıyorsun anne. Sen ölümden korkmaz mısın hiç?"

"Benim büyük ninem derdi ki, 'Ne kadar iyi yaşarsan, o kadar az korkarsın ölümden.' "

"Sen iyi yaşadın mı anne?"

"Zor günlerim oldu, hâlâ da oluyor ama ben seviyorum yaşamayı."

"Sence babam da seviyor mudur bu haliyle?"

"Bazı günler temizliğini yaparken damla damla yaşlar süzülüyor gözünden. Utandığından mı, böyle yaşamak ağır geldiğinden mi bilmiyorum. Ama sanki sevmese bunca yıl katlanmazdı, kendini bırakır giderdi diye düşünüyorum. Her gün dikiş dikerken saatlerce konuşuyorum onunla. Dikkatli dikkatli dinliyor beni.

Bazen gözlerinin içi gülüyor, üzücü bir şey anlattığımda kararıyor bakışları."

"Sen babamı seviyor musun anne?"

"Sevmez olur muyum?"

"Ama sana çok eziyet etti zamanında."

"Helali hoş olsun. O kötü bir adam değil, değildi."

"Peki derdi neydi anne? Neden o kadar öfkeliydi?"

"Herkesin huyu suyu başka kızım. Bir elin beş parmağı aynı mı? Halan da misal, pamuk şekeri gibi bir kızcağızdı. Kayınvalidem, 'Başka başka anneler doğurmuş gibi benim çocuklarımı, biri ateş, diğeri su' derdi."

"Sahiden anne, halamla niye görüşmüyoruz hiç? Nerde yaşıyor, evli mi, bekâr mı, çocuğu var mı, hiçbir şey bilmiyorum."

"En son Adana'da olduğunu duymuştum. Babanla küs olduklarını biliyorsun."

"Biliyorum ama nedenini bilmiyorum. Babam adını ağzıma aldırmazdı. Sen de hiçbir şey anlatmadın doğru düzgün. Resmini bile görmedim. Bir iki kez 'Öyle bir kardeşim yok benim' dediğini hatırlıyorum babamın. Adana'da olduğunu da şimdi senden öğrendim. Sanki benim aklımda ailenin istemediği bir adamla evlendiği için, görüşmediğiniz şeklinde bir şeyler kalmış."

"Çocukken sana ben anlatmıştım bunu."

"İyi de bunca yıl küs kalınır mı? Nasıl bir nefrettir ki bu, babam hastalandıktan sonra bile ne aradı ne sordu halam."

"Babandan çekindiğindendir, yoksa öyle taş kalpli bir kadın filan değildir Mefharet."

"Bak şimdi daha çok merak ettim halamı."

"Biliyor musun, sen halana çok benzersin. Gözleriniz, burnunuz,

yanaklarınızdaki gamzeler...”

“Aaa bunu ilk defa söylüyorsun.”

“Bir kere de babana söyleyecek oldum, kıyameti kopardı.”

“İyi de ne yaptı bu kadın?”

Annem biraz düşündü. Sonra, “Mezarlıkta konuşulacak şeyler değil bunlar, dışarı çıkalım anlatırım sana” dedi.

Mezarlıkta gezinen bekçiden toprak istedi. Çöken mezarlığı toprakla doldurdu. Dedemin ve babaannemin topraklarını suladı. Dualarını okudu. Eve gittiğimizde babama anlattı yaptıklarını. Sonra çay demleyip odama geldi. Elinde siyah beyaz bir fotoğrafla. Halam.

Gerçekten o kadar çok benziyordum ki ona. Annemin yıllardır sandıkta sakladığı, kenarları tırtıklı fotoğraftaki kadın bendim sanki.

“Baban Deniz bilmeyecek diye söz verdirmişti bana. Ama kocaman kadın oldun artık. Daha fazla saklamanın bir anlamı yok.”

“Allah Allah... Adam filan mı öldürmüş? Ne yapmış?”

“Yok canım, öyle bir şey değil. Değişik bir kızdı Mefharet. Babanlar beni istemeye geldiklerinde tanıştık. Acayip neşeli, kıpır kıpır, yerinde duramayan, sürekli konuşan, gülen, neredeyse hiç uyumayan, ele avuca sığmaz biriydi. Ama bazen de tamamen içine kapanır, günlerce yataktan çıkmazdı.”

“Hasta mıydı acaba?”

“Bilmiyorum. Biz nişanlıyken, on sekizinde filandı Mefharet, dedenin kahvesinde birileri, hakkında ileri geri konuşmaya başlamış. Mefharet’i gecenin bir yarısı sokakta gördüklerini, yanında erkekler olduğunu filan... Dedenin tansiyonu yükselmiş. Oracığa yığılmış. Duyduğunda babaannen fenalık geçirmiş. İkisi birden köpürmüş. Kıyametler

kopmuş. Kızı sorguya çekmişler, dayağın eziyetin bini bir para tabii...”

“Peki doğru muymuş gerçekten?”

“Evet. Gece herkes yattıktan sonra gizlice evden çıkıyormuş. Artık kiminle karşılaşırsa...”

“Yok artık.”

“Bir gece sabaha karşı babanın mahalle arkadaşlarından biri Beyoğlu’nda izbe bir yerde, bir adamla görmüş Mefharet’i... O gün, söylenenlerin doğru olduğu ortaya çıktı. Düşün ki, muhafazakâr bir aile bu. Deden, babandan kırk kat daha sert bir adam. Kızı makara almak için bile dışarı salmıyorlar. O da geceleri gizli gizli, hiç tanımadığı adamlarla...”

“O kadar sıkarlarsa olacağı bu.”

“Daha da eve kapattılar. Kapıları, bacaları sürekli kilitliydi. Biz evlendikten bir iki ay sonra evden kaçtı. Bir yılın sonunda bir adamla evlendiğini öğrendik.”

“Çok acayip bir hikâyeymiş.”

“Aslında dünya tatlısı bir kızdı Mefharet. Kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi böyle şeyler yapacağı. Babaannen kahrından öldü bence. Sen daha küçüktün. Deden yaşadı ama ölüden farksızdı.”

“Babam?”

“Onu çok suçladılar. Bakma, aslında en büyük eza babana yapıldı. ‘Kardeşine sahip çıkamadın, onu koruyamadın’ diye. Sen bir yaşındayken bir akşam bizde oturuyoruz, babaannen, deden, baban... Laf döndü dolaştı, Mefharet’e geldi. Deden, babana söylendi durdu bütün gece. ‘Sen doğru düzgün bir abi olsaydın, kardeşin kurda kuşa yem olmazdı’ diye. Koca adamı çocuk gibi ağlattılar. Belki de kendilerini suçlamamak için hep babana yüklenirlerdi. Onlar öyle yaptıkça öfkesi bilendi. Mefharet’in adını ağzına almaz oldu.”

“Peki şimdi Adana’da ne yapıyormuş?”

“Aynı adamla evliymiş. Üç kızı varmış.”

“Hiç babamla konuşmayı denemedi mi?”

“Çook. Kaç kişiyle haber gönderdi, ama baban hepsini püskürttü.”

Pazartesi sabahı Mine Hanım’la seansımız vardı. Halamın hikâyesini ona anlattım.

“İnanamıyorum” dedim, “büyük cesaretmiş halamınki.”

“Tabii sırf cesaret mi onu da bilmiyoruz” dedi Mine Hanım.

“Nasıl yani?”

“Böyle uzaktan teşhis koymak yanlış ama anlattıklarınız manik depresif bir tablo çiziyor. Tam da o yaşlarda, mani döneminde, cinsel arzuları alevlenir hastanın. Muhafazakâr ailelerde yetişenlerde, kendilerine yasaklananlar mani döneminde delinmek için yer arar. Bunların başında da karşı cinsle ilişki gelir.”

“Yani halam manik depresif miydi?”

“Dediğim gibi kesin bir şey söylemek zor ama bu da bir ihtimal.”

“Belki de kadıncağız hastaydı ama bunu fark edemediler. Kolay yolu seçip, bizim kız kötü oldu diye gözden çıkardılar. Acaba babam da kız halaya çeker diye mi düşündü?”

“Sadece size değil, annenize de nefes aldırmamış. Aslına bakarsanız halanızın hikâyesi babanızın hikâyesini de etkilemiş doğrudan. Üzerinde, bir genç kızın iffetiyle ilgili ağır baskı oluşturulmuş, sonra kendisine verilen bu görevi ifa edemedi diye suçlanmış. Böyle bir erkeğin, karısıyla ve kızıyla ilişkisinde babanız gibi davranması gayet anlaşılır.”

“Anlayamadım.”

“Korkmuş olabileceğini söylüyorum Deniz Hanım. Kız kardeşini koruyamadığı gibi, eşiyle kızını da koruyamayacağını

düşünüp paniklemiş olabilir. Bu durumda kendisine öğretilen yolu denemiş. Sıkmak, yasaklarla çevirmek, öfkeyle karşısındakileri kontrol etmek."

Sonra hafifçe öne eğilip, gözlerimin içine baktı:

"Babanızı bu yeni bilgi etrafında yeniden değerlendirmeye hazır mısınız Deniz Hanım?"

KAKTÜS TEAM

Babam beni affedene dek...

Bir yandan halamın hikâyesinin şaşkınlığı, bir yandan babamı nereye koyacağımı bilememek. Epey zor bir dönem başladı. Ömer'i öyle çok özlüyordum ki... Yas tutmayı ise külliyen reddediyordum. Yas tutmak demek Ömer bitti, bir daha onu hiç göremeyeceğim demekti. Mine Hanım'a dediğim gibi ölmek demekti. Mezarlıktaki o sessizlik demekti.

Ömer'in hayatında biri olduğu fikrine alıştırdım kendimi. Nelere alışmışım ben, buna mı alışmayacaktım? Alışmak dediğim, makul, mantıklı bir şekilde, "Onun hayatında biri var, ben artık vazgeçmeli, kendi hayatıma dönmeyelim" gibi düşünmek değildi elbette. Hayatında biri olsa bile, en nihayetinde biz yine birlikte olurduk. Onca yıl, onca hikâye... Biter miydi hiç?

Yeni yıla üç gün kala, ki ayrılığımızın üstünden tam bir yıl geçmişti, yeniden aradım Ömer'i. Cesaretimi toplayıp "Görüşelim, biraz dertleşiriz" dedim. Daha önceki gibi reddetti.

"Ciddi bir ilişkim var Deniz. Sana söylemiştim. Yeni yılda evlenmeyi planlıyoruz. Onun eski sevgilisiyle görüşmesi benim hoşuma gitmezdi. Hoşuma gitmeyen bir şeyi ben ona yapamam."

Heyhat, onca yıl sevgilim olmayı reddeden adamın eski sevgilisiydim artık.

Kucağımda az önce kapadığım telefon, kalakaldım. Kıpırdayacak halim yoktu.

Evleniyormuş.

Ömer evleniyormuş.

Sonra birden içimde bir şey koptu. Sesini bile duydum. Acısını hem de. Kolum gövdemden ayrılmış gibi... Bayılma hissi. Sonra yeniden vuran bir ağrıyla doğrulma, göğsüm sıkışmış, nefes alamaz halde. Kızgın bir demirle her yanımı

dağlıyorlar gibi. Bildiğim bütün kelimeleri kullansam, yarısını bile ifade edemeyeceğim bir ağrı.

İlk kez o an bittiğine inandım. Morg kapısının önü bu muydu? İyi de niye hiçbir rahatlama yoktu?

Bir şey oldu. Adını koyamadığım tuhaf bir şey. Bu telefon, bu inanma hali, çok fena bir yere değdi ve orası patladı, beni de patlattı. Daha önce kendimden çıktığına hiç şahit olmadığım bir ağlama sesiyle doldu odamın içi.

Hafta sonuydu, iki gün boyunca ağlayıp, uyuyup, uyanınca tekrar ağlayıp, aralarda Xanax alıp yine uyuyarak geçirdim koskoca iki günü. Anneme belli etmemeye çalışıyordum ama farkındaydı durumun. Ağlamaktan şişmiş gözlerime bakıp, "Değer mi?" diye soruyordu, aynı anda yaşaran gözleriyle.

Nasıl anlatabilirdim ki anneme? Benim gerçek bir ilişkiye ikna etmeyi beceremediğim adamın evlenmeye karar vermiş olduğunu... Buna dayanamadığımı. İçkiden sızdığım ya da bin bir dil dökerek onda kaldığım birkaç gece dışında benimle gönül rızasıyla bir tek kez uyumayan adam, şimdi bir kadınla bütün bir ömrü birlikte geçirmek, onunla uyuyup onunla uyanmak istiyordu. Ben bu kadar mı iğrenç, bu kadar mı değersiz, bu kadar mı buna değmez, feci bir kadındım? Anneme sorsam ne cevap verirdi acaba? Babamın gözlerine sorsam?

Ondan ayrılmak ölüm gibi gelirdi hep. Asıl ölüm, evlenecek olmasıymış meğer, buna inanmakmış. Ölüme benziyordu. Bir daha onu hiç göremeyeceğim. Ama zaten bir yıldır görmüyordum ki. Olsundu, onun içinde bir umut vardı. Bu, o umudun da bitmesiydi.

Babam hastalandıktan sonra gelinlik dikmeyi bırakmıştı annem. Günlük kıyafetler, etek, pantolon, elbise gibi

şeylerdi diktikleri. "Dikeceğim son bir gelinlik kaldı" diyordu. Son bir gelinlik. Hani şu beni prenses yapacak gelinlik... O gelinliği başka bir kadın giyecek. O tek taşlı yüzüğü başka bir kadın takacak. Ömer smokinini çekip üzerine jilet gibi, bütün o canım halleriyle bir başka kadının yanında bir deftere imza atacak. Ölüm gibiydi buuuuuuuuu. Ölüüüüüüüüm... Birkaç aya gelecek bir ölüm...

Yerimden kalkıp, gardırobun çekmecelerinden birinde duran çerçeveyi çıkarıp, yatağıma uzandım. Babamın gençlik yıllarında çektirdiği siyah beyaz bir fotoğrafının olduğu çerçeveye sarılıp, saatlerce ağladım. Arada bir göz göze geldiğim fotoğraftaki babama, "Özür dilerim" diyordum. "Özür dilerim, özür dilerim... Özür dilerim baba. Özür dilerim. Özür dilerim, Özür dilerim."

Hemen ardından çeviriyordum çerçeveyi. Babamın yüzüne bakamıyordum. Utanıyordum.

Hayır, olmazdı böyle şey. Ömer evlenemezdi. Bu çok saçmaydı, bu mümkün değildi.

Her şeyi alan aklım, hiç anlama sorunu çekmeyen kafam, onun evlenmesini almıyordu. OLAMAZ BU. OLMAMALI.

Biraz sakinleşip durumu kabullenir gibi oluyordum, ama bu çok sürmüyor, bu defa da feci bir öfke kabarıyordu içimde. Her yanı ateşe verip, yakıp yıkmak istiyordum.

Acım öfkeme karışıyor, öfkem çaresizliğime, çaresizlik anlamsızlığa, "Değer mi yaşamaya?" düşüncesine... Ölümden o kadar korkmasaydım bir an bile düşünmezdim belki. Zaten yaşamazken ölümden bu kadar korkmak... Ya da belki sırf bu nedenle ondan ödü kopmak...

Uyumak istiyordum, Xanax alıp uyumak, uyanınca yeniden alıp yine

uyumak. Göğsümde babamın fotoğraftaki başı. O beni affedene dek.

KAKTÜS TEAM

Babamı anlamak

Yeni yıl akşamı odamdan çıktım. Annem mutfakta hazırlık yapıyordu. Suna'yla Nazlı birlikte program yapalım diye çok ısrar etmişti ama canım dışarı çıkmak istemiyordu. Evde girecektim yeni yıla, annemle, babamla... Yemekler yenecek, çerezler masaya gelecek, tombala çıkarılıp üç kart seçilecek, babam için uğurlu sayısı olan sekizle başlayan kartı bulacak annem, hem babam hem kendi için oynayacak, televizyona bakılacak, 12.00 gibi birbirimize hediyeler verilip odalarımıza geçilecek. Evde geçen yılbaşı geceleri klasiği. Ömer sevgilisiyledir herhalde... Evlenecekleri yıla birlikte gireceklerdir ihtimal.

Yatağının kenarındaki sandalyeye oturdum. Göz göze geldik babamla. Ağlamamak için zor tutuyordum kendimi. Aslında bütün istediğim, o an babama sarılmak, Ömer'in yaptığı her şeyi ona tek tek anlatıp, canımın ne çok yandığını söylemekti. Sonra da kollarına alsındı beni, saçlarımı okşasın, "Üzülme kızım, ben varım" desin, "sen sahipsiz değilsin." Ben de özür dileyeyim ondan. Bitsin gitsin bu vicdan azabı...

Ömer'le geçen her an bu "sahipsizlik" duygusunu hissettim ben. Sanki sağlıklı bir babam olsaydı, Ömer bu kadar üzemezdi beni diye düşünürdüm. Hoş, sağlıklı babamın da kendi yasakları vardı. Belki de o zaman Ömer'i hiç yaşayamazdım kim bilir. Hastalandığı güne kadar, hep aynıydı babam. İşten biraz geç çıkacak olsam, mutlaka anneme haber verirdim. Eve gelene kadar birkaç kez arardı annem. Bilirdim ki babamın zoruyla. "Nerde kaldın? Daha çok işin var mı?" Arkadaşlarımla bir yere gidecek olsam, saat onu geçirmemem gerekiyordu. Kimseye bir şey belli etmemeye çalışır, bir bahaneyle kalkardım. Eğer Ömer'le

birlikte olduğum günlerde sağlıklı olsaydı babam, ben gecenin birinde, ikisinde eve dönebilir miydim? Eminim şüphelenirdi. Eminim takip bile ederdi.

Ama yine de, ardımda babam olsa, dağ gibi dursa, başka türlü olurdu sanki.

Oysa biliyordum, sadece sağlıklı olması da kesmeyecekti beni. Konuşan, dinleyen, anlamaya çalışan bir babaydı benim istediğim. Benim babam öyle biri değildi ki... Mesafesinden öyle çok çekinirdim ki, her şeyden önce ben onunla yakınlık kurmayı beceremezdim. On yaşımdan sonrası hep böyle geçmişti. Okul, dersler, meslek seçimi, nerede çalışacağım gibi "resmi" konular etrafında dönerdi sohbetlerimiz. Ve elbette onun "hanımefendi" bir kız olmam, namuslu bir hayat sürmem, erkeklere mesafeli davranmam –tokalaşırken misal, akraba erkekleri bile yanaklarından öpmek yasaktı– gibi hayati (!) meselelerle ilgili verdiği derslere uzanırdı. Hep kadın olmakla ilgili, kadın olmanın gerektirdiği doğal (!) yasaklarla... Zaten aniden öfkelenen bir yapısı vardı. Her sözümü defaten tartardım. Hayatta başka şeyler de vardı ama onların sözü edilmezdi aramızda. Kazara, birine girersem, "Git bunu annenle konuş" uyarısını alırdım. Yine de bu sınırlı iletişime rağmen, kendimi hiç sahipsiz hissetmedim. Dağları delerdi benim babam, bütün kötülere karşı beni de, annemi de korurdu. Hastalanmasıyla birlikte bu "kendini güvende hissetme" duygusunu azar azar kaybettim. Evde yangın çıksa ne yaparız? Bir deprem olsa, hırsız girse? O kadar uzak durup o emniyet duygusunu nasıl sağlardı acaba? Evet hep emniyetteydim ben; babamın karşısında savunmasız ama dışarıya karşı son derece korunaklı. Babamın hastalığı, korunmasız hissetmenin ne olduğunu öğretti ilkin.

Daha sonraları ise bu hissi kendi kendime veremediğimi, vermem gerektiği gerçeğini. Belki de böyle olduğu için Ömer'in karşısında hep sahipsiz, savunmasızdım.

Annem ise babamın hastalığından sonra çok değişmişti. Eskiden fatura bile ödemeyi bilmeyen kadın, bütün evi tek başına çekip çeviriyor, babamdan açılan o gediği elinden geldiğince doldurmaya çalışıyordu. Kendine güveni gelmişti ya da öyle görünüyordu, bilmiyorum. Eskiye oranla daha anlayışlıydı. O da geleneksel aile yapısından geliyordu. Onun da kuralları, kaideleri vardı. Ama yıllar içinde babam hiç değişmezken, annem çok esnedi. Ömer'den döndüğüm gece yarılarında ondan geldiğimi bilmiyordu, Suna'yla, arkadaşlarla filan diye geçiştiriyordum. Şüpheleniyorsa da bir şey söylemiyordu. Arada tembihler etmiyor da değildi tabii...

"Kızım bak kaç zaman oldu. Böyle sürekli yemeklere çıkarak olmaz. Hiç mi sözünü etmiyor seni ailesiyle tanıştırmaktan?"

Bilseydi ki, ne ailesi, arkadaşlarıyla bile tanıştırmıyor, beni sevgilisi olarak görmüyor... Bunu hiç söylemedim anneme.

"Birbirimizi tanımaya çalışıyoruz anne, bunaltma beni ne olur."

Ben Ömer'le evlenmenin hayalini bile kuramadım aslında. Uzaktan baktığın bir evin daha sokak kapısından bile girememişken, oturma odası, salonu neyimeydi benim?

Kısa aralıklarla tekrarlanan ayrılıkları ise çoğu zaman gizleyemiyordum annemden. En çok o zamanlar öfkeleniyordu. Ayrılık sonrası darmadağın oluşlarımda, gözümün yaşı dizime inerken, çoğu defa işle ilgili bahaneler uyduruyordum. Bazen bir arkadaşım

kanser oluyordu, bazen de ölüyordu. Trafik kazası, beni arkadan vurmalar filan... Kimi ayrılıklarda da, hiçbir şey olmamış rolü yapıyordum. Bana inanmıyordu.

"Ben biliyorum seni bu hale getirenin kim olduğunu. Ah ama evladım, değer mi kendini bu kadar heder etmeye? Bak bir gün bulacağım o adamı, bir çift de sözüm olacak kendisine."

"Sakın!" diye itiraz ediyordum. "Onunla ilgisi yok."

Çifter çifter edilecek sözlerin asıl sahibi bendim. Özetle annemi idare etmek kolaydı, annem de beni idare ediyordu ihtimal. Ama bütün o süreçte babamı bunlarla ikna edemezdim.

Yani aslında mesele onun sağlıklı olup olmaması değildi. Ben, bana yaşama alanı açacak, yol gösterecek, yanımda olduğunu hissettirecek bir babaya hasrettim. Kızını görmüş, kabul etmiş, ona omuz vermiş bir babaya...

Gözlerine baktım yeniden. Birkaç kez kırptı. Feri sönmüş yeşil gözlerinde hâlâ o bakış mı vardı, bana mı öyle geliyordu acaba? Az sonra uykuya daldı. Elini tuttum usulca. Ne güzeldi elleri. İnip kalkan göğsüne eşlik eden nefes alıp verişlerini dinledim. Upuzun boyuyla öylece yatıyordu. İlk kez o akşam babamın hayatını düşündüm. Yeni bir yıla girerken. Uykuda melek gibi huzurlu bir ifadesi vardı yüzünün. Tek sert çizgi görünmüyordu. Korkularının yüzüne yerleştirdiği sertliklerdi belki de bütün çocukluğum ve ilk gençliğimde ödümü koparan.

Babamın da canı yanmıştı zahir. Bununla başa çıkmanın başka yolu yok muydu? Konuşamaz mıydı bizimle? Konuşamazdı. Onunki gibi ailelerden gelen birçok erkek gibi. Hep dimdik, sert olmalıydı onlar. Belki de o yüzden aynı

sertlikte kırılıyor, ama kimseye dertlerini anlatamıyorlardı. Bir tek gün gözünün dolduğunu görmedim babamın. Ağlamak mı? Asla.

Yeni yıla girmemize birkaç saat kala, başka türlü görünüyordu babam gözüme. İlk kez onun da zor bir hayatı olmuş olabileceğini düşünüyordum. Yasaklar koyan, o öfkeli adam kalıbının, bu kalıbı izah eden bir geri planı olabileceğini... Bir de annemin mezarlıkta ettiği o söz: "Baban kötü bir adam değildi, değil..." Annemle benim canımı çok yakmıştı ama yakın-uzak çevresinden bir tek kişiyi incitmişliği yoktu. Ortaköy'ün en sevilen, en saygı duyulan adamlarındandı. Ona akıl danışmak için akşamları kapımızı çalanlar çoktu vaktiyle. Hastalandığı dönem onu yeni evde ziyarete gelen Ortaköy'deki muhtardan öğrenmiştik, kendi imkânları ölçüsünde annemden bile gizleyerek iki fakir kız çocuğunu okuttuğunu. On yaşım öncesi bildiğim babamı da unutmamak lazımdı. Yıllardır özlemini çektiğim o şefkatli adamı...

Babamın kırılan kalbi. Kız kardeşini koruyamadı diye her türlü aşağılanmaya maruz kalan babamın kalbi. Onun hesabını kim verecekti ayrıca?

Kar, yatağın yaslandığı peteğin gerisindeki pencereye vuruyordu sessiz sessiz.

Belki de bu, yepyeni bir yıl olacaktı.

Onda olup bende olmayan ne?

Yeni yılın ilk sabahı, Ömer'in bu yıl evleneceğini düşünerek, göğsümde irice bir acıyla açtım gözlerimi. O günden sonraki bir hafta korkunç geçti. Ben sanmıştım ki, hep böyle devam edecek hayat. Ben üzüleceğim, sıkılacağım, çok dayanamaz hale gelirse canımın yanması, Mine Hanım'dan ek seans isteyeceğim, o dedemin sıkıldığım zamanlarda usul usul okuyup yüzüme üflediği dualar gibi, insanı, hayatı, beni anlatacak cümleler üfleyecek yüzüme, rahatlayacağım. İlaçlarım en yakın arkadaşlarım gibi hep benimle olacak. Ve bu destek kuvvetlerle her düştüğümde bir gayret ayağa kalkacağım, asla dipte yatıya kalmayacağım, hep yeniden yeniden başlayacağım. Gittiğim gibi döneceğim. Döndüğüm gibi bulacağım Ömer'i. Gittiği gibi gelecek Ömer, ben hep orada olacağım.

Öyle değildi işte. Cam bir biblo gibi hissediyordum kendimi. Biri hafifçe dokunsa tuz buz olacakmışım gibi.

Ateş basmaları başladı yeniden. Gün içinde sık sık çarpıntım oluyordu. Kimseye bir şey belli etmemeye çalışırken öyle kasıyordum ki kendimi, akşam yatağa girdiğimde bütün kemiklerim sızlıyordu. Sırt ağrısı, bel ağrısı, karın ağrısı, kalp ağrısı, hepsinin yanı başında duran, hiç geçmeyen bir mide bulantısı... Sanki bütün vücudum isyan ediyordu.

Bir haftanın sonunda Suna elimden tuttuğu gibi hastaneye götürdü beni. Bana kalsa gitmezdim. Doktor görmek istemiyordum, bütün doktorlarda Ömer'i görüyordum. Suna bu, dinler mi? Eforlu EKG'den akciğer filmine, üst batın taramasından endoskopiye, bin çeşit tahlile kadar iki gün süren kontroller yapıldı. Son bir haftadır hep düşüp

bayılacakmışım gibi hissettiğimden, nöroloğa bile gittik.

Bütün sonuçlar çıkıp Suna domuz gibi sağlıklı olduğuma karar verdikten sonra, teşhisi Mine Hanım koydu:

"Yoksunluk krizleri bunlar."

Terapinin en iyi yanlarından biri de buydu. Yaşadığın her neyse, adını koyduğunda şiddeti hafifliyordu. Ağrılarımdan bulantılarıma, düşüp bayılma hissime kadar beni zorlayan tüm fiziksel sıkıntılar azalmaya başladı. Biraz nefes aldım.

Tam da o günlerde yoksunluk krizlerime sözüm ona çare olacak bir yol keşfettim: Facebook. Daha önce sosyal medyayla ilgilenmemiştim. Kullanıcılarının yarısının eski sevgililerini Facebook yoluyla takip ettiklerine dair bir gazete haberi okuyunca kendime hesap açtım. Ara butonunun yanındaki kutuya yazdığım ilk isim Ömer oldu. Ve ben onunla bu kez sanal dünyada bir kez daha karşılaştım. Şahane bir şeydi. On iki dakika önce ne düşündüğünü öğreniyordum misal, en son gittiği restoranın adını, o gün ilgisini çeken haberin ne olduğunu... Onunla kurduğum bu bağ, yoksunluk krizlerime iyi geldi gerçekten. Aylardır ne yer ne içer, neler yapar bilmezken, şimdi an an takip edebiliyordum ekrandan. Şanslıydım, sonradan öğrendiğime göre istese sadece arkadaşlarının görebileceği şekilde düzenleyebilirdi hareketlerini. Ama sağ olsun bunu yapmamıştı.

Fotoğraf albümünü inceleme deneyimiyse epey sancılı oldu. Tam dört yıl korkusuyla yaşadığım, birkaç aya kadar da evleneceklerini öğrendiğim kadınla karşılaştım sonunda. Yanında Ömer, belinden sarılıp kendine çekmiş, kız uzanıp Ömer'in yanağına bir öpücük kondurmuş... İşte karşımdaydı!

Kanımın tümünün çekildiğini, bir an soluk alamadığımı hissettim. Tam o an şiddetli bir ağrı girdi yine göğsümün orta yerine. Bizim birlikte çekilmiş tek kare fotoğrafımız yoktu.

Ömer'in ardından sevgilisinin sayfasına girdim. En az on fotoğrafıyla karşılaştım Ömer'in. Birlikte, tek başına... Biri bir Londra tatilinde çekilmiş, birinde kalabalık bir arkadaş topluluğu içindeler, bir diğerinde bisiklette, bu kez kadın Ömer'in beline sarılmış...

Ömer'den beş altı yaş küçük, esmer, kısa saçlı genç bir kadın. Adı Asu. Benim hayalimdeki kadınla ilgisi yok. Ben Romy Schneider, Catherine Zeta Jones, Grace Kelly karışımı bir afeti devran düşünmüşüm Ömer'in yanına. Oysa Asu... Çirkin değildi ama benim Ömer için hayal ettiğim kadar güzel de değildi. Düzgün bir fizik, biçimli bacaklar... Tamamı epilasyonla alınıp dövme yaptırılmış kaşlar, güldüğünde yok olan küçük siyah gözler... Saatlerce tek tek inceledim Asu'nun fotoğraflarını. Facebook'tan masaüstüme indirerek, büyültüp küçülterek, her bir pikselini gözlerimle tarayarak... Aklımda tek soru vardı: Onda olup bende olmayan ne?

Bu inceleme günlerce sürdü. Bendeki eksiği Asu'nun fotoğraflarında arayıp durdum. Bir şey olmalıydı, benim göremediğim bir şey...

"Bunu kendinize niye yapıyorsunuz Deniz Hanım?" diye sordu doktorum.

"Anlamaya çalışıyorum. Beni yıllarca herkesten gizleyen adam, o kadını bir milyar Facebook kullanıcısının tamamına açtığına göre bir farkı olmalı. Bende olmayıp onda olan bir şey..."

"Onda olmayıp sizde olan şeyleri düşündünüz mü hiç?"

"Varsa bile önemli değilmiş ki, Ömer beni değil, Asu'yu seçti."

"Size ait şeylerin değeri yok mu Deniz Hanım. Hâlâ mı?"

"Yok, yok, yok..."

"Tek ölçü sizinle olması mı? Sizi değerli kılacak tek ölçü bu olabilir mi? Ömer sizinleyse, siz değerlisiniz, değilse bir hiçsiniz. Bu kadar mı hepsi?"

"Bu kadar olmamalı elbette. Ama ne yazık ki bu kadar."

Bunu söylerken, söylediğim şeyin hiçbir mantığının olmadığını biliyordum. Ama bilmem yetmiyordu işte. Kafamda yankılanan soruya engel olamıyordu. Sadece aramak ve bulmak istiyordum. Kendimdeki eksiğin ne olduğunu bulmak. Ne olurdu şu Asu, dudak uçuklatan güzellikte bir kadın olsaydı. O zaman sorumun cevabının önemli bir kısmı ortaya çıkacaktı.

Sanki bütün mesele kadının fiziksel özellikleriymiş gibi davranmaya bir süre daha devam ettim. O an bile bal gibi biliyordum, bunun güzellik meselesi olmadığını. Bunun... Yani aşkın! Dilim varmasa da söylemeye, aşkın... Ne var ki bu bilgiyi kabullenmeye yanaşmıyordum. Ömer başka birine nasıl âşık olurdu ki?

Ne kadar kaçarsan kaç, bir süre sonra yakalanıyorsun kendine. Sonunda pes ettim. Ömer, Asu'yu seviyor. Nokta. Hem güzelliğin ölçüsü neydi ki? Bakımlı, havalı, hoş bir kadındı Asu. Asıl sorun, Ömer'in ikametgâhı Tanrı katı olduğundan, sevgilisi de Tanrıçagillerden olmalıydı. Bütün kadınlardan daha güzel, bütün kadınlardan daha alımlı. Böyle olması benim kendimi biraz daha hakir görebilmem için gerekliydi esasen.

Tam iki ay, her gün Facebook'taki sayfalarına girip hem Ömer'i hem Asu'yu izledim. Derken bir başka Facebook haberiyle daha karşılaştım gazetede. İngiltere'de bir üniversitede araştırma yapıyorlar. Eski sevgilisini Facebook'tan

takip edenlerin bu tutumlarının o insanlarda psikolojik çöküntüye neden olduğunu buluyorlar. Araştırma raporuna göre "onun", "nerede", "kimlerle", "neler" yaptığını kontrol edebilmek eski hatıralardan kopmayı zorlaştırıyormuş. Eski sevgililerini bir başkasıyla gördüklerinde "boğazlarına bir bıçak dayanmış gibi" hissettiklerini söylemiş denekler.

Yalnız olmadığımı bilmek ehvenişerdi. Sahiden de o bıçak aynı yerdeydi işte. İki ay her gün boğazıma dayalı bir bıçakla yaşadım Facebook'a girip çıktıkça, onları izledikçe.

KAKTÜS TEAM

Peki ya bende olanlar?

Bu yeni başlayan Facebook hafiyeliğim sırasında "Onda olup bende olmayan ne?" sorusuyla yola çıkıp, "Bende olanlar ne?" durağında durdum günün birinde. İnsan sıradaki durağın ne olduğunu bilmiyor gerçekten, hatta kimi durakların varlığından o güne dek habersiz bile olabiliyor. Bende olanlar durağı gibi. Çocukluktan kalma "Sen kimsin ki?" sorusu babamın ve bu son durakta başka bir tonlamayla sorduğum "Ben kimim?" sorusu. Bir sorudan bir başka soruya... Ben bu muyum sahiden, Facebook ahalisindeki çoğunluğun peşine takılıp, eski sevgiliyi takip eden? Ya da daha doğru bir soruşla, ben sadece bu kadar mıyım? Bir soru, yeni edinilmiş alışkanlıkları azaltabilir; doğru sorulmak kaydıyla. İki aylık işkenceden sonra, bu birbirine yakın sorular neticesinde günde üç beş kez Ömer'i takip etmek için girdiğim Facebook'tan uzak durmaya başladım. Bu davranış Asu'da olanları takip içindi ve asıl yapmam gereken bende olanların izini sürmekti.

Terapi sürecine girdikten sonra birbirinden zor çok sayıda soruyla karşılamışlığım vardı. Terapinin alameti farikalarından biri de buydu ihtimal, kendine sorular sordurmak. Gazetecilere hep şaşmışımdır, hiç tanımadıkları birinin önüne teyp koyup hadi şimdi şu şu soruları yanıtlayın demelerine... İnsan kendine bunu yaparken bile zorlanıyor. Kendin yahu. Zaha Hadid'le röportaj yapmıyorum ya, ben işte karşımdaki. Sor, cevap versin. Hoş sormak da bir şey değil, cevap alma kısmı daha zor. Onlar nasıl konuşturuyorlar acaba karşılarındakini? Siz kimsiniz Deniz Hanım? Sizde olanlar ne? Bir süre sonra anladım ki, her insanın bir soru sorma-cevap verme kültürü var kendiyle ilgili. Bilmem kaç sene kendine

sormadığın soruları otuzundan sonra gözüne sokunca, lök diye kalıveriyorsun. Soru basit gibi görünüyor ama aslında en zor olanlar da onlar değil mi?

Annemin "İpek saçlı, kömür gözlü kızım benim" diye sevmesi beni çocukken. Hakikaten de ipek gibidir saçlarım; simsiyah. Gözlerimle yarışır rengi. İlk cevap buydu ilk günlerde. Allah seni kahretmesin Deniz... "Sen kimsin"in karşılığı bu olur mu? Siyah saç, kömür göz herkeste var. Ne var canım, ısınma turları. Gözünle gördüğünle başlamak daha kolay. Gamzelerim olduğunu da söylemiş miydim?

Soru soran sinirlenince, bir başka özellikler grubuna geçiş... Mimarım. İyi bir mimarım.

Başka? Yarışmalarda da "Kendinizi tanıtır mısınız?" sorusuna meslekleriyle başlamaz mı insanlar, şuyum, bu üniversiteden mezunum, evliyim, iki çocuğum var... Bu cevaplardan daha derinlikli bir şeyler lazım. Sizde olanlar ne Deniz Hanım?

Ömer'in hayatıma girmesiyle birlikte kendimi CV üzerinden düşündüğümden ve bunları da Ömer'in standartlarıyla ölçtüğümden, bitirdiğim okullar, gittiğim kurslar, hobilerim filan geliyordu aklıma sık sık... Bunlar da insanı anlatmaz mı? Onun hakkında fikir vermez mi?

Başka Deniz, başka? Anksiyetelerim, suçluluk duygularım, aldığım ilaçlar filan sayılmaz değil mi?

Ama ne direnme, ne direnme... Cevap vermemek için değil, cevapları daha önce hiç düşünmediğimden soru boş kalmasın diye...

Bu soruyu ilkokuldan itibaren ders olarak okutmaları lazım. Lisede de sürmeli. Bir aşkın duvarına çarpıp kan revan içinde acile kaldırılmadan bulunmalı bu cevaplar...

İlk kopya Mine Hanım'dan geldi o günlerde.

"Öldükten sonra arkanızdan ne denmesini istersiniz?"

Ne denmesini isterim sahiden? Epeyce bir düşünmüştüm o seans. İyi bir insandı, dürüsttü, yalan söylemezdi... Bunların hepsi densin. Bunlar zaten olması gerekenler. Daha karakteristik cevaplar bekliyordu Mine Hanım.

Sonunda hiç beklemediğim bir cevap aynı anda gözlerimden süzülen yaşlarla çıkıverdi ağzımdan:

"Hayatımızı çok kolaylaştırdı demelerini isterim. Çok vericiydi filan gibi değil ama, sadece hayatına girdiğim insanların hayatını kolaylaştırmak, kendimi yok saymadan."

"Buradan devam edin" demişti Mine Hanım.

Mine Hanım'ın sorusundan hareketle, "Deniz'de olanlar ne?" sorusuna cevap bulmanın bu kadar kolay olacağını tahmin etmemiştim. Ama oldu. Cevaplar arka arkaya geldi ilerleyen günlerde...

Ben, insanların birbirlerinin hayatını kolaylaştırması gerektiğine inanan bir kadınım. Kendisinden başlayarak birlikte yaşadığı herkesin. Kendime bu konuda çok yardımcı olduğum söylenemez ama şu an yapmaya çalıştığım tam da bu. İnandığım da bu. Ayrılık sonrası deliler gibi özlediğim halde Ömer'i tacizkâr bir şekilde aramadıysam, kapısına gidip yalvar yakar olmadıysam, bunun nedeni hayatını zorlaştırmak istememdi. Birlikteyken bunu yeterince yapmıştım zaten, hem kendime hem ona. Mahcuptum.

Kul hakkı... Babamdan öğrendiğim bir kelime. İslamiyet'i çok bildiğim, uyguladığım söylenemezdi ama babamın çocukluğumda öğrettiği değerlerden biri de buydu. "Allah her şeyi affeder Deniz,

kul hakkı hariç! Kimsenin hakkını yeme!" Bütün hayatım boyunca ödüm koptu bundan, birine haksızlık etmekten... Ben insanlara haksızlık etmekten imtina eden bir kadınım.

"İyiliklere vesile ol..." Bu da annemden yadigâr bir öğüt, hayatım boyunca uygulamaya çalıştığım. Birine direkt yardım edemesem bile, ona iyiliği dokunacak şeyle ya da insanlarla bağlantısını kurmak. Ben insanların iyiliğine vesile olmaya özen gösteren bir kadınım.

Hesabını veremeyeceğim şeyler yapmamak. Kendime, başkalarına...

Dinlemek... Samimiyetle, yarım kulak kolaycılığına kaçmadan dinlemek, problemlere çözüm bulabilmek...

İncitmemek... Ne kadar öfkelenirsem öfkeleneyim, insanları zayıf noktalarından vuran ağır sözler etmemek...

Paraya bir araçtan daha fazlası yönünde değer vermemek.

Küçük sürprizlerle, küçük mutluluklar yaratmak sevdiklerime...

Bende olanlar ortaya çıktıkça garip bir şekilde Ömer'le geçen zamanda, bunların birçoğunu hayata geçiremediğimi fark ediyordum. Ama Mine Hanım'ın da dediği gibi onlar vardı, bir yere gitmemişti, bendeydi... O bağımlılık sürecinde, yaşadığım travmaların da etkisiyle, birine kendini kabul ettirmek ve kendini kısmen korumak adına işlevsiz kalmışlardı zahir. Oysa evet, hâlâ bendeydi her biri... Ve bunlar, iri siyah gözlerden, başarılı bir mimar olmaktan çok daha önemliydi, çok daha bana aitti, beni anlatıyordu. Hepsinden önemlisi, kendimi sevme nedenlerimi de oluşturuyordu.

Kendimdekileri fark etmeye çalışırken, bir açıklama da Tijen Hanım'dan geldi. Bir öğlen vakti, toplantı yapmak üzere bütün ekibi odasına topladı. Elimizde not defterlerimiz, bu ani toplantının nedenini merak ederek sübhaneke boncukları gibi dizildik karşısında. Bazen toplantı bahanesiyle her birimize tek tek ayar çekmek için de toplardı bizi. Birine e-mail atması gerektiğini, bizi biraz bekleteceğini söyledi. Zaman geçmek bilmedi, hepimizde bir kaygı hali...

Sonunda başını bilgisayardan kaldırıp, gözlüğünü çıkardı.

"Evet, çok uzun zamandır vermem gereken bir kararı verdim. Az önce insan kaynaklarına da tebliğ ettim. Lafı fazla uzatmadan söyleyeceğim. Yeni müdürümüz Deniz!"

Tam o anda yanımdaki sandalyede oturan Melis'in sesi böldü sessizliği:

"Ama Tijen Hanım?"

"Ama ne Melis?"

"Hadsizlik olarak almazsanız, bu kararı neye göre verdiğinizi sorabilir miyim?"

Tijen Hanım'a böyle bir soru sormak! Korkudan hepimiz başımızı öne eğip, nefeslerimizi tuttuk.

"Sana açıklama yapmam gerektiğine nasıl karar verdin?" diye karşı bir soru sordu Tijen Hanım. Beklediğimizden çok daha sakindi.

"Tabii ki böyle bir zorunluluğunuz yok, sadece merak ettim."

"Bak Meliscim" dedi Tijen Hanım. O - cim eki keskin bir bıçak gibiydi. "İş hayatında yirmi beşinci yılıma girdim bu yıl. Bunun on senesi yöneticilikle geçti. Bütün bu yıllar boşuna geçmiyor; iyi bir gözlemci de yapıyor insanı. Evet, işinde iyi olmak önemli ama yöneticilik sadece işini iyi yapanların yapacağı bir şey değil. Birtakım kişisel özellikler de önemli.

Bütün bunlardan geçer not aldı Deniz. Evet, işini seviyor ama daha da önemlisi insanları seviyor."

Gerçekten nutkum tutulmuştu. Kırk yıl düşünsem Tijen Hanım'ın böyle bir konuşma yapacağı aklıma gelmezdi. Hatta ne yalan söyleyeyim, onun insanları sevip sevmediği konusunda da ciddi şüphelerim vardı. Meğer o da bana katılıyormuş:

"Hatta diyebilirim ki, benden daha başarılı bu konuda. Belki yaşla birlikte tahammülüm azaldığından öyle çok sevgi dolu bir kadın olduğum söylenemez şimdilerde. Ama iyi bir direktör, kendisine iyi bir müdür alacaksa, kendisinde az olan önemli özelliklerin onda bulunmasına dikkat etmeli. Biz bir ekip işi yapıyoruz. Ekip içi uyum çok önemli. Bu uyumda tek tek her çalışanın katkısı olmalı ama yöneticinin bu konudaki hassasiyeti de önemli."

"Bizim insan sevmediğimizi mi söylemek istiyorsunuz?" dedi Melis; bütün köprüleri atmış gibiydi. "Sevgiyle, duygusallıkla ne ilgisi var terfinin anlayamadım, özür dilerim."

"Sen sizin değil, kendinin durumunu, neden seni seçmediğimi soruyorsun Melis. Ayrıca ben kuş, börtü böcek, çiçek tarzı bir duygusallıktan söz etmiyorum. Neden seni seçmediğimi de arkadaşlarının yanında anlatmamdan pek hoşnut kalacağını sanmam."

"Peki o zaman, birazdan istifamı getireceğim, kabul etmenizi rica ediyorum" dedi Melis.

Tijen Hanım'ın cevabı, "Hayhay" oldu. "Şimdi işinizin başına dönebilirsiniz."

Gerçekten de gerçeküstü bir konuşmaydı bu. Ne yapacağımı bilemez halde Tijen Hanım'a yaklaşıp elimi uzattım; "Çok teşekkür ederim" dedim kekeleyerek.

"Teşekkürünü performansınla etmeni bekliyorum" dedi.

Hah, şimdi alışık olduğum Tijen Hanım'a benzemişti.

Kızların hepsi tebrik etti. Melis hariç. Dediğini de yaptı. İstifasını verip, o gün işten ayrıldı.

Aklım o kadar karışmıştı ki... Geldiğim günden beri hep Melis'e yakın çalışmıştı Tijen Hanım. Yaptığı her işi beğenirdi. Bütün şirkette ortak kanı, onu müdürlük pozisyonuna hazırladığıydı. Ama terfi eden ben olmuştum. Niye?

"İyi bir yöneticiymiş" diye açıkladı Mine Hanım durumu. "Evet, insanı çok rahatsız eden bir kişilik örgütlenmesi olduğuna dair çok şey anlattınız bugüne kadar. Ama profesyonellik başka bir şey. Her yönetici, bir alt pozisyonuna kendi hayatını kolaylaştıracak bir aday arar."

"Onu sevmese bile mi?"

"Sizi sevmediğini siz söylüyorsunuz, o böyle düşünmüyor olabilir. Hem bu terfi bir özelliğinizin daha ortaya çıkmasını sağladı, ben bundan da çok hoşnutum."

"İnsan sevme meselesi değil mi?"

"Az şey mi?"

"Yooo hayır. Ama bunu hiç düşünmemiştim bugüne kadar."

"Kendinizle ilgili düşünmediğiniz başka şeyler de var eminim ve onlar bir bir ortaya çıkmaya başladı, Deniz Hanım. Ben merakla bekliyorum devamını... Ayrıca şunu unutmayın, kendini sevmeyen başkasını sevemez. Tijen Hanım'ın tespiti bu açıdan da çok önemli."

"Gizliden seviyor muymuşum kendimi nedir?"

"Kendinize acımakla sevmek arasında bir yer değişimi yaptınız bana kalırsa... Bunu ilk fark eden de Tijen Hanım oldu. İnsanların sezgilerini küçümsememek lazım. Her kim olurlarsa olsunlar..."

Yeni yılın ilk bomba haberi Nazlı'dan geldi. Bir sabah, bilgisayarımı açtığımda, "çooook önemli" konu başlığı altında, Nazlı'nın hem bana hem Suna'ya gönderdiği bir e-mail'le karşılaştım: "Akşam için sakın program yapmayın. Sekizde Anahit'te olun, çok önemli haberlerim var. İki eliniz kanda da olsa gelin!"

Gün boyu bir yandan Suna, bir yandan ben, Nazlı'ya e- mail'ler atarak soru yağmuruna tuttuk. Ne oldu, yine mi âşık oldun? Bu seferki kim? Piyangodan para filan? Hiçbir e-mail'imize cevap vermediği gibi, telefonlarını da açmıyordu. Çaresiz akşam Suna'yla buluşup Anahit'e gittik. Bizimki tam vaktinde pür neşe geldi. Daha üstündekileri çıkarmadan rakı söyledi. Bizi kocaman öpüp, yerine oturdu. Hakikaten çiçekler açıyordu.

Suna hemen lafa girdi:

"Bu gizem ne ya... Sabahtan beri öldük meraktan. Niye toplaştık biz böyle?"

"Acele etme anlatacağım" dedi Nazlı.

"Yakışıklı mı?" diye sordum göz kırparak.

"Çoook" dedi.

"Ah be Nazlıcım, her aşk hikâyeni şölene döndürmen iyi güzel de, bu akşam evde yapacak bir sürü işim vardı, telefonda filan anlatsaydın olmaz mıydı?" diye sitem etti Suna.

"Telefonda verilecek bir haber değildi" dedi Nazlı, rakısından koca bir yudum alarak. "Uçuyorum sevinçten. Gözlerinizin içine bakmadan anlatamazdım."

"İyi peki, ne oldu anlat..."

"Evleniyorum" dedi Nazlı.

"Hobaaaa... Kızım aylardır yalnızsın. Ne zaman biriyle tanıştın, ne zaman karar verdin?"

"Dün akşam karar verdik."

"Kiminle? Kim bu adam?"

“Mete!”

“Hangi Mete?”

“Eski kocam Mete.”

Suna’yla birbirimize bakakaldık.

“Nasıl olur? Yel yepelek kaçarak boşanmadın mı sen bu adamdan?”

“Evet, öyle...”

“E nerden çıktı şimdi yeniden evlenmek?”

“Biliyorsunuz, haftada bir Berk’i almak için geldiğinde görüşüyorduk; çocuk, annesi babasıyla birlikte olabilsin zaman zaman diye. Son aylarda, Berk’le ilgili bir şeyler konuşacağım diyerek beni yalnız yemeğe çıkarmaya başladı. Yani artık o kadar geride kalmıştı ki her şey, oturup bir iki saat yemek yemekte bir sakınca görmüyordum. Size de söylüyordum zaten. Berk’le ilgili gelecek planları, ‘Berk için hesap açtırdım, bir yüzme kursu buldum, yaz için müthiş bir kamp ayarladım, birkaç sene sonra İngiltere’de bir dil okuluna gönderelim’ minvalinde başlayıp, ‘Eee sen nasılsın’larla devam eden sohbetler oluyordu. Biz her zaman birbirimizin sohbetinden keyif almıştık, bilirsiniz. Bir kere çok konuşmaktan bayıldığımı da hatırlarsınız, daha nişanlıydık o zaman... Yine öyle sohbetler...”

“ ‘İyi sohbetle bir şey olsaydı Mete’yle ben ayrılmazdık’ demiştin bana” dedim.

“Evet, dedim. Üstelik ben insanların değişeceğine de inanmam. Biriyle birlikte olma nedenin ile onunla ayrılma nedenin genelde aynıdır ya hani... Benim Mete’yle birlikte olma nedenim, çok iyi konuşması ve o havailiğiydi hatırlarsınız. Ayrılık da bu ikisi yüzünden oldu zaten, konuşarak beni yedi ve ele avuca sığmaz hali canımdan bezdirdi.”

“E ne değişti şimdi?” diye sordu Suna.

“Dün akşam birlikte sabahladık. Mete yine bildiğiniz gibi... Sohbet şahane.

Referanslarını kaybedecek hali yok. Buna çok takılmadım. Ama başka türlü konuşan bir adam."

"Yahu nasıl başka türlü?" diye çıkıştı Suna. "Sen değil miydin 'İki dünya bir araya gelse artık bu adamla işim olmaz' diyen?"

"Büyük konuşmamak lazımmış Sunacım. Ettiğim lafların hepsini hatırlıyorum. Ama bu defa o kadar samimi bir adam vardı ki karşımda. Yaptığı her şeyin farkında. Neden ayrıldığımızı anlamış, hatalarını görmüş, kendi kendine değerlendirmiş..."

"Acaba bir gün Ömer de anlar mı?" diye geçti içimden. Elimin tersiyle ağzıma bir tane patlattım. İçimden.

"Ayrıldıktan sonra nasıl bokunu çıkardığını anlattı. İpini koparmış gibi özgürlüğün tadına varmak için nefesi kesilene kadar koştuğunu söyledi, o kadın senin, bu kadın benim."

"Ama senin gibisini bulamadı öyle mi?"

"Tam tersi, şahane kadınlarla olmuş. 'Şansım da yaver gitti' diye anlattı, çok özel, çok güzel kadınlar çıkmış karşısına hep."

"Ama senin gibisi yokmuş." Suna yine zorluyordu.

"Yok canım, o klasik laflardan hiçbirini etmedi."

"E ne olmuş da sana dönesi tutmuş?"

"Sunacım, 'Hiçbir kadında seni bulamadım, sana döndüm' gibi bir konuşma yapmadık ki... Olan biteni anlattık sadece. Ben de boş durmadım biliyorsun. Evlisi, bekârı, yaşlısı, genci... İkimiz de birbirinden farklı deneyimler yaşamışız işte. Yemekten sonra Tarabya sahilinden yürümeye başladık. Ortaköy sahiline kadar geldik. Caminin karşısındaki banklardan birine oturduk. 'Güzel kadınlar oldu Nazlı' dedi. 'İyi kalplisi, fedakârı, ah Nazlı ah diye

inleteni... Ama ben hiçbiriyle biz olamadım. Bir sen varsın, bir de ben... Biz ayrıyken başkayız ama biz olunca başka, bilirsin. Onlarla olan bizler, seninle benim kurduğumuz biz gibi değildi. Hep bir şey eksikti' dedi. Sonra da eğilip öptü beni."

"Bu mu yani?" dedi Suna.

"Vallahi bu" diye cevap verdi Nazlı. "Ben onun ne demek istediğini anladım. Biz... İki kişinin oluşturduğu o bütün var ya... Güzelden, çirkinden, anlayışlıdan, anlayışsızdan, uçarıdan, evcimenden bağımsız, iki kişinin oluşturduğu o biz... Ben de Mete'yle yaşadığım bizi hiç bulamadım ki... Evet, onun içinde kavga vardı, gürültü vardı, sorumluluklarını bilmez bir adama tahammül vardı ama başka bir şeydi o... Ben onu seviyordum. Bakma, artık hatalarını anlamış filan diyorum ama Mete aynı Mete aslında. Tek fark, eskiden 'farkında' olmayışıydı beni nasıl üzdüğünün. Şimdi farkında. Bana öyle 'Değiştim, kör olayım bir daha seni üzersem' filan gibi sözler vermedi, bir şeye ikna etmeye çalışmadı. Ama işte ben de o bizi hatırladım. Biliyorum, anlamıyorsunuz. O yüzden ille görüşelim, yüz yüze anlatayım, halimi görün istedim."

Hali görülesiydi, evet. Âşık olduğunda kabına sağamayan, kahkahaları art arda deviren Nazlı gibi değildi. Heyecanı dipdiriydi ama karşısındakine geçirdiği bir huzur da vardı üstünde.

"Beni eve bırakırken, 'Evlenelim biz Nazlı' dedi. 'Hoş, ille bir imza atmak gerekmiyor ama annen, Berk'in durumu, şu bu... Evlenirsek bunlarla uğraşmak zorunda kalmayız. Aslında ben yeniden biz olmak istiyorum seninle, hepsi bu. Artık o biz'in kıymetini biliyorum ben. Onu korumam, kollamam gerektiğini... Senin de desteğinle...' "

Suna muhalefetini bütün gece sürdürdü ama sonunda pes etti. Nazlı öyle mutlu görünüyordu ki...

Sen sarısın, o mavi... Birbirine karıştığında yeşil. Yeşilin içinde sen sarı, o mavi kalarak yeşil olmaktan mutlu olmak... Yeşilin tonuna karan veren, çiftlerin "Bende olanlar ne?" sorusuna verdikleri yanıtlardı kuşkusuz. O yanıtlarla belirleniyordu birlikteliğin tonu. O tonu sevip sevmediğini anlamak için kırmızılar, siyahlar, beyazlarla kurulan birliktelikler gerekiyordu bazen... Bunlardan birinde yakaladığın "biz"i de sevmek mümkündü elbet. Ama bazen yeşilin tadı başka oluyordu demek ki...

KAKTÜS TEAM

Nazlı mutluydu, Suna'nın tadı yoktu, bense ortalarda bir yerdeydim. Bir daha bir araya gelmezler dediğimiz iki insan yeniden evleniyordu. Hayat ne tuhaftı. Belki de bana tuhaf görünen o karmaşanın kendi içinde bir anlamı vardı, herkes için biricik sayılan. Peki benimki? Benim hayatımın anlamı neydi?

Artık bu soruya yanıt arama vakti gelmişti. Etrafımdaki hemen herkesle konuştum. Okudum. Mine Hanım'la "anlam" temalı bir sürü seans yaptık.

Sonunda ulaştığım bilgi, hayatın hiçbir anlamı olmadığıydı. Ben ona hangi anlamı verirsem, o. Benim verdiğimden başkaca bir anlamı yok! Hayatın hiçbir anlamı yok diye yakındığım günlerin sorumlusu birdenbire ben olmuştum. Anlamı yoktu, çünkü ben ona bir anlam katmamıştım. Bütün yapabildiğim, hayatımın merkezine Ömer'i oturtmaktı. İnsanın yapacağı en büyük hatalardan birinin bu olduğunu da o an fark ettim; anlamı bir insana yüklemek. O nedenledir ki, ne zaman Ömer'le tartışsak ya da ne zaman gidiverse, hayatın hiçbir anlamı kalmıyordu. Nazlı'yla Mete'nin yeniden bir araya gelişleriyle ilgili yeni hikâyeler dinledikçe anlıyordum. İkisi de birbirinin anlamı filan değildi. Her ikisinin hayatının da başka başka anlamları vardı ve bu anlamlar bir araya geldiğinde ortaya çıkan manzarayı seviyorlardı. Benim hikâyemse bambaşka gelişmişti. Benim bir anlamım yoktu ki, Ömer'inkiyle bir araya geldiğinde "biz" olabilelim. O "biz"i sevelim yahut sevmeyelim...

Bir amacı olmalıydı insanın... Bir hedefi! Kendini vakfedeceği, ulaşmak için çabalayacağı, o süreçten keyif alacağı. Ömer'den önce, en büyük anlam kaynağım belliydi: iyi bir mimar olmak. Yaşım ve deneyimim doğrultusunda

hedefimi tutturduğum söylenebilirdi. Bütün o zorlu koşullarda değil mi ki müdürlük pozisyonuna kadar getirilmiştim. Çalışmalarımın karşılığını alıyordum; o an için olmam gereken yerdeydim. Daha iyisi için, zamana ihtiyaç vardı ve zamanı doğru kullandığımdan emindim. Ne var ki, bir akşam Ömer'in yatakta verdiği "İşinde giderek daha başarılı bir performans gösteriyorsun. Önün çok açık. Artık doğru düzgün bir ilişkin olmalı. Etrafa o gözle bakmalısın" öğüdünün de etkisiyle, o ana kadar çok önemli olan "iyi bir mimar" olma hedefim anlamından kaybetmeye başlamıştı. Yaşıma göre çok iyi bir kariyer yapmama rağmen, bu kariyer Ömer için bir şey ifade etmiyordu işte. Müdür olduğumu bilse bile bir şey değişmeyecekti. O, bu kariyeri yapan kadınla olmak istemiyordu. Ömer için bir şey ifade etmiyorsa ne anlamı var? Hem bir insanı hayatın anlam öznesi yapmak, hem de anlam olmaya daha yakın şeylerin değerini o insan üzerinden belirlemek... Yaptığım buydu. Kendim ettim, kendim buldum hikâyemin çıkış noktası.

Böyle düşününce, vaktiyle "Canımın yandığı kadar yansın canın" diye ah ettiğim Ömer'e duyduğum öfke de azalmaya başladı. Herkes yaşadığı şeyin sorumluluğunu almalıydı. Yanlışının da, doğrusunun da... Ömer'i Tanrı katına çıkaran ben, hayatın anlamını ona tahvil eden ben, onu istemediği bir ilişkinin içinde kalmaya zorlayan ben, olmadığını gördüğü halde çekip gitmeyen ben... Ömer ne yapsındı ki? Yapabileceği şeyler vardı elbet, yap(a)madığı şeyler. Ama Mine Hanım ısrarlıydı:

"Bunlar sizi ilgilendirmez Deniz Hanım. Daha önce de defalarca söyledim. Sizin meseleniz kendiniz. Düzeltebileceğiniz tek

şey kendinizle ilgili olanlar. Diğeriyle ilgilenmek vakit kaybından öteye geçmez."

Mine Hanım'dan gizli, korsan vakitler ayırmadım değil "diğeri"ne... "Bu kadar çok sevdiğim bir adam niye bu kadar çok incitti beni?" sorusunun cevabı olmadan yaşamayı öğrenmek çok zamanımı aldı itiraf etmeliyim. Kitaplarda, şarkılarda, şiirlerde, Mine Hanım'ın söylediklerinin alt okumalarında Ömer'i aradım uzun süre. Son umudum, niye öyle yaptığını bulmaktı. Bilirsem, bir mutlu son ihtimali olabilirdi kim bilir... Hayat, gerçekten de bunun bir anlamı olmadığını ve bu konudaki cevapların sadece sahibini ilgilendirdiğini öğretti. Geç de olsa... Oysa Nedim taaa ne zaman söylemişti. Ama bazı bilgiler belki de kendi zamanlarını bekliyordu öğrenilmek için, kim bilir...

Bu sürecin içinde debelenirken, yeni bir anlam aramaya başladım hayatıma. Hayatımı destekleyecek, onu yaşanılır kılacak bir anlam... Önümde çeşitli örnekler vardı. İşinden artakalan zamanlarında çocuklar için kurulmuş iki vakfın çalışmalarına katılan Suna mesela. Onun hayatının anlamı o çocuklara yardım etmekti. Nazlı, kendisini mutlu eden şeyleri aramakla mutlu oluyordu. Sonu hayal kırıklığı olsa bile. Onun arayışı da kendi anlamıydı. Alt kat komşumuz Müzeyyen Teyze'nin beş yıl önce bir kanser geçirdiğini, hastalığı yendikten sonra, hastalıkla mücadele eden gruplara ayda bir kez konuşma yaptığını öğrendiğimde ondaki yaşama sevincinin sırrı da çözülmüş oldu. Onun hayatının anlamı da buydu.

Kimi sezgileriyle, kimi deneye yanıla kendi anlamını buluyordu. Hatta kimileri farkında bile değildi, hayatının anlamını bulduğunun. Kendini dine ya da siyasal bir partinin çalışmalarına adayarak hayatına anlam katanlar, yaptığı resimle

hayata biraz daha fazla bağlananlar, bir yemek kursuna yazılıp her gün yeni bir yemek öğrenme deneyimi yaşayanlar... Upuuuzzun bir liste. Herkes kendi anlamını kendi keşfediyordu. Sıra bana gelmişti.

Bir sürü şey denedim. Keman çalmak, Darülaceze'yi zaman zaman ziyaret edip yaşlı insanlara yardımcı olmak, Fransızca öğrenmek, İtalyan yemekleri kursu... Hepsinden zevk aldım ama hiçbiri hayatın anlamı sıfatını taşıyacak güçte değildi. Süreklilik söz konusu olmuyordu. Bir iki denemeden sonra vazgeçiyordum.

Aslında o anlam sürecinin içindeydim ama henüz adını koyamamıştım.

KAKTÜS TEAM

Pencerenin önünde oturmuş sokaktan geçenleri izlerken, tıpkı çocukluğumda olduğu gibi, kapı çaldı bir akşamüstü. Annem içeriden seslendi:

"Deniz, Suna geldi."

Gelmesini beklemiyordum. Şaşırdım. Yerimden kalkıp kapıya koştum. Yüzü allak bullak, ağlamış belli, akmış boyalarını üstünkörü silmiş. Birlikte odama geçtik.

"Ne oldu, neyin var?" dememe kalmadan ağlamaya başladı. Eliyle de "şu an konuşamayacağım" gibi bir işaret yapıyordu.

Mutfağa gidip, papatya çayı kaynattım. Ağlarken en iyi papatya çayı gider...

Odaya dönüp, fincanı uzattım Suna'ya. Titreyen ellerle aldı. Bir süre daha hem ağladı hem çayını yudumladı. Hiç konuşmadan oturduk karşılıklı, yarım saat kadar.

"Bitti" dedi sonunda.

"Ne bitti?"

"Nedim'le ayrıldık."

"Daha neler? Niye, ne oldu ki?"

"Hiçbir şey... Yemek yedik, kahvelerimizi söyledik. İşle ilgili bir şeyler anlatıyordu. Birden 'Ben ayrılmak istiyorum' dedim."

"Bana hiç söz etmedin daha önce..."

"Kendime bile itiraf edemiyordum ki... Ama çok sıkılıyordum. İnanılmaz sıkılıyordum."

"Allah Allah... O kadar çok şaşırdım ki... Tanıdığım en uyumlu, en birbirini seven çifttiniz siz."

"Ben hâlâ çok seviyorum Nedim'i. Ama bir erkeği sever gibi değil."

"İyi de Sunacım, ne oldu birdenbire?"

"Birdenbiresi mi var Deniz? Yıllar oldu. Tamam, aşk sevgiye dönüşürdü, bunu biliyordum; öyle de oldu. Hayattaki en iyi arkadaşlarımdan biridir de biliyorsun.

Onunla sohbet etmek, tartışmak, gülmek filan bunlarda sorun yoktu ama eski heyecanım da yoktu. Sevişmek görev gibi geliyordu bir süredir."

"Niye hiç anlatmadın Sunacım?"

"Adını koyamıyordum ki... Bir şeyler tuhaf gidiyor ama geçecek deyip duruyordum. Ne bileyim, bir ilişkide yedinci yıl krizi filan... Söylemezsem geçer sandım."

"İyi de niye ağlıyorsun o zaman? Kafan net değil mi?"

"Net tabii... Ağzımdan çıkanlara inanamadım ama öyle çok rahatladım ki söyledikten sonra. Sadece bundan sonra benimle görüşmek istemeyeceğini hesaplamamıştım. Hesabı ödeyip kalktı. Arkasına bile bakmadan dönüp gitti."

Suna'nın anlattıklarını ağzım açık, şaşkınlıkla dinliyordum. Nasıl, ne zaman bu hale gelmişlerdi? Önce Nazlı'nın Mete'ye dönmesi, şimdi de Suna'nın Nedim'den ayrılması... Kafam karmakarışıktı. İkisi de olmayacak şeylerdi ama olmuştu işte.

"Peki bu kararı verdirecek, tetikleyecek hiç mi bir şey olmadı?"

"Hayır, her şey her zamanki gibiydi..."

"Suna, başka biri mi var yoksa?"

"Tabii ki yok. Sadece bitti. Anlatması çok zor. Aynı sevdiğim adam, aynı içtenlik, aynı zarafet, aynı koruyan kollayan sevgili... Ama işte eskisi gibi değil."

Eskisi dediği, hep özendiğim, belki bir gün bir benzerini yaşarım diye umut ettiğim çok özel bir ilişkiydi. Ama demek ki gerçekten her ilişki bir gün bitebiliyordu. Suna'nın haline üzülmek ile kendimce yaşadığım travmanın etkisinden çıkmaya çabalamak arasında gidip geliyordum. Nazlı örneğindeki gibi yıllar sonra o "biz" için geri dönmek ve şimdi de Suna'nın anlattığı o "biz"den sıkılmak... Bir arada olmak ya da ayrılmak değildi

belki de mesele. Mesele belki gerçekten de o "biz" olma halindeydi; o "biz"le kurulan ilişkide.

"İyi düşündün mü?" diye sormadan edemedim.

"Günlerce, aylarca düşünerek aldığım bir karar değil. İçimde kendi kendine dolan bir bardak gibi. Bugün taştı."

"Hiçbir şey söylemedi mi Nedim?"

"Bilirsin, öyle dram yaratmayı sevmez. Sonuna kadar dinledi, sakin bir şekilde. Kalkarken, 'Üzüldüm ama senin üzülmeni de istemem' dedi sadece."

"Evet, bildiğimiz Nedim... Biraz ısrar etse, 'Ara verelim, sonra deneyelim' filan dese durum değişir miydi?"

"Sanmam. Kendi kararlılığımdan ürktüm; onun bunu fark etmemesi mümkün değil. Nedim ısrar etmez hem, malum."

O akşam bir demlik papatya çayını bitirdik Suna'yla.

Ben iler tutar yanı olmayan bir ilişkiyi sürdürmek için dünyanın altına kaldıraç koymalara kalkayım onca zaman, Suna, yedisi de birbirinden güzel yıllarını noktalamıştı bir kalemde. Demek ki her ilişki bir gün bitiyor diye düşünmem, bu gerçeği o an fark ettiğimden değildi elbette. Bunu kabullenememektendi daha ziyade. Hepimiz bir omuz aramıyor muyuz? Kavgasız gürültüsüz bir ilişki, sıcacık bir el, anlayan biri, kötü günü iyi kılan, iyisini zenginleştiren?.. Hepsine sahipti Suna. Vazgeçmişti işte. Gerçekten anlayamıyordum. Bitmelerle başım hiçbir zaman hoş olmamıştı zaten. Ama güzel şeylerin bitmesine kafam hiç basmıyordu.

Suna gittikten sonra, bütün gece gözüme uyku girmedi. Gün ışırken içimdeki sıkıntının, ölüm korkumun bir başka tezahürü olduğunu anladım. Ayrılıkların bana hep ölümü hatırlattığını...

Kendini sevilmeye değer bulmak için...

Suna'nın ayrılığı, Nazlı'nın Mete'ye dönmesi derken kendimi görmeme izin vermeyen, sırları dökülmüş aynanın yerine yenisini koydu biri sanki. Kaybederek üstesinden gelinmiş kaybetme korkusu gidince görüntü netleşmeye başladı. Gerçi henüz, uzun süre bakmaya cesaretim yoktu. Bir bakıp kaçma şeklindeydi halim daha ziyade. Ama yine de onca zaman gördüğüm terapilerden biriktirdiğim cümleler, karşılıklarıyla buluşuyordu her yeni gün. Ben de kendimle... Onca zaman her türlü ezayı, istemeden de olsa reva gördüğüm kendimle... Bir defa öl, bitsin.

Hayatın mucizelerine izin verir hale gelmiştim. Eskiden gözüme sokulduğu halde göremediğim bazı şeyler, ay gibi parlamaya başlamıştı. Bir söz, bir bakış marifetiyle, hatta diyebilirim ki kendiliğinden. Ömer'e olan bağımlılığımın şifreleri tek tek çözülüyordu.

Kendimi sevilmeye değer bulmak için duyduğum mutlak özne ihtiyacını ve o öznenin beni sevmesi için çabalamam gerektiğini düşündüğümü bir kez daha fark ettim. Bu kaçıncısıydı kim bilir? Bilmiyordum ama sanırım en kuvvetli olanıydı. Çocukken sık sık tekrarladığı "Böyle yaparsan seni kimse sevmez" tembihi annemin... Birilerinin beni sevmesi için gereken "böyle yapmamalı"lar... Ardından gelen biri beni sevsin diye ille de bir şeyler yapmam gerekliliği... Hiçbir şey yapmasam ne olur? Öylece dursam?.. Bir şey olmaz ama sevilmem de... Niye? Bilmiyorum. Biliyor olmalısın. Neden sevilmek için ille de bir şeyler yapman gerekiyor; hatta onları ille de böyle ya da şöyle yapman? Bilmiyorum, biliyorsun, bilmiyorum, biliyorsun... Niye? Niye? Niye? Ve bunlara cevaben sorulmuş

bir başka niye: "Niye beni sevsinler ki? Benim sevilecek neyim var?"

Sorun buydu, benim kendimi sevilmeye değer bulmamam. Aylar önce terapi sırasında önüme düşen gerçek. Benim yerden kaldırmadan yürüyüp gitmeyi tercih ettiğim. Mine Hanım'ın her hatırlatışına kulak tıkadığım. Ölüm korkusu, bunun neresinde başlayıp, neresinde bitiyordu; tam bilmiyordum ama o da alttan alta ilerliyordu. Etkisi zaman zaman çoğalıp, zaman zaman azalarak...

Bütün sorumluluğu annemin tembihine yıkıp sıvışmayı düşündüm. Ama bu da bir başka savunma mekanizmamı tetikliyordu: Kurban kadın Deniz! Zamanında el yordamıyla keşfettiğim bir ruh hali... Kaçtığım, görmezden geldiğim. Ne var ki kendinden kaçıp kendine yakalanma tekrarına tahammülün de bir sınırı vardı. Durmaya karar verdim. Arkamı bahanelere yaslamadan gerçeği olduğu gibi kabul etmeye. Mutlaka annemin o sözünün de etkisi vardı, ama o sözü etmiş milyonlarca anneden biriydi benim annem, ben ise bu sözden etkilenmemiş milyonlarca çocuktan biri değildim. Evet, çocukken annemle babamın beni sevmesi birtakım koşullara bağlıydı. Uslu durmama, cevap vermememe, kısa etek giymememe, derslerimi çalışmama, tabağımdaki yemeği bitirmeme... Çocuk aklım, bunları yapmazsam beni sevmeyeceklerine inanmıştı bir nedenle. Annemle babam benim sevilen bir insan olmamın teyidiydiler. İyi de, Mine Hanım haklıydı, artık çocuk değildim. Benim sevilecek bir insan olup olmadığımın ispatı için Ömer gerekmiyordu! Kaldı ki olup olmama araştırması bile değildi bu. Bir zamanlar bir nedenle alınmış böyle bir kararım vardı belli ki, benim sevilmeye layık

olduğuma inanmam için ille birinin olması ve uğruna ağzımla kuş tutmam gerektiğine dair. Bu kararı destekleyen Ömer'i hayatıma sokmam, tesadüf değildi velhasıl.

Bu sorularla ilerleyen o süreçler bilinçli bir yol almıyordu şüphesiz. Hesaplı kitaplı, matematik formülleri uygulamak şeklinde gelişmiyordu olay. Hatta bazen insan, olup bitenin farkına her şey bittikten sonra varabiliyordu. Bitmiş bir resmi okumak, yorumlamak gibi... Belki de bazen böyle bitiyordu insanın çocukluğu... Ve belki de böyle böyle yetişkin oluyordu kimi insanlar.

Biraz daha sorgulayınca, Ömer'le yaşadığım ilişkinin benmerkezci yanını da keşfettim. Anne babanın sevgisini beklemek başka bir şeydi kabul. Ama kendini sevilebilir hissetmek için bir insanı görevlendirmek bencilceydi. Her ne kadar düşünüp taşınıp alınmış bir karar değildiyse de durumun adı buydu. Biri kendini iyi hissetsin diye karşısındaki onu sevmek zorunda mıydı? "Sen elmayı seviyorsun diye..."

O güne dek hep Ömer'i suçlayıp durmuştum, ama artık Ömer'in savunmasını bizzat ben yapıyordum.

Bir de babam meselesi vardı tabii. Babamla ilişkimi yeniden inşa etmem konusunda da büyük beklentilere girmiştim Ömer üzerinden. Bu bilgiler sökün ettikçe hayatıma, rahatsız oluyordum, çünkü bunların bir tekini bile düşünerek hareket etmemiştim, ben sadece Ömer'i sevdiğimi sanıyordum. Ama işte birine duyduğun sevgi bazen tehlikeli bir işlev kazanabiliyordu. O yüzden bize bağımlı deniyordu. O yüzden sevgimiz sevmekten sayılmıyordu. Farkında bile olmadığım değersizlik duygumla, sevilmeme korkumla ilgili ihtiyaçlarımı görmek gibi bir yanı da vardı bu ilişkinin.

O ihtiyaçlar görülsün diye rüşvet verip durmuştum onca o zaman.

Yine bütün okları kendime çevirip harakiri pozisyonunu aldığım bir gün, bir umut sordum Mine Hanım'a.

"Yani" dedim, "ben şimdi Ömer'i hiç mi sevmedim? Oysa onu gördüğüm ilk an başladı her şey ve bütün bu hesapların biri bile geçmedi aklımdan. İlk düşüncem, ne güzel güldüğüydü, o gülüşü alıp içime sokma isteğiydi. O anki hissim yalan mıydı? Ben bir adamı kendi egosunun zayıflıklarını örtmek için kullanan hastalıklı bir kadın mıyım?"

"Sizin Ömer'e çok özel bir yakınlık duyduğunuz ortada Deniz Hanım. Duygularınızın sahiciliğinden şüphe etmiyorum. Hem kimin kimi ne kadar sevdiğini nasıl hesaplayacağız? Neye, kime göre? Ölçü ne? Ayrıca bütün yaşananları sadece sizinle de açıklayamayız. Elbette Ömer'in de katkısı vardı bu sürece. Bağımlı verirken, nesnesi de sürekli alır. Siz birbirinizi sorunlarınız üzerinden hırpaladınız. Vaktiyle dediğim gibi bakkalda sigara yoktu. Siz o sigarayı çok istediniz ama olmadığını kabul edip bir başka bakkala yönelmek yerine, mevcut sorunlarınız nedeniyle kalıp olmayan bir sigarada ısrar ettiniz. O da sigara yok dedikten sonra kapıyı hep aralık tuttu. Bir şekilde içeride sigara olduğuna inanmanızı sağladı. İkinizin de farklı nedenlerle buna inanmaya, inandırılmaya ihtiyacınız vardı. Biriniz incitmekten, diğeriniz incinmekten doyum sağlıyordunuz, farkına varmadan."

Biri biliyordu hiç olmazsa... Ömer'i yalansız dolansız, hilesiz hurdasız ne çok sevdiğimi...

İyileşmeye karar vermek

Son yıllara dönüp baktığımda sorun yumağı bir Deniz görüyordum. Suçluluk duygularıyla kıvranan, kendini değersiz hisseden, kötü giden ilişkisini, arkadaşlarını, işini, nihayetinde hayatını kaybetmekten korkan, kendi kendisiyle kalmaya tahammül edemeyen, özgüveni yerlerde sürünen, hayatı anlamsız bulan... Bütün bunların sorumlusunun da, panzehrinin de Ömer olduğuna inanan bir Deniz. Ömer kendi varlığından oluşan sihirli değneğini değdirecekti ve ne gam kalacaktı ne de kasavet. Ah şu prens, prensesi bir sevse...

Uykuda olan, belki de zeminini bulamadığı için çok da rahatsız etmeyen tüm bu sorunlar çağırmış olmalıydı Ömer'i. Bunu ispatlayamazdım ama her birini en şiddetli şekilde yaşamama yardımcı olacak birini bulmam tesadüf de olamazdı. Onları fark etmem Ömer'in yokluğunda başladığından, çözümünün de Ömer olduğuna inanmıştım zaman içinde. İnsan zihninin oynadığı karmaşık bir oyun.

Sorunlarımı fark etmeye başladıktan sonra Ömer beni, benim istediğim gibi sevseydi, gerçek bir ilişkimiz olsaydı bu sorunlar kendiliğinden geçecek diye düşünmek bağımlılık duygumu artırmıştı. Hiçbir bağımlı, hiçbir zaman suyun akışına bırakmaz kendini. Bu denklemin en zorlandığı yan da buydu belki. Bırakırsam, kurtarıcım beni terk eder. O giderse ben ne yaparım? Bütün bu yüklerle nasıl başa çıkarım?

Çevremde de bir kurtarıcıdan medet uman çok sayıda kadın görüyordum. Algıda seçicilik belki. Kimi mutsuz giden hayatının bir erkekle değişeceğine inanıyor, onun gelmesini bekliyor, kimi de mutsuzluğunun kaynağının kurtarıcısının özensizliği olduğunu düşünüyordu.

Hepimizin yaptığı aynıydı aslında: Acıdan kaçayım derken, onu besleyip büyütmek... Bir kez ve sahiden ölüp hayatın içindeki "öbür dünyayla" yüzleşmek yerine, her gün tekrar tekrar yalandan ölmek. Bu karmaşanın içinde kurtarıcından sevgi dilenmek. Birinden sevgi beklemenin tuhaf bir yanı yoktu elbette, tuhaf olan "talepkârlık"tı. Vermediğini gördüğün halde talep etmeye devam etmekti. Akıl, izan, tümünü bir yana bırakıp, içten gelmeden olmayacağını bile bile bunda ısrar etmek. Meğerse, insanın sevgi ihtiyacını bir başkası gideremezmiş. Bunu kendi kendine halletmeliymiş.

Artık Tanrı katında değildi Ömer. Yere inmiş, bir başka kadına gidip evlenme kararı almıştı. Bu defa eskiden olduğu gibi geri dönmesi, yeniden başlamamız da mümkün görünmüyordu. Tek başınaydım şimdi. Madem hayatın anlamını Ömer'e veren bendim ve o olmadığını görmüştüm, başka seçenekleri denemeliydim. İlk denemelerim başarısız olmuş, hiçbiri hayatıma "anlam" olacak yeterlilikte çıkmamıştı. Belki de bütün bunlardan azade, bambaşka bir anlam bulmalıydım.

Kendi kendime yetebilirdim ben. Yıllarca birçok sürprizine tanık olduğum hayatta başka seçenekler de olmalıydı. Tek seçenek bir ilişki, bir adam olamazdı. Üstelik o ilişki, sorunlarımı çözmek şöyle dursun, şiddetini de artırmıştı. Çözümler başka bir yerde olmalıydı. Merkeze kendimi oturttuğum, insanlarla sorun temelli ilişkiler kurmadığım yerlerde.

Ömer'le mücadele ettiğim dönemlerdeki kadar enerjik hissetmiyordum kendimi. Mutlu da değildim. Ama garip bir şekilde huzurluydum. Onca zaman, Ömer'in beni istemediğini bile bile onunla olmanın yollarını ararken, karşı taraf buna direnç gösterdikçe düşüp yerlerde sürünürken en

fazla eksilen duygum da "huzur"du aslında. Benim gibi bağımlılar, için için bilir sevilmediğini; bu kadar iyi bildiği bir şeyi inkâr ise huzursuzluğu beraberinde getirir. Kendiliğinden ve koşulsuz sevgiyi görmüşlüğü vardır çünkü, duymuşluğu, bir yerden okumuşluğu, izlemişliği... Bu ittire ittire götürme halinin neden olduğu utanç duygusunu iliklerine kadar hisseder. Kırık gururu en iyi o bilir. Bunun insanın canını nasıl acıttığını... Canı acıdıkça hırçınlaşır, karşısındakini de acıtmaya çalışır. Her an diken üstündedir ve orada ikamet ederken, huzur asla çalmaz kapısını.

Artık hiçbir şey yapmıyor olmanın huzurunu yaşıyordum yıllar sonra ilk kez. Kimseyi zorlamamanın... Beni istemeyen birinin etrafında dört dönmemenin...

İşte o huzur halini keşfettiğim gün iyileşmeye karar verdim. İyileşmek, yeni düşüncelerle yürüyüp gitmekti artık. Geride bırakmaktı, Ömer'i, bütün o yaşananları. Evet, hayatımda birtakım olaylar olmuş, benim bunları yorumlarken yaptığım hatalar, zaman zaman depresyonla sonuçlanan, bağımlılıktan mustarip olmaya uzanan bir süreç yaratmıştı. Meselenin hastalıklı yanı düşünme şeklimdeydi. Yaşadıklarımı kendi eksikliklerime bağlamak yerine daha objektif değerlendirebilseydim bütün o acılar çekilmeyecekti. Olay-olayı değerlendirme-sonuç zincirinde, değerlendirme hatasına neden olan geçmişten gelen sorunlarımı terapilerde ortaya çıkarmış, gerektiğinde ilaçlardan yardım almıştım. Şimdi artık neyi niye yaptığımın farkındaydım. İki seçenek vardı: Aynı hatalı düşünce sistemine devam etmek ya da doğrusuna geçmek; iyileşmek. Bunun için ne gerekirse yapacaktım. Benim anlamım buydu belki de...

Aslında gördüğüm terapiler, bütün o çabalamalarım, hepsi iyileşmek adınaydı, ama o güne dek gerçek bir kararlılık yoktu ortada. Daha şekilsel, daha teorik bir yaklaşım. Sorunlu bir âşık olma hali var, bu beni üzüyor, bundan kurtulmalıyım; hepsi bu.. "Kurtulmaya çalışmayın" demişti bir keresinde Mine Hanım, "yürüyün gidin!"

Kurtulmaya çalışmanın mekânı genelde olay mahallidir; orada debelenir durur insan. Evet, orada da vakit geçirmek, inceleme yapmak, izleri toplamak gerekir ama bir noktadan sonra terk edilmelidir orası. Benim terk ettiğim filan yoktu mekânı. Ya Ömer gelirse?

İyileşme kararıyla birlikte masa başında kurtulma formülleri çalışmaktan vazgeçip gitme hazırlıklarına başladım. Ömer olmadan da var olabileceğim bir yere...

İyileşmeye karar verdim, hoop iyileşiverdim gibi kolay bir süreç değildi bu yenisi. Beraberinde hiç öngöremediğim bir kaygıyı getirdi. Mine Hanım, durumu açıkladı hemen:

"Çocuk okula başlama sürecinde, ayakkabıydı, çantaydı, suluktu, önlüktü derken heyecanlı bir dönem geçirir. Ama okula başladığında, dört beş saat evden uzakta olmak, belli kurallara uymak, yalnız kalmak gibi yeni şeylerle karşılaşır. Bunlar endişe yaratır. Şimdi siz de yeni bir yerde yeni bir hayata başlama kararı aldınız, bunun sizi kaygılandırması normal."

Aldığım kararın doğruluğundan şüphem yoktu. Beni sevmeyen bir adamın, biraz iyi vakit geçirmek, biraz da dar zamanlarında yaslanmak için seçtiği bir yastık olmaktan vazgeçmiştim artık; yastık, pike ne gerekirse o olurum onun için diyerek bir umut dönmesini beklemekten de. Sorunlarımı onun dönüşleriyle çözmeye çalışmaktan da... Ama işte daha önce bu ciddiyetle almadığım karar, feci bir endişe yaratıyordu okula yeni başlayan bir çocukmuşum gibi. İlkokul 1. sınıfta, sınıfın kapısının yanında bir küçük pencere vardı. Sınıfa ağlayarak girer, ders boyunca dönüp arkama bakar, pencereden bana el sallayan babamı gördükçe rahatlardım. Şimdi de dönüp dönüp arkama bakıyordum ama ne fayda... Yine de cılız bir kendine güven duygusu yok değildi. Yedi yaşımda nasıl yaptıysam, bugün yine yaparım. Ama bu yaşta camdan sana el sallayacak, "Ben buradayım" diyecek birini beklemek manasız. Arkaya bakmamak lazım. Gerçek pencere önümdeki karatahtada.

Aslında o karatahtada epeydir farkında olduğum, bir içki bağımlısının mücadele

ettiği türden alkol dolu bir şişe duruyordu. Üstelik, hiçbir ayrılığımızı gerçek bir ayrılığa çevirmemek için içinden her defasında cin çıkan bir şişe. Bazen cinleri çıkaranın ben, bazen Ömer olduğu...

"O şişe zannettiğinizden çok daha büyük" dedi Mine Hanım. "Öyle çok kapladı ki hayatınızı, Ömer'siz Deniz'i tamamen örttü. Kendinizi göremediniz. Şimdi iyileşme kararıyla birlikte yapmanız gereken, Ömer'siz Deniz'i aktive etmek, onu görünür kılmak. Yürüyüp gittiğiniz yerde asıl yapmanız gereken bu."

Ömer'siz Deniz... Kimdi o? Nasıl biriydi? Nelerden zevk alır, nasıl eğlenirdi? Özellikle o dönem hayatının anlamı neydi? Kendi arşivine girip geriye gitmek. Yakın tarihli dosyalar pırıl pırıl parlarken her bir rafta... Kokusu henüz geçmemiş, teninin sıcağı ılımamış bile. Ondan önceki onsuz Deniz'in olduğu raflara yürümekte zorlanıyordum. Ayaklarıma betonlar bağlanmış gibi. Aslında içten içe bunu yapmayı istemiyordum. Korkuyordum. Ömer'leykenki Deniz, Deniz de değildi zaten. Bambaşka bir kadın. Ve ona o kadar çok alışmıştım ki, diğerine, başka bir deyişle özüme dönmek, sıkıntı veriyordu. Gece geç vakit, tekinsiz bir sokakta yürümek gibi.

Her ne kadar tebdili mekâna karar vermiş, orada Ömer'siz Deniz'i yeniden ortaya çıkarmam gerektiğini biliyor ve istiyor görünüyorsam da, inanılmaz bir direnç gösteriyordum kendime. Hâlâ ara ara kokusu tütüyordu burnumda. Gözleri gitmiyordu gözlerimin önünden. Nasıl güzel gülerdi Ömer! Neşeliyken nasıl da kabına sığmaz, taşardı... Ne çok hayat doluydu... Tekiri nasıl iştahla yerdi... İki kadeh içti mi ne komik bir adam olurdu... İçinden geldiğinde nasıl güzel öperdi

beni... Benim prensim kimselere benzemezdi. Benim?

Bütün bu tezatların içinde gerçekten zorlu bir mücadele veriyordum. Yeni bir yere giden yolun ilk yüz metresi zorluydu velhasıl. Yine de yılmadan her adımda soruyordum kendime: "Ben kimim, ben sadece benken kimim?" Ulaşılacak mevzi bu soruların yanıtını bulmaktı belki.

"Ömer'den önceki beni anlatsana bana" dedim Suna'ya bir gün...

"Her şeyden önce bugünküyle kıyaslanmayacak kadar mutluydu" diye söze başladı Suna. "Hiçbir zaman şekerli geniş kahkahalar atan biri değildin sen. Bir yanın hep kırılgan, bir anda ağlayıveren ve bir anda gülen... Ama mutluydun işte."

"O kadar tuhaf ki... Ömer öncesindeki beni yarım yamalak hatırlıyorum. Ben nerde kalmıştım Suna?"

"Bir kere kariyer planın hazırdı ve onu işliyordun ince ince... İyi bir mimar olmak istiyordun. Hep çok çalışan, sürekli koşturan bir Deniz vardı. Çünkü merak ediyordun. Dışarıdaki hayatı inanılmaz merak ediyordun. Diyebilirim ki benim merak ettiğimden de fazla... Görmediğin şehirleri, ülkeleri, tatmadığın yemekleri, okumadığın kitapları..."

"Biliyor musun, şimdi hiçbir şeyi merak etmiyorum. Bir tek, bir gün iyileşebilir miyim? Bir tek o."

"Tabii ki iyileşeceksin. En zoru o kararı verebilmekti. Artık hazırsın. Bundan sonrası daha kolay olacak."

"Peki başka? Başka neler vardı benim hayatımda?"

"Öğrenmek... Latin dansları kursunu bitirip, resim kursuna başlardın, bir ara felsefe seminerlerine katılmıştın hatırlıyor musun? Pazar günleri şehrin bilmediğimiz yerlerine gidelim diye tuttururdun. İstanbul mimarisini hatmettirdin bana

sokak sokak... Bilmediğin bir şeyi keşfettiğinde sevinçten yerinde duramazdın. Hayata iştahlı bir kadındın."

"Hayata iştahlı... Ömer'leyken de o iştah vardı hep."

"Evet ama açık bir iştahla aç biilaç dolaşa dolaşa sonunda onu da kaybettin. Sonra sen hiçbir şeye ne tam siyah ne tam beyaz olarak bakardın. Hep ara renklerin vardı senin, onların tadını çıkarırdın. Bence bütün bunlardan daha önemlisi, umutluydun. Hayattan beklentilerin vardı."

"Neydi onlar Suna? Ben ne bekliyordum hayattan? O beklentiler nereye gitti şimdi?"

"Hiçbir yere. Sen sadece hepsinin üstüne Ömer'i örttün Mine Hanım'ın da dediği gibi. O örtüyü kaldırdığında yeniden ortaya çıkacaklar. Ayrıca insanın beklentileri sürekli değişiyor, dönüşüyor. Ömer'den önceki senden başka bir yerdesin artık. Hadi şimdi de sirtaki öğren diyemem sana. Yeni şeyler girecek hayatına... Başka beklentiler, başka hayaller..."

"Artık Ömer'le yaşadıklarımın bir tekini bile yaşamak istemiyorum. Düşündükçe bile içim daralıyor. O kadın olmam zor yeniden. 'Ömer'siz Deniz'i harekete geçirmeniz lazım' dedi Mine Hanım, ama bunu nasıl yapacağımı gerçekten bilmiyorum."

"Bir kere kendini kapadığın o hapishaneden çıkacaksın."

"Aslına bakarsan çıktım ama ne yöne gideceğimi bilmiyorum."

"Geçenlerde bir yerde okudum. Tahliye edilen mahkûmlar, bir süre hapishanenin etrafında dolaşırlarmış. Bildiğin, evden çıkıp, hapishaneye giderek. Dışarıda nasıl yaşayacağını bilmediğinden... Sen de onlar gibisin, hapishaneden çıktın ama etrafından ayrılmıyorsun. Dışarıda gürül

gürül akan bir hayat var Denizcim. Sen hep söylersin bunu. Bütün o hayat Ömer'den ibaret olabilir mi? Mümkün mü bu? Sen yaşamayı bilen bir kadınsın; bu unutulur bir şey değil."

"Çok çabalıyorum Suna. Çok da kararlıyım, bu kez gerçekten iyileşeceğim ben. Ama çok zor, sana tarif edemeyeceğim kadar zor. Balık restoranlarının önünden geçemiyorum, Ömer'i hatırlatıyor. Kırmızı şarap içemiyorum, Ömer'i hatırlatıyor. Öyle kokular var ki, koklayana kadar farkında bile olmadığım, Ömer'i hatırlatıyor. Pazar sabahlarının sesi olur mu? Var işte. İkimizin de erkenden kalkıp birbirimizi aradığımız pazar sabahları... Kulaklarımı yastıkla kapatıyorum duymayayım diye, Ömer'i hatırlatıyor."

"Denizcim, çok zor bir süreçten geçiyorsun. Ama önemli olan, Ömer her ne yaparsa yapsın, kapısının önünden ayrılmayan o zavallı kadın değilsin artık."

"Hayatında biri var. Belki de bu durduruyordur beni."

"Bak yine kendine haksızlık ediyorsun. Bir kadın olduğu için değil, artık eski Deniz olmadığın için duruyorsun. Durmayı sonunda öğrendiğin için. Hem ben sana bir şey diyeyim mi, hayatında başka bir kadın olmasından çok daha caydırıcı şeyler oldu Ömer'le ilişkinizde. Benim gidip onu parçalamak istediğim. Sen ne yaptın? 'Ama o aslında kötü biri değil' deyip yoluna devam ettin. Eğer hâlâ o Deniz olsaydın, kendi değerini takdir edemeyen, kendini sürekli aşağı çeken, hayatında biri filan var demez, Ömer'in peşini bırakmazdın. Sen artık başka bir yoldasın güzel arkadaşım. Hadi ama... Rasgele Deniz."

Yasın beş evresi

Bir ilişkiyi bitirmenin yolunun onun yasını tutmaktan geçtiğini söylemişti Mine Hanım vaktiyle. Nasıl yapacağımı bilmediğim gibi, bilsem bile bu, Ömer'den tamamen vazgeçmek olacağından reddediyordum o zamanlar. Hem zaten yaşayan birinin yası nasıl tutulurdu ki?

O yeni yere doğru yürürken yolda tutup bitirdim yasımı. Ve gerçekten de ölen birinin ardından tutulan yastan farkı yoktu bunun.

İlk adım "inkâr" oldu. Aklım ne kadar kararlıysa bu ilişkinin bittiği ve bir daha başlamayacağı konusunda, kalbim de bir o kadar kararsızdı. Ben yürürken bizim ilişkimiz bitmiş olamaz deyip duruyordu. Yine eski aralardan biri bu. Ömer gidecek, dolaşacak sonra yine bana dönecek. Ölmemiştir belki, gidip mezarı açalım; ya hâlâ nefes alıyorsa...

İnsanın içinde sessizce yürüyen, verdiğin tüm aksi kararlara rağmen vazgeçmeyen; terapilere, terapistlere, iki kere ikinin dörtlüğüne kafa tutan inkâr duygusu. Belki de bunun için vardı insanın hayatı boyunca sınanıp duran "irade"si. Onu kullanmam gerekiyordu üstesinden gelebilmek için.

Kendini sıkmak, kapıp koyuverememekti inkâr. Bir şeyler değişmesin diye. O değişikliğin tekinsizliğini yaşamayayım diye. İyileşmek isteğime rağmen! Babam el sallasın pencereden bana...

Hayli yıpratıcı bir mücadelenin sonunda usulca terk etti beni inkâr duygusu. Nasıl olduğunu anlamadım bile. İrademin sınırlarını sonuna kadar zorlamaktan başka bir şey yapmamıştım. Yola devam etmekten.

İnkâr dönemini "kızgınlık" takip etti. İnanılmaz bir kızgınlık hem de. Bana bunu nasıl yapar? Benim hayallerim, benim

onca emeğim... Her başı sıkıştığında dünyaları devirip ona alan açmalarım... Aşkım, sadakatim? Ben onu o kadar çok sevmişken, o nasıl gidip bir başka kadınla bir ömür boyu aynı yastığa... Hayatta kimseyi onu sevdiğim gibi sevmedim; bu bedellik bir şey midir ki? Değil. Öyleyse niye ben? Neden bunca canımı yaktı? Hiç mi hatırı yoktu onca senenin? Seneler... Benden alıp götürdüğü seneler... Ne sevgi ne aşk... Devasa bir kızgınlık duyuyordum Ömer'e. Oysa bir süre önce ona olan kızgınlığım tamamen geçmiş gibi görünüyordu ama geçmemiş. Akılla alınmış bir kararmış. Şimdi kalbinmiş sıra. Bir faz daha varmış atlatmam gereken. Yaşadığım buydu. Ama neyse ki, kızgınken de yürüyebiliyordu insan. Hatta öfke, adımları hızlandırabiliyordu zaman zaman.

O da oldu. Bir ateşe su dökmek gibi değil, için için yanarken ansızın sönmesi gibi ateşin... Kızgınlığım da geçti günün birinde.

Derken Allah'la "pazarlık" dönemi başladı. Her şeyin farkındaydım; bütün o dört yılın bilançosunu çıkarmıştım, bu ilişkinin bitmiş olmasının hayrı konusunda hiçbir endişem kalmamıştı. Kararlı adımlarla Ömer'siz Deniz'i yaşayacağım o yere doğru yürümeye devam ediyordum. Ama yine ara ara sızlıyordu sol yanım. Ya geçmezse?.. Bazen o kadar şiddetleniyordu ki o sızı, o zaman ya bu acıya son ver Tanrım, ya canımı al kurtulayım pazarlığı başlıyordu. Elimden gelen her şeyi yaptım. Sabah uyanmayayım diye ettiğim dualarla kaç gece girdim yatağa... Uyandığımda ölmediğimi fark ederek sürüne sürüne kaç defa gittim işe... Bunlar bitti. Şimdi başka bir zaman, başka bir ben, başka bir yol... Ama işte cız ediyor hâlâ... Sonunda anladım ki, tümden yok olması için de

zamana ihtiyaç vardı. Hissettiğim kadarı herhangi bir geri dönüş arzusu yaratmıyordu ya... Ben yürümeye devam ediyordum ya... Önemli olan buydu. Biraz daha sabır gerekiyordu. O cız edişle yaşamaya alışmak. Allah da pazarlığımı ciddiye almıyordu neyse ki...

Bütün bu süreçleri takiben bir depresyon daha atlattım. Ayrıldıktan sonra geçirdiğim depresyondan biraz daha şiddetlisini... Yine yorganın altına sığındığım günler. Kapıda Ömer olsa, yatağımdan kalkıp açmaya gidemeyeceğim kadar hayattan koptuğum. Mine Hanım'a, "Vazgeçelim, ben bunu beceremeyeceğim" diye yalvardığım. O ise olağan bir süreç içinde olduğumu söylüyor, sabretmemi istiyordu. Yas tutmak tam da böyle bir şeydi. Ve bitecekti. Az kalmıştı. Zaten tuhaf bir şekilde her şeye rağmen bütün bunları yaşarken hâlâ "İyileşeceğim" diyordum. "Bu bitecek. Ben Ömer yokken de yaşayabilen bir Deniz olacağım." Neyse ki bu defa depresyon kısa sürdü. Artık onu yaratan zihnimi kontrol altına alabiliyordum. Değerlendirme ölçütlerim değişmişti.

Yine de itiraf etmeliyim ki zormuş yas tutmak... Her şeyin yolunda gittiğini sandığım bir anda, tamam artık yasını da tutayım, tamamen bitsin derken bu kadar zor olacağını aklımın ucundan bile geçirmemiştim.

Yüzleşmek ve kabullenmek

Depresyonun ardından gelen günler ufak tefek kalp sızılarını saymazsak, ki birkaç kâğıt kesiği büyüklüğündeydiler, iyi hissetmeye başladım kendimi... Dışarıda o gürül gürül akan hayatın sesini de işitiyordum. Ömer'le ilişkimin tamamen bittiği gerçeğiyle yüzleşmeye başladım. Bunu yaparken eskisi gibi canım yanmıyor, tuhaf bir metanetle yola devam ediyordum.

Ama ne yalan söyleyeyim, en zoru da, Ömer'in beni sevmediği gerçeğiyle yüzleşmek oldu. O güne dek, hep birtakım bahanelerin ve farklı sevgi modellerinin arkasına sığınmıştım; seviyor ama farkında değil, seviyor ama o türlü değil, sevecek de zamana ihtiyacı var... Arada pes edip yok beni sevmiyor bu adam derken bile içten içe inkâr ediyordum bunun doğruluğunu.

Gelgit aklıma yatırmakta en çok zorlandığım, en çok canımı acıtan da buydu gerçekten. Ömer beni sevmedi! Prens, prensesi sevmedi. Annem o gelinliği hiç dikemeyecek...

Bir insanı sevmek neydi ki? Haftada bir iki buluşup yemeğe çıkmak? Sevişmek? Derdini, sıkıntını anlatmak? Günde yirmi üç ila otuz kez telefonda konuşmak onunla? Sabahlara kadar sohbet etmek? Bunlarla tanımlanır mıydı sevmek? Misal, benim yaralarımı sevmiş miydi Ömer? İçeriden ve dışarıdan oluk oluk kanayan, üzerine yeşil reçeteler basılmış onca yarayı... Daha da önemlisi, bu yaraları "anlamaya" çalışmış mıydı? Bakmış mıydı, bir defa bile olsa, ama sahiden? Şefkatsiz sevgi olur muydu hem? Benimle bir ilişki istemediği halde, her ayrılık sonrası dönüşlerime izin verirken, onun dönüşlerini sorgusuz sualsiz kabul ederkenki zavallılığıma üzülüp, şefkat göstermiş miydi? "Bu işin sonu yok"

uyarısını yaparken? Yine telefon marifetiyle gerçekleşen bir ayrılık sonrası, sakinleştiricileri alıp evine gittiğim o gün, ille de sevişeceğiz diye soyunarak yatağa yatıp, başım fır fır dönerken, "Kalk git" diyerek arkamdaki duvara su dolu pet şişeyi fırlattığında, her yanım sırılsıklam salak salak yüzüne bakarken ben, halime acımış mıydı acaba?

Her ne kadar suçlama cümleleri gibi görünseler de, bir soruya yanıt aramaktı asıl derdi her birinin. Aslında çok çok önceden verilmiş yanıtı sindirmek, yüzleşme ayaklarından birini daha tamamlayıp ipi göğüslemek... Ömer, Deniz'i sevdi belki, yüzeysel, derinliksiz, şu veya bu şekilde, ama prens prensesi hiç...

Yas sürecimin sonuna yaklaşırken artık biliyordum ki, o her ne yaptıysa, ben izin verdiğimdendi. Annemle, babamla geçen sorunlu çocukluk yaşantımdan kaynaklanan arızalarımın faturasının tümünü Ömer'e kesmek, haksızlıktı. Yapmam gereken, o ilk geceden, hadi bilemedin ertesi günkü telefon konuşmasından hemen sonra çekip gitmekti. Kavgasız, gürültüsüz, sessiz, sakin bir şekilde. Döküleceğin kalıbın darası gözünün önünde ve etraf ışıl ışılken; senin onun içine sığmayacağın gün gibi ortadayken, hiç tartışmadan usulca gitmek. Biraz daha zaman vereyim tuzağına düştüm diyelim, altı ay sonra gitmek, o da olmadı bir yıl sonra... Dört yıl kalmak da neyin nesiydi? Beni sevgili gibi görmediğini söyleyen bir erkekle kalmakta niye ısrar etmiştim ben? Onu sevdiğimden mi?

Bütün o terapilerin sonunda dönüp baktığımda gördüğüm, birbirinden korkunç, "ısrar" temelli, bir insanı boğmaya neden olabilecek davranışlardı. Onları sevmekle açıklamak mümkün

müydü? Sırf canımı acıtmak için mi haykırmıştı bir gün Ömer, "Hayatımı bok çukuruna çevirdin" diye? Onun attığı çığlıklara ben ne kadar duyarlılık gösterebilmiş, onun mutluluğunu kendiminkinin önünde ne kadar tutabilmiştim? Ben onun benimle, mutlu olmaktan ziyade mutsuz olduğunu görmemiş miydim? "Sen benim için arkadaşlıkla seks arasında gidip geldiğim bir şeysin" tanımlamasını yaparken daha ilk günlerde, sadece onu sevdiğim için mi kalmıştım? "Çünkü bağımlılık problemim vardı" dediğimde affolur muydu günahlarım? Ben ne kadar masumdum, ne kadar âşık?

İnsan kalbini birilerinin önüne koyup, açıp kapaklarını sonuna kadar, içeride o dört yılda neler olmuş, neler hissedilmiş gösteremezdi ki. O kalbin o adam için nasıl çarptığını. Ama bir o kadar da inanıyordum artık pirüpak olmadığıma... Suyun akışını değiştireceğim diye, bir insanı canından bezdirdiğime. Kasıtlı değildi belki hiçbiri. Ama benim sorunlarımın ceremesini Ömer de çekmişti. Canımı çok yakmıştı ama kendi canı da yanmıştı. Yüzleşmenin final bölümü de buydu zaten.

İyileşmek biraz da böyle bir şeydi. Menzile doğru yürürken yüzleşmek ve yasın son evresi olan "kabullenmek..." Her şeyi; iyisiyle, kötüsüyle...

Bir gün çiçek açacaksam ben de...

Artık başka bir yerdeydim. Dört yıldır tıkıldığım o üç beş metrekarenin dışında, çok uzağında... Ömer'den önceki beni ifade eden, sevdiğim, keyif aldığım şeyler olduğunu, onların bir yere gitmediğini görmeye başlamıştım o yeni yerde... Bulabildiklerim küçük şeylerdi belki ama ortaya çıkmalarıyla birlikte mütevazı mutlulukları da peşi sıra getiriyordu. Hem zaten mutluluk dediğin yekpare bir şey de değildi, bütün o küçük sevinçleri toplayınca oluşuyordu.

Bir gece başımı yastığa koyduktan sonra, nevresimin çiçek kokusunu fark ettim. Öyle güzel kokuyordu ki... Hiç üşenmeden kalkıp annemin yanına gittim, "Deterjanı mı değiştirdin, yumuşatıcıyı mı?" diye sormak için.

"Yıllardır kullandıklarımın aynısı" dedi.

Koku alma duyumda bir sorun vardı da o an düzelmiş olamazdı ya... Aynı ben, aynı burun; her zamanki gibi tertemiz bir yatakta, mis gibi kokular içinde, sağlığım yerinde yatıyordum. Şükretmek şöyle dursun, bunu en son ne zaman fark ettiğimi bile hatırlayamadım. Çoğu gece gözyaşlarıyla ıslanmış bir yastığın ne kokusu olacaktı ki? Kâbussuz, karabasansız, deliksiz, derin bir uyku çektim o gece.

Sabah pencereyi açıp, odayı havalandırırken bahçedeki bahar dallarına takıldı gözüm. Kahvemi yapıp geri dönene kadar içeri bahar havası dolmuştu. Berjere oturup dışarıyı seyrettim. Epeydir içtiğim en lezzetli kahveydi. Hani sigarayı bırakanlar, yediklerinin içtiklerinin tadının değiştiğini, çok daha iyi tat aldıklarını söylerler ya... Sanırsın Yemen'den gelmiş çok özel bir kahveydi içtiğim. Her yudumundan acayip tatlar aldım.

Güzel kokan bir yatakta huzurla uyumayı, sabah havası dolmuş bir odada kahve içmeyi severmişim ben. Düne kadar da hayatımda olan bu iki küçük ayrıntının dünüyle bugünü arasındaki farka şaştım kaldım.

"Ömer mi? O da kim?" gibi bir unutma durumu yoktu tabii... O keyif veren tatlar ve kokular arasında içime düşmedi değil... Ama bir su damlası kadardı. Ölçtüm desem başım ağrımaz...

Bu değişimlerin mucizevi bir yanı yoktu ayrıca. Bir sabah uyandım ve hayatım değişti denemezdi. Ben sadece görme izni vermeye başlamıştım kendime... Ömer'den önce sevdiğim şeyleri, Ömer'den başka sevdiğim şeyleri görme izni. Şişenin arkasında beni bekleyen.

O gün iş çıkışı Levent'teki seraya uğradım. Çiçek dikmeyeli ne çok zaman olmuştu. Menekşe, çuhaçiçeği ve camgüzeli aldım. Toprak ve birkaç da saksı... Eve gittikten sonra odama yaydığım gazete kâğıtlarının üzerine boşalttım toprağı. Toprağı parmaklarımın içinden geçirdim, bir avucumdan diğerine aldım, dokusunu iyiden iyiye hissedene kadar sıktım, kokladım; ne büyülü bir şey olduğunu hatırladım. Saksıları yarıya kadar doldurduktan sonra çiçekleri poşetlerinden çıkarıp yerleştirdim; kalan kısımlarına toprak serptim. Can sularını da döküp pencerenin önüne yerleştirdim. Uzaklaşıp baktım her birine tek tek... O kadar güzel görünüyorlar ve odanın içi öyle güzel toprak kokuyordu ki... Bir gün benim de üzerimde böyle çiçekler açacaksa, ölümden korkmak niyeydi?

Gençliğinde düz duvara tırmanan, kafasına koyduğunu yapan, yaşama sevinciyle dolu Deniz, ufak ufak göz kırpmaya başlamıştı.

Bundan sonra neler yapabilirim? Durdurduğum gelişimimi nasıl daha ileriye taşıyabilirim? Yeni sorularım bunlardı.

Son yıllarda yaşadığım çatışmalar ve çektiğim acı belli bir dönüşüme neden olmuştu. Şimdi artık katlar çıkmak gerekiyordu üstüne. Sorunlarına başkaldırmayı göze alarak ruh sağlığını kazanmış Deniz'i kaldığı yerden inşa etmeye devam etmek. Sağlıklı bir ruhun mimarisi biraz da bunu gerektiriyordu.

Kat çıkarken malzeme önemliydi malum. Düşüncelerde başlayan değişim, kararlılık, farkındalık hepsi iyi güzeldi ama harekete geçmediğin sürece kuru teorilerden ibaret kalıyordu her biri. Adım atmak için eldeki malzemeyi gözden geçirmek gerekiyordu. Ne vardı elimde? Başlangıçta durum çok parlak görünmedi gözüme, itiraf etmeliyim. Malzemem ne benim? Çok güzel mekânlar yaratırım, insanları hayallerindeki evle, ofisle buluştururum. İyi ama bu benim işim. İnsanın işi kat çıkma malzemesi olabilir mi?

Olmayacağını çok önceden görmüştüm aslında. Ömer'e kızıp kırıldıkça kendimi işe vermiştim hep. Tam bir afyondu iş. Sabahtan akşama kadar, nefes almadan, başka hiçbir şey düşünmeye izin vermeden çalışmak, çalışmak... Ama artık biliyordum ki, bu yöntem sadece işte yol almasını sağlıyordu insanın, hayatta değil... İyi ama ben başka ne yapabilirim? Yeni bir malzeme gerekiyordu ama ne?

Senin yorumun, hepsi bu...

Panik içindeydi Nazlı. Nikâha çok az kalmıştı ve ona göre her şey yarım yamalak gerçekleşiyordu. Yetmiyormuş gibi hiçbir zaman arasının iyi olmadığı kayınvalidesi de laf sokup duruyordu. Sabah telefonda Nazlı'ya, "Bu ne telaş gelin hanım, altı üstü aynı adamla ikinci kez evleniyorsunuz. Şans tabii ama bu kadar büyütülecek bir şey yok" demişti.

Son günlerin gerginliğiyle bunu bize anlatır anlatmaz ağlamaya başladı Nazlı.

"Bu kadın beni hiçbir zaman sevmedi, sevilmeye layık bulmadı, bundan sonra da sevmeyecek" dedi gözünün yaşını silerken.

Garibime giden, sinirli bir ağlama olmayışıydı bunun; bayağı bayağı üzülmüş, kırılmıştı.

"Oğluyla ikinci kez evlenmemi bana bir lütuf gibi gösteriyor. Seni istemiyorum demiyor ama demiş kadar olacak sözler seçiyor, küçümsüyor. O böyle yaptıkça 'Acaba yanlış bir karar mı verdim, bir kez daha denememeli miydim?' diye düşünmekten alamıyorum kendimi. İlk evliliğimiz sırasında yaşadığım bütün sıkıntılar aklıma üşüşüyor. Her şey yine kötü gidecek diye günlerdir uyku uyuyamıyorum."

Suna da şaşkın şaşkın bakıyordu. Sonuna kadar dinledikten sonra, "Nazlıcım, sen şimdi gerçekten buna mı üzülüyorsun?" dedi

"Üzülünmeyecek gibi mi?"

"Yooo... Ben bunda üzülecek bir şey göremiyorum. Kayınvaliden Ahter Hanım aynı kayınvalide. Eskiden nasılsa bugün de öyle... Niye ciddiye alıyorsun? Ayrıca bu yetmiyormuş gibi hesabını çoktan gördüğün eski defterleri çıkarıp yeniden inceliyorsun. Kaldı ki o defterlerden bugüne kalan iyi anılar da olmalı ki, o adamla bir kez daha evlenmeyi göze

alabildin. Kadının kompleksli bir sözüne bu kadar anlam katmak niye?"

"Abartıyorsun diyorsun yani..."

"Tam da öyle diyorum."

Suna haklıydı, Nazlı abartıyordu. Ama öyle bir şımarıklık içinde değil, gerçekten canı yanarak yapıyordu bunu. Acısı sahiciydi. Ne var ki, bu acının nedeni kayınvalidesi değildi.

Demek ki sadece ben değil, çoğumuz aynı şeyi yapıyorduk: Bir şey canımızı mı sıktı, hemen kendimizi olayın sebebi görmek. "Bunun benimle ilgisi yok" diyememek... Nazlı'nın kayınvalidesini o kadar çok dinlemiştik ki, bu son çıkışının tamamıyla Ahter Hanım'la ilgili olduğunu daha o dakika fark etmiştik. Bir kere oğlunu cemiyetten zengin bir tanıdığının kızıyla evlendirmek istemişti yıllar önce. Mete buna karşı çıkıp Nazlı'yı tercih edince de, bu evliliğe hiçbir şekilde destek vermemiş, sadece düğüne katılmakla yetinmişti. Oğlu proje çocuklardan biriydi. Annesinin istediği okullarda okumuş, onun hayalindeki mesleği ve hatta okulu seçmiş; bu sıralamanın sonunda onun evlenmesini istediği kızla evlenmeyerek, annesinin projesini yarım bırakmıştı. Hiç affetmedi anne oğlunu... Acısını da Nazlı'dan çıkardı. Bunu biz biliyorduk da Nazlı bilmiyor muydu? Mümkün müydü böyle bir şey? Tabii ki biliyordu ama kadının sözlerini bir nedenle "sevilmeye değer görülmeme", "yanlış karar verme", "ikinci kez aynı mutsuzluğa davetiye çıkarma" şeklinde tercüme ediyordu. Benim de dört yıl boyunca yaptığım değerlendirme hatası. Ben yanlış okuduğum bir hikâyeye doğruymuş gibi inanmış, inancımı bizzat kendi zihnimle büyütmüş, kurban kadın olmanın atıllığının keyfini sürmüştüm. O kitabı kapatıp, rafa kaldırmak da bir seçenekti; kaçmak olurdu belki ama vardı böyle bir

olasılık. Bunu bile yapmamıştım. Gerçi fark eder miydi? Aynı ben, henüz kendini okumayı beceremişken, bir başka kitabı doğru okuyabilir miydim? Hiç sanmam... Zaten serde bağımlılık, envai çeşit takıntı da olunca aynı kitabı evirip çevirmiştim... Bütün alabildiğim yol –ki buna yol almak denirse– "Ömer'in de bir hikâyesi vardır davranışlarını açıklayan" tezine inanmak olmuştu ... Zira ardından da o hikâyeyi keşfetmeye çalışmıştım. Kendimden uzaklaşıp, başka birinin sularında sorunuma çözüm aramak ve bunu yaparken de en acımasız yorumları yanımdan hiç ayırmamak...

Sonuç hep hayal kırıklığı... Bütün o hayal kırıklıklarını Ömer'e bağlamak. Ömer şunu dedi ve ben şu an çok mutsuzum. Oysa sebep-sonuç ilişkisinin arasında bir faz daha vardı. Yeni yeni farkına vardığım yorumlama, değerlendirme kavramları... Ben bütün yanlışları o aşamada yapmıştım. Bugün Nazlı'nın yaptığı gibi. Bu yorumlama-değerlendirme hatası dünyanın en büyük buluşu değildi şüphesiz ama beraberinde aldırdığı o derin soluğun tarifi yoktu. Anlamaya başladıkça insanın nefes alıp verişi bile değişiyordu gerçekten.

"Nazlıcım" dedim yüzümde koca bir gülümsemeyle, "sabah sana telefonda oğluyla ikinci kez evlenmenin senin için bir şans olduğunu söylemiş ya..."

"Ama Allah aşkına haksız mıyım, sen olsan bozulmaz mısın?"

"Eskiden olsa bozulurdum eminim ama bugün değil. Tamam, söylediği tatsız bir şey. Suna'nın da dediği gibi, 'Benim kayınvalidem böyle biri, sadece bana karşı değil, herkese böyle' desen sorun kalmayacak. Sorun, kadının davranışını küçümsemek olarak alıp kendine bağlaman."

“Ama küçümsüyor, bu laf başka bir anlama gelmez ki...”

“Küçümsemek, Ahter Hanım’ın kullandığı bir yöntem sadece. Kadıncağız kahroluyor oğlu istemediği bir kadınla ikinci kez evleniyor diye... Böyle düşünsene... O yüzden bütün o iğnelemeleri... Sen bunu seninle ilgili bir eksiklik şeklinde yorumladığın için üzülüyorsun.”

“Niye beni istemiyor anlamıyorum ki...”

“Bunun ne önemi var Nazlı? Onun seni istememesinin seninle bir ilgisi yok ki... Hem sen de, Mete de yetişkin insanlarsınız, yeniden birlikte olmak gibi ortak bir karar aldınız. Artık bunun teyidi için annesinin onayı gerekmiyor. Bu onayı beklersen mutsuz olursun. Şimdi olduğu gibi...”

Biraz rahatladı, gözlerini sildi.

“Belki de siz haklısınız” dedi.

Belki de? Hep bir temkinlilik hali... İnsan niye en çok doğrudan şüphe eder acaba?

Malzeme arayışlarımın sürdüğü günlerde bir sabah Merve göz altları uykusuzluktan çökmüş, gözkapakları ağlamaktan şişmiş halde geldi işe. Çantasını masasına bırakıp odama girdi ve oturur oturmaz da ağlamaya başladı.

"Deniz nefes alamıyorum, bana yardım et..."

"İyi misin, n'oldu, nefes darlığı sorunu mu?" filan derken meselenin başka olduğunu anladım. Dün gece gittiği restoranda, üç ay önce ayrıldığı ve henüz unutamadığı eski sevgilisi Eren'le karşılaşmıştı. Eren bir kadınla el ele girmişti içeri.

"Onları öyle görünce ölüyorum sandım. Beni görmediler. Bütün gece oturduğum yerden seyredip durdum. Bir muhabbet bir muhabbet... Bizimki kızın ağzına düşüyor."

Ömer'le Asu'nun birlikte çekilmiş fotoğraflarını gördüğümde hissettiğim acıyı hatırladım, ama şimdi Merve'yle birlikte oturup ağlamak bizi bir yere götürmezdi. Sormam gereken, kendime de çok sorduğum soruyla yetindim.

"Mervecim, siz ayrıldınız. Başka bir kadınla olması normal değil mi?"

"İyi de daha üç ay oldu. Hâlâ bende kalmış eşyaları var. Bu ne hız? Hiç mi sevmedi bu adam beni?"

"Vaktiyle bana, 'Beni çok güzel seviyor' dediğini hatırlıyorum. Hani bir akşam görüşme sıklıkları üzerine felsefe yapmıştık da en son haftada birin az olduğuna karar vermiştik."

"Güzel sevmemiş demek ki, ben yanılmışım."

"Güzel sevmiş ama bitmiş olamaz mı?"

"Sen benim canımı daha mı çok yakmak istiyorsun?" dedi. Bir yandan da Tijen Hanım'ın gelip gelmediğini kontrol ediyordu arkasına dönüp.

“Mervecim, niye canını yakmak isteyeyim? ‘Bu ilişki benim ihtiyaçlarıma cevap vermiyor’ deyip ayrılan sensin. Aradan geçmiş üç ay...”

“Doğru... Ama bu kadar hızlı bitirebileceğini düşünmemiştim. Burnu sürter biraz dedim.”

“Demek ki bitmiş, tatlım. Bitiren bir adamın burnunu sürtemezsin. Kadının da...”

“Haklısın, biliyorum. Ama inan bana, üç aydır doğru düzgün uyuyamıyorum, hayattan keyif almıyorum. Bir an olsun aklımdan çıkmıyor Eren. Hem sana bir şey itiraf edeyim. Burnunu sürtmek için filan dedim ama ben bu ilişkinin bittiğini hissediyordum, sözüm ona bitiren taraf olup son bir kez şansımı denedim. Kendime yanıldığımı ispat etmek için, bitmediğini göstermek için. Dün akşam onları öyle el ele, diz dize görünce de ne büyük aptallık yaptığımı anladım.”

“Niye aptallık olsun Mervecim? Bir süredir çok mutsuzdun hep konuşmuyor muyduk?”

“Doğru ama yapılması gereken her şeyi yaptığımdan emin değilim. Bir şekilde kurtarabilirdim bu ilişkiyi.”

Tijen Hanım’ın sesi sohbetimizi böldü. Beni odasına çağırıyordu. Merve de toparlanıp masasına döndü. Akşam iş çıkışı Madam Anahit’in meyhanesine gidip uzun uzun konuştuk Merve’yle. O anlattıkça ben dehşete kapılıyordum. Seçtiği kelimeler, düşünce şekli Ömer’le ilk ayrılıklarımız sırasında söylediklerimin neredeyse aynısıydı. Her kadın hayatında bir kez de olsa bağımlılıkla imtihan mı edilirdi yoksa? Önü alınmazsa Merve’nin geçeceği yolları ezbere biliyordum, o da zaten rotasının tüm işaretlerini veriyordu.

Suna’nın ayrılığını düşündüm. Ne kadar olgun, ne kadar kendiliğinden olmuştu. Ama bazı kadınlar, ilişkilerini

kaybetme korkusu üzerinden yaşıyor, kaybedince, kaybettikleri şeyin daha fazla esiri oluyorlardı. Mutsuzluklarını bile bile. Bunlardan birinin de Merve olacağı hiç aklıma gelmezdi.

"Dese ki, gel bir daha deneyelim, sorgusuz sualsiz kabul ederim. Haftada bir görüşmekse o da tamam... Yeter ki bana dönsün. Öyle çok alışmışım ki... Onsuzluğa dayanamıyorum. Evet, son zamanlarda çok mutsuzdum ama onsuzken olduğu kadar büyük değilmiş meğer o mutsuzluklar..."

Bağımlı kadının en önemli özelliği mutsuzluğu göze almaktır, sırf ilişki sürsün diye... Çünkü bilerek ya da bilmeyerek, o ilişkiyi merkez yapmıştır. Bir erkeğin üzerinden sürdürür yaşantısını. Sevinçlerini o adam belirler, üzüntülerini... Yaşama sevincini... Kendisinin olması gerektiği yerde bir başkası vardır ve kendi hayatının ipleri tamamıyla onun elindedir. İpleri salıverirse bir gün adam, merkez boş kaldığından sudan çıkmış balığa döner kadın. Merve gibi "Onsuzluğa dayanamıyorum" feryatları başlar. Onsuzluk dediği kendini yok ederek sürdürdüğü "anlamsız" hayatı sezmeye başlamasıdır aslında. Ben yoksam, hayat bana ne verebilir ki?

Bana sürekli "Bir şey düşün Deniz, mutlaka bir yolu olmalı, Eren'in bana dönmesinin bir yolu olmalı. Üç buçuk sene az buz zaman değil... Döner değil mi? O kadınla ne kadarlık hukuku var ki? Beni unutmuş olamaz ki? Bir şeyler yapmalıyım. Ama ne?" deyip durdu Merve.

Yıllarca o "bir şeylerin" her türlüsünü yapmış bir kadın olarak biliyordum ki işe yaramazdı. Yorulduğunla kalırdın. Kendini yıprattığınla, bir bakmışsın depresyonunla baş başa... Ama işte onca

terapi, onca çabalamayla vardığım gerçeği bir gecede, üç saatte nasıl anlatabilirdim ki Merve'ye?

Ona Ömer'den bahsetmişliğim vardı ama ayrıntıları bilmiyordu. Niyeyse, yaşadığım şeyin hastalıklı kısmını paylaşmaya cesaret edememiştim. O gece genel hatlarıyla kendi hikâyemi anlattım Merve'ye. Yaşadıklarına benzer şeyler yaşadığımı... Gözleri fal taşı gibi açılmış halde ilgiyle dinledi. Art arda sorular sordu. Aldığı cevaplarla biraz daha sakinledi. Gözlerini silip konuşmaya başladı.

"İnsan sadece kendi başına gelmiş sanıyor. Biliyorsun aslında, milyarlarca insan var, birileri mutlaka benzerini yaşıyordur. Ama bu bilgi işini görmüyor, bir tek sana revaymış gibi geliyor. Şimdi seni dinleyince rahatladım. Doğrusu, bunun bir hastalık olabileceği aklıma gelmezdi hiç."

"Dur hemen öyle teşhis koyma. Belki de yas sürecindesin henüz. Kabullenememe aşamasında. Ve belki de bu süreci olması gerektiği gibi yaşayıp atlatacaksın. 'Her ayrılık acısı çeken bağımlıdır' diye bir şey yok. Sadece ikisi de benzer yollardan gidip bir kavşakta ayrılıyorlar. Sen bağımlının seçtiği yolu seçme diye anlattım sana bunu."

"Peki ben şimdi ne yapacağım?"

"Yasını tutup bitireceksin bu ilişkinin."

"Ya bitmezse?"

"O zaman profesyonel yardıma başvururuz. Bitmez diye bir şey yok. Yardımla ya da yardımsız bir şekilde hallederiz."

"Deniz aylardır ilk defa huzurlu hissediyorum kendimi. Yalnız olmadığımı... O kadar iyi geldi ki bu konuşma..."

Eve döndüğümde ben de kendimi huzurlu hissediyordum. Bir insanın

huzuruna vesile olmanın huzuruydu bu. Beni ben yapan o çok önemsediğim hasletlerimden biri. Evet, ailede, arkadaş çevresinde sorunlar olduğunda onlarla konuşup rahatlamalarını sağlamak da iyi geliyordu, ama kendi yaşadığım bir sorunu yaşayan ve içinden çıkmakta zorlanan bir insana el uzatmak daha farklı bir şeydi. Bütün o acıların boşuna çekilmediği duygusunu da veriyordu.

Uykum kaçtığından televizyonu açtım. Ara sıra rastladığımda izlediğim çöp dizilerden biri çıktı karşıma. Sarışın kız, annesinin arkadaşlarından birine âşıktı. Esas oğlan da işyerindeki bir başka kıza. Sarışın kız aşkını itiraf etmiş ama karşılık görememişti. Her bölümde takıntı haline getirdiği adamı sevgilisinden ayrılıp kendisiyle olmaya ikna etmek için planlar yapıyordu. İstisnasız her bölümde "Bak Ayça, biz çocukluk arkadaşıyız, ben seni değil Füsun'u seviyorum, bunu kabul et" diyordu esas oğlan ama duyan kim... Bizim sarışın bir başka planla bitiveriyordu karşısında, bölüm bölüm üstüne... En fenası, bir gün mutlu sonun geleceğine inanıyordu, bütün o ahval ve şerait içinde.

Birden bağımlı kadınların, gerçek hayattan televizyon dizilerine kadar her yerde farklı farklı tiplemelerle karşıma çıktığını fark ettim. Aslında ne çok olduklarını... Onlara hem acıdığımı hem çok kızdığımı... Acımak, benzer bir acı ortaklığının sonucuydu... Kızmak, çaresizliğimdendi. Geçtiğim yolları bana hatırlattıklarından, zaman ilerledikçe ne büyük sıkıntıların onları beklediğini bildiğimden, elimden bir şey gelmemesinden... Merve'yi de, sarışın kızı da kurtarmanın bir yolu olmalıydı.

Çalışma masama oturup masa lambasını açtım. Önümde duran A4 kâğıda kırmızı tükenmezle, "İlişkide bağımlılık sorunu yaşayan kadınlar kulübü" yazdım.

Böyle bir kulüp olsa üyesi olabilecek tanıdıklarımın adlarını sıraladım, çocukluğumdan bugüne tanıdığım, dinlediğim, okuduğum, izlediğim... Öyle çoktu ki sayıları, inanamadım. Niye böyle bir kulüp kurmuyordum ki? İnternet üzerinden mesela... Belki de aradığım malzeme buydu.

KAKTÜS TEAM

Eşekten düşenin halinden...

Web sitesini ve kulüp fikrini Suna'yla Nazlı'ya açtığımda pek şaşırdılar.

"Nasıl yani, yaşam koçu filan mı olacaksın?" diye sordu Nazlı.

"Daha neler?" dedim. "Yaşam koçlarına hiç inanmadığımı biliyorsun."

"E, tıp okuyup psikiyatr olacak halin de yok" dedi Suna.

"Yok tabii... Mesleğimi seviyorum ben."

"Nasıl bir kulüp olacak bu? Senin görevin ne olacak?"

"İlişkilerinde bağımlılık sorunu çeken kadınların bir araya geldiği bir platform yaratmayı düşünüyorum. Bunu bir web sitesi aracılığıyla yapacağım. Benim görevim siteyi yönetmek olacak. Onların birbirleriyle iletişim kurmalarını, birbirlerinin hikâyelerini öğrenmelerini sağlayacağım. Kim bilir belki ileride uzman isimlerle buluşmalar düzenleyeceğim. Aşk acısı sandıkları şeyin bağımlılık olabileceğini fark etmeleri ve bununla başa çıkmaları için ne gerekirse yapacağım."

"Bu kadınları nereden bulacaksın?" diye sordu Suna.

"Aslında o kadar çoklar ki... Mutsuz oldukları ilişkiyi bitiremiyor, bitirseler de o ilişkinin etrafında turlamaktan vazgeçemiyorlar. Arkadaşlarla konuşulup dertleşiliyor ama herkes kendi doğruları üzerinden akıl veriyor. Amaan boş ver, elini sallasan ellisi filan klişeleri, çivi çiviyi söker saçmalıkları... Sen bir şeylerin ters gittiğini fark edip beni bir psikiyatra yönlendirdin. Herkesin çevresinde böyle sağduyulu arkadaşlar yok. Sen benim şansım sayılacak bir istisnasın. Buna rağmen, terapilere başladıktan sonra da çok zaman derdimi anlatamadım sana... Beni anlayamadın. Bunu suçlamak için söylemiyorum. Böyle bir pratiğin yoksa, bu ruh halini anlaman çok zor."

"Nasreddin Hoca'nın fıkrası geldi aklıma" dedi Nazlı, muzip muzip gülerek. "Hani eşekten düşüyor da, çevresindekiler 'Aman hocam, doktor çağıralım' diyorlar ya... O da 'Yok' diyor, "doktor istemem, bana eşekten düşen birini getirin, beni ancak o anlar.' "

"Tam da bu... Eşekten düşenin halinden bir başka kazazede anlar. Ama tabii bir noktadan sonra profesyonel yardım da gerekebilir. Bu kulüp önce birbirinin halinden anlayan kadınları bir araya getirecek. Sonra onları yardım almaları konusunda teşvik edecek. Belki buna ihtiyaç bile duymayacaklar; birbirlerinin hikâyelerinden çıkardıkları sonuçlarla kendi doğrularını oluşturabilecek, yeni pencereler açabilecekler."

"Nerden aklına geldi bu fikir?" diye sordu Suna.

"Biliyorsun, uzun zaman terapi gördüm, kendi bağımlılığımı yenmek için inanılmaz çaba sarf ettim. Hamdım, piştim, oldum demiyorum ama epey bir deneyim sahibiyim artık. Benimle aynı sorunu yaşayan insanlara yardımcı olmak istiyorum."

"Tamam ama niye?"

"Yıllardır her hafta sonu kimsesiz çocuklara vakit ayıran sen mi soruyorsun bu soruyu bana?"

"Anladım" dedi Suna. Biliyordum ki anlamıştı.

"Şimdi birden içime kurt düştü" diye söze girdi Nazlı. "Ben Mete'yle ikinci kez evleniyorum ya... Benimki de bağımlılık mı? Ya da Mete'ninki?"

"Birbirinizle olmak istiyorsunuz, bir aradayken mutlusunuz... Uzunca bir ara verdikten sonra yine birbirinizde karar kıldınız. Ortaklaşa verilmiş bir karar, karşılığını bulan duygular... Bağımlılık böyle bir şey değil, korkma" dedim Nazlı'ya.

"Hukuki anlamda bir şeye ihtiyacın olursa ben de varım" dedi.

"Önce seni bir evlendirelim de..."

"Bir hafta kaldı, öleceğim heyecandan. İlk evlilikte bu kadar heyecanlanmamıştım."

"Kayınvalidenle aran nasıl?" diye sordu Suna.

"Aman nasıl olacak? Her gün arıyor, lafını sokuyor, kapatıyor telefonu. Ama artık takmıyorum. Mete de zaten 'Boş ver, hiç üstünde durma' diyor. Biliyorsunuz, ilişkilerde türlü çeşit zorluklar var. Karıkocaysan da bu böyle, sevgiliysen de... Öyle pembe panjur fantezisine izin vermiyor çevrendeki insanlar, hatta bizzat hayatın kendisi. Bunları tek başına sırtlanırsan yoruluyorsun, vazgeçme noktasına geliyorsun. Benim ilk evliliğimde yaptığım buydu aslında. Bir de düşman yaratma ihtiyacı duyuyorsun ki, o da en yakınındaki oluyor ne hikmetse... Bu defa Mete'yi düşman değil, müttefik olarak gördüm ve hayatım değişti. Kayınvalidem, o size ağladığım gün kadar üzmüyor beni artık. Canımı sıktığında bunun benimle ilgisi olmadığını telkin ediyorum kendime önce. Sonra biraz da Mete'den yardım alınca aklımdan çıkıp gidiyor Ahsen cadısının ne dediği."

"O senin kendine telkinlerin var ya, onlar çok önemli" dedim. "Aslında seni asıl kurtaran bu. Doğru telkinlerde bulunmak! Yine de Mete'nin müttefikliğini istemene ve onun bunu kabul etmesine sevindim. Sağlıklı ilişkilerde, ikiden vücuda gelmiş 'bir'i deneyimliyorsun. Yalnız hissetmiyorsun. Ama bağımlı ilişkide teksin. O adamla birlikte yol alamıyorsun. Kendi kendine kırk takla atarak bir şeyleri halletmeye çalışıyorsun. Aslında belki de sen Mete'yi düşman olarak gördüğün günlerde bile o hep senin yakınında bir yerlerdeydi. Sen yanında olmasına izin

vermediğin için yalnız kaldın, Mete istemediği için değil."

"Kim bilir? Benim aklım bu kadar derin meselelere basmaz biliyorsunuz. Ama bildiğim, hakikaten de mutlu olduğum. Kendimi iyi ve tam hissettiğim..."

Nazlı'ya baktıkça anlıyordum ki, sağlıklı ilişkiler başlar, devam eder yahut biterdi, sonra herkes kendi yoluna... Hayat önüne ne getirdiyse yaşar gider. Geçmişe takılınmaz. Yeni seçenekler yaratılır, yeni deneyimler yaşanır... Bir bakmışsın hayatına bir öncekinden daha iyi bir adam girmiş, sen mutluluktan uçuyorsun... Ya da bakmışsın ki, eski adam seviyor seni hâlâ, sen de onu... Şartlar gözden geçirilir, iki tarafın da isteğiyle... Ortak bir kararla yeniden denersin, yeniden denemenin mutluluğunu hissederek...

Yani yok öyle, bir şey bitti mi biter, bir daha başlamaz gibi bir kural. Bütün mesele, karşılıklı gönüllülük esasının işlemesi... Ama biz bağımlıların hayatında süreç başka türlü yol alır. Bağımlı ilişkiler tek kişiliktir.

Bunları bir şekilde öğrensin istiyordum benimle aynı sorunu yaşamış kadınlar... İşin ehli doktorlardan. Birbirlerinin hikâyelerini dinlesinler, karşılıklı paylaşımlarla yeni yollar keşfetsinler. O şimdi nerede, ne yapıyor, ne yapsam da geri döndürsem hesapları üzerine çalışmak yerine, "Ben şimdi ne yapmalıyım?" sorusuna yanıt aramak, her biri eşekten düşmüş kadınlarla birlikte... Bu istek "Hayatın anlamı nedir?" gibi dev bir soruya o günler için vereceğim en iyi cevaptı. Malzemesi de Ömer'le birlikte olduğum süre boyunca yaşadığım tarifsiz acı ve onun vesilesiyle öğrendiğim bilgilerdi. Ne olursa olsun kuracaktım ben o ilişkide bağımlılık sorunu yaşayan kadınlar kulübünü...

Nikâh günü sabah erkenden Suna, Nazlı ve ben, yıllardır değiştirmediğimiz kuaförümüz Ersin'de buluştuk. Nazlı'nın ilk gelin başını da o yapmıştı. Bu defa fazla gösterişli bir şey istemiyordu. Minik incilerle süslü tacı ve kısa duvağıyla sade bir modeldi aklından geçen. Zaten elbiseden biraz fazla, gelinlikten biraz az bir seçim yapmıştı.

"Ah ah, nerede Diana'nın gelinliği, nerede bu kokteyl elbisesi?" dedim Suna'ya göz kırparak.

"Sen hâlâ unutmadın mı onu?" diye sordu Suna.

"Unutur muyum hiç? Senelerce hayallerimi süsledi. Annemin gelinlik albümlerinde durur hâlâ."

"E tabii biraz modası geçti."

"Zaten prens de prensesi sevmedi" dedim gülerek.

"Anlamadım" dedi Suna.

"Charles diyorum, Diana'yı..."

"Ha, evet... A bak şimdi aklıma geldi. Bilişim sektöründe çalışan bir arkadaşım var. Ona bahsettim projenden. Sitenin kurulması, altyapısı vesaire her konuda yardımcı olacak sana."

"Süper habermiş. Zaten şu nikâhı atlatalım hemen maketi hazırlayacağım."

"Ne konuşuyorsunuz orada?" diye sordu Nazlı. "Biraz fikir verin. Cadı kaynanam burun kıvırmasın sonra saçıma başıma..."

Gerçi Ersin çoktan işe koyulmuştu bile. Kafasında her zaman bir şey olurdu. Önceden gelinliği de görmüş, tasarımını hazırlamıştı. Nazlı'nın güzelim sarı saçları usta ellerinde şekil almaya başlamıştı bile. Nikâh gününün en keyifli kısmı olan kuaför saatlerini epey eğlenerek geçirdik. Tabii ki Nazlı'nın elinde uzun bir liste vardı, ayakkabısının altına yazacağı... İlk iki sıra ben ve Suna'ya rezerveydi elbet.

Diğerleri altımıza sıralandı. Bizim saçlar da hallolmuştu ki, Mete Berk'le birlikte kapıda belirdi. Baba-oğul gelini almaya gelmişlerdi.

"Kırk yıl düşünsem oğlumla birlikte nikâhıma gideceğim aklıma gelmezdi" dedi Nazlı. "Hoş, Mete'yle bir daha evleneceğim de..."

"Damat tıraşına oğlumla gitmek de benim için enteresan bir deneyimdi" dedi Mete.

Toparlanıp kapıda bekleyen arabalara bindik. Nikâh Nazlı'yla Mete'nin yeni evlerinde, aile arasında kıyılacaktı. Daha en az iki saatimiz vardı. Suna'nın bir gazetede çalışan foto muhabiri arkadaşı da katıldı bize. Gelinle damat için dış mekân çekimlerini o yapacaktı. Öyle çayır çimen bir yere gidip, ağaçların arasında pozlar vermek istemiyordu Nazlı. Bizzat şehrin içinde farklı fotoğraflar peşindeydi. Nitekim önce Ortaköy'e gidip, meydanda bir dolu fotoğraf çektirdik. Bir McDonalds'ta McChicken yerken, elbiseye ketçap dökülecek diye ödümüz kopa kopa... Berk'le birlikte bir çocuk parkında, tahterevallinin üzerinde... Gelin avukat olduğundan Çağlayan Adliyesi'nin bahçesinde... Sahilde önümüzü kesen falcıya bakla falı baktırırken... Velhasıl birbirinden komik fotoğraf kareleri çıktı ortaya...

Yanımda arkadaşlarım... Mutlu her biri. Kendiliğinden bir mutluluk. Üzerinde çalışılmamış, su akmış yolunu bulmuş... Hava limonata gibi. Berk'in çocuksu sevinciyle şekerlenmişiz. İyiyiz, güzeliz, huzurluyuz. Son üç dört yıl, düğünlerde, nikâhlarda, gördüğüm gelinliklerde içi kıyılan ben gitmişim çok şükür, yerime gelen kadından pek hoşnutum.

Eve geldiğimizde nikâh memuru dahil, herkes hazır bir şekilde bizi bekliyordu. Ahter Hanım Mete'yi gözleriyle yiyerek,

“Gelmeseydiniz oğlum. Nikâh memuru neredeyse gidiyordu” dedi.

Simsiyah bir elbise giymişti. Siyah tam karşılamıyordu aslında rengini... Hani katran karası gibi bir şey... Eşi Teoman Bey de siyahlar içinde. Belli ki onun seçimini de Ahter Hanım yapmış. Ve nasıl mutsuz! Hayatımda bu kadar üzüntülü bir kayınvalide gördüğümü hatırlamıyorum. Hatta Nazlı’nın ilk nikâhında bile bu kadar kederli görünmemişti gözüme Ahter Hanım.

Ağırbaşlı bir nikâhtı. Anne babalar, ikişer teyze, bir de dayı... Evetler söylendi, takılar takıldı. Ahter Hanım, kutudan çıkardığı gerdanlığı Nazlı’nın boynuna uzatırken vallahi de elleri titriyordu. Ve kulaklarıma inanamadığım bir laf etti klipsi kapadıktan sonra:

“Beni ikinci kez yendin. Tebrik ederim kızım.”

Nazlı dondu kaldı. Mete’nin yüzü kıpkırmızı oldu. Tam o sırada nikâh memuru gitmek için izin isteyince Ahter Hanım’ın yanından ayrıldık.

Beni ikinci kez yendin!

Bu nasıl bir ruh haliydi? Nazlı’yı tanımasam, gelin-kaynana kıyasıya bir mücadele verdiler filan sanacağım bu evliliğin oluru olmazı için. Halbuki Nazlı, Mete’den ayrıldıktan sonra tamamen başka bir hayat kurmuştu kendisine. Berk için görüşmeleri dışında, annesinin yanına taşınan eski kocasını bir tek kez arayıp sormamıştı,. Yeniden denemenin lafını bile etmemişti. Zaten hayatında hep birileri oluyor, kendi yağında kavruluyordu. Ama Ahter Hanım’ın algısı başkaydı. Bu evliliği bir yenilgi olarak algılıyordu. Üstelik ikinci kez tattığı, bu defa daha ağır gelen bir yenilgi. Evden ayrılana kadar o gün, Mete’ye her bakışında gözleri doldu Ahter Hanım’ın.

Onu uzun uzun inceleyip, eski bilgilerle de tamamlayınca gözlemimi, karar verdim ki, Nazlı değil, dünyanın en şahane, en güzel, en en en kadını bile olsaydı oğlunun yanındaki, bundan farklı davranamayacaktı Ahter Hanım. Doğumda kesilen göbek bağının yerine kendisi yeni bir tane örmüş ve bütün hayatı boyunca oğlunun boynuna dolamaya çalışmıştı bunu. Mete annesine düşkündü, onu kıracak incitecek bir şey yapmazdı ama bu bağı bir şekilde koparma cesaretini göstermişti. Sevgilisi olsa çoktan terk ederdi bu kadını ama annesiydi işte. Bağımlı bir anne... Bütün hayatını oğlu üzerine kurmuş bir anne... Onun evliliğini ölüm gibi yaşayan bir anne. Torunu yeniden anne babasıyla birlikte olacak diye sevineceği yerde, gözleri dolup dolup boşalan bir anne...

Bir insana bağımlı olmak ne fena bir şeydi. Bağımlının kendisi için de, karşısındaki için de...

Mete hemen cenaze evi gibi duran bu evden çıkmamızı sağladı, arkadaşlar bekliyor geç kalmayalım diye. Bir otelin teras katında gelinle damadın arkadaşlarının katılacağı bir davet olacaktı. Kaçarcasına çıktık evden. Nazlı kapının önünde, "Kayınvalidemi de senin kulübe üye yapalım. Neyse parası ben vereceğim" dedi.

Mete'yle el ele gelin arabasına doğru yürüdüler. Karısı için kapıyı açarken eğilip öptü dudaklarından Mete. Sağlıklısı buydu işte: Hem prens prensesi seviyordu, hem de prenses prensi...

Ne kadar çok kafesin kapağı açılırsa...

Nikâh ertesi, yıllık iznimden bir hafta alıp, kulüple ilgili çalışmalara başladım. Her şeyden önce sitenin, kulübün kimlik tanımını doğru yapmak gerekiyordu. Benim amacım, ilişkisinde sorunlar yaşayan kadınların dert yandıkları Güzin Ablavari bir platform değildi. Hedef kitle, "ilişkisinde bağımlılık sorunu yaşayan kadınlar"dı. Tabii burada da şöyle bir handikap çıkıyordu ortaya: İlişkisinde bağımlılık sorunu yaşayan kadınların büyük çoğunluğu kendilerine "bağımlı" demek yerine, "âşık" demeyi tercih ediyor, böyle bir konuda profesyonel yardım almayı saçma buluyordu. Ben de başlangıçta, "Daha neler, insan aşkını doktora mı götürürmüş?" dememiş miydim?

Bu durumda meselenin tanımını doğru yapmak çok önemliydi. "Bağımlı ne gibi özellikler gösterir?" sorusuna yanıt olacak sıkı bir tanım. Ya da daha iyisi, bağımlılık sorunu yaşayanların ortak özelliklerini içeren sorular sormak. Bu sorulara ne kadar çok evet deniyorsa, bağımlı olma ihtimalinin o kadar çok arttığını söyleyen bir liste... Mine Hanım'ın önerdiği kitaplar bu konuda yardımcı oldu. Daha sonra kendisine onaylattığım sorular listesi şöyleydi:

Onu kaybedeceğim korkusuyla kendiniz gibi davranmaktan vaz mı geçtiniz?

Telefonunuzu açmadığında aklınızdan ilk geçen cümlelerden biri, "Eyvah, benden ayrılmak mı istiyor yoksa?" mı?

O akşam onunla çıkmayacaksanız evde kalmayı mı tercih ediyorsunuz?

Arkadaşlarıyla siz olmadan buluştuğunda, her defasında, "Acaba ona yeni birini tanıştırırlar mı?" diye düşünüp kaygılandığınız oluyor mu?

Onsuz olmak demek ölmek demek mi sizin için?

Onun onayı, hayattaki başka herkesin onayından daha mı önemli?

Bu ilişki dışında kendinize yatırım yapmanız söz konusu bile değil mi?

"Ben yokum, sadece o var" mı diyorsunuz?

Siz yaklaştıkça onun uzaklaştığını söyleyebilir misiniz?

İlişkinizle ilgili hiçbir şeyi akışına bırakamadığınız, her şeyi kontrol etmeye çalıştığınız doğru mu?

İlişkiniz dışında her şeyin ikinci planda kaldığını hissediyor musunuz?

Belki sizinle bir program yapar diye, o arayana kadar gün içinde program yapmaktan kaçınıyor musunuz?

Yüzlerce kez sizi istemediğini söylediği halde buna inanmakta güçlük mü çekiyorsunuz?

Onu değiştirmek için deveye hendek atlatmaktan geri durmuyor, olmayınca da olay mı çıkarıyorsunuz?

Enerjinizin çoğunu bu ilişki için kullandığınızı söyleyebilir misiniz?

Sırf sizden ayrılmasın diye istemediğiniz, inanmadığınız birçok şeyi yapıyor musunuz?

İlişkinin kurallarını o belirliyor ve siz de bunu yine ayrılık korkusuyla kabul ediyor musunuz?

İlişkinize yapışıp kaldığınız ve böyle kalmakta da ısrar ettiğiniz söylenebilir mi?

Onunlayken de onsuzken de mutsuz musunuz?

Terk edilme korkusuyla uykularınız bölünüyor mu?

Giyiminizden, davranışlarınıza her şeye, onun gözüyle bakıp mı karar veriyorsunuz?

Sürekli kötü bir şeyler olacak ve bu ilişki bitecek diye kaygılanıyor

musunuz?

Kendinizi değersiz ve sevilmeye layık olmayan biri olarak mı görüyorsunuz?

Ayrılıklarınız fazla uzun sürmüyor, kısa sürede dayanamayıp size dönmesi için yalvarmaya mı başlıyorsunuz?

Ayrıldığınızda hayat bütün anlamını kaybediyor ve siz evden çıkamayacak hale mi geliyorsunuz?

Ayrılmışsınız, aradan aylar geçmiş ama siz hâlâ ondan telefon mu bekliyorsunuz?

Ayrıldığınıza inanmamak gibi bir ruh hali içine giriyor musunuz?

Tekrar bir araya geleceğiniz umudu canlılığını korumaya devam ediyor mu?

Üyelik sistemi de bu sorulara verilecek "evet" yanıtlarına paralel oluşturulacaktı. Üye olmak için listedeki özelliklerin büyük bölümünün kendilerinde olduğunu kabul etmeleri yeterliydi. Ücret filan da talep edilmeyecekti. Yaş, şehir, meslek bilgisi, bir de rumuz... Üyelik formu siteye ulaştıktan sonra kendilerine bir onay linki ve şifre gönderilecek, böylelikle üyelikleri aktif hale gelecekti.

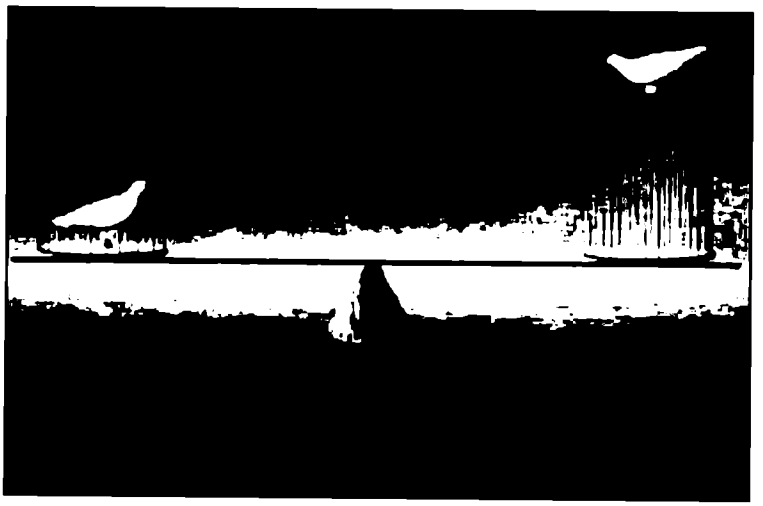
Üye olur olmaz, ana sayfadaki "Benim Hikâyem" başlığına tıklayıp kendi hikâyelerini yazabilecek, önceden yazılmış hikâyeleri okuyup, yorum yapabileceklerdi. Sadece bu kadarının bile çok önemli olduğunu düşünüyordum. Depresyona girdiğim dönemlerde, depresyonla ilgili internet forumlarının hemen hepsini okumuştum. Bir kere, yalnız olmadığı duygusu iyi geliyordu insana. Hastalığı atlatanların yazdıkları ise umut veriyordu. Bağımlı kadınlara da iyi gelecekti şüphesiz, kendisiyle aynı deneyimlerden geçenlerin yazdıklarını okumak. Amaç birbirlerini tedavi etmek değildi kesinlikle, amatör psikiyatrlığa izin

verilmeyecekti. Ola ki ilaç filan tavsiye edenler çıkarsa, yazıları yayımlanmadan önce uyarılacaklardı. Önemli olan, birbirleriyle hem acılarını hem farkındalıklarını hem iyileşme süreçlerini paylaşmalarıydı. Bağımlının o kadar akıldan, mantıktan uzak, kimselere anlatamayacağı davranışları vardır ki, rumuzla yazacaklarından bunları da itiraf edecek, bu konuda utanç duyanları bir nebze olsun rahatlatabileceklerdi. Ayrıca bildiğim bir şey daha vardı ki, bu kulübün kurulma amaçlarından biri de buydu aslında: Hiçbir bağımlı –kendini çok âşık olarak görenler değil, gerçekten bağımlı olduğunu kabul edenler– yaptığı şeyi onaylamaz, çevresindeki insanlarla beraberlikler üzerine konuşurken, kendi yaptıklarını salık vermezdi. Bu yüzden birbirleriyle kuracakları ilişkiyi de çok önemsiyordum. Her bağımlının mutlaka bir doktor kontrolünde hastalığını yenmesi gerektiğine doktorlar da inanmıyordu. Elbette ileri derecede olanlar için profesyonel yardım önemliydi ama kendileri gibi olanlarla samimiyetle kuracakları ilişkiden de yardım alabilirlerdi. Yeter ki durumlarını kabul etsinler, "iyileşmeye" gönülleri olsun.

Siteye düzenli olarak yazı yazacak, çalışmalarını bağımlılık üzerine sürdüren psikiyatrlar da olmalıydı. Bu konuda Mine Hanım, yardımcı olabilecek doktor isimleri vermişti. Haftada bir gün dönüşümlü olarak üye sorularına da yanıt verecekti doktorlar. Her biriyle konuşmuş, olumlu cevap almıştım. Bu arada bağımlı ilişkilerle ilgili film ve kitap önerileri bölümü de yer alacaktı sitede.

Öyle çok alengirli bir site olması da gerekmiyordu. Başlangıç için bunlar yeterliydi. Site yayına girdiğinde, duyulana kadar boş kalmaması için, "Benim Hikâyem" bölümüne kurucu üye

olarak ilk yazıyı da ben kaleme aldım; kendi hikâyemi dilim döndüğünce anlattım... "Site Hakkında" bölümüne de neden bu siteyi kurduğumu yazdım. Merve, bağımlılık özellikleri gösterdiğini, ama bu sorun kök salmadan önlemini almak için uğraştığını anlatan bir yazıyla katıldı üye hikâyeleri bölümüne. Nazlı, Suna ve Merve kendi arkadaş çevrelerinden örnek metinler aldı. Özetle açılış günü 15 kadar hikâyeyle başlayabilecektik. Sitenin açılış fotoğrafı için Türkiye'nin dünyaca ünlü usta illüstratörlerinden Gürbüz Doğan Ekşioğlu'nun bir deseninde karar kıldım. Gürbüz Bey'in iletişim numaralarını Suna buldu. Kendisine projeyi anlattım. Sağ olsun kullanma iznini hiçbir bedel talep etmeden verdi. Gerçekten de bağımlılığı, zekâsı ve duygusuyla bundan daha iyi anlatan bir desen bulunamazdı. Dengede duran bir tahterevallinin üzerinde iki kuş kafesi. Beyaz güvercinlerden biri kafesin içinde. Diğeri ise kafesin üstünde. Özgür olan güvercin uçarsa, denge bozulacak, kafesteki bağımlı güvercin denize düşecek. Sitenin amacı da buydu zaten, bağımlı kuşu kafesinden çıkarmak. Bütün bunlardan sonra sitenin tasarımını hazırlayacak arkadaşla bir araya gelip bir toplantı yaptık. O kendi hazırlıklarına başladı, ben de malzeme toplamaya. Gece gündüz çalışıyordum. İznim bittikten sonra da işyerinde öğle tatilinde, işten çıkar çıkmaz hemen eve gidip sabahlara kadar... Hafta sonları hiç dışarı çıkmadan. Ne yorgunluk ne bir şey... Hayat hiç olmadığı kadar anlamlı geliyordu. Ne kadar çok kuşun kafesi açılırsa bir o kadar daha anlamlı olacaktı; biliyordum, emindim.

KAKTÜS TEAM

Sigarayı bıraktıysa beni de bırakır

Ve 2 Ağustos cumartesi sabahı yayına girdi site. Önceden yazılarını aldığım on beş üyenin yorumlarıyla birlikte. Son bir ay boyunca Suna çok ciddi bir PR çalışması yapmış, gazetelere, dergilere, televizyonlara siteyi ve kulübü anlatan basın bültenleri göndermişti. Bu arada sosyal medyayı da gayet aktif bir şekilde kullanmış, çok fazla takipçisi olan ilgili kurum ve kişilerle konuşup, sitenin linkini ve açılacağı tarihi vermelerini sağlamıştı.

O sabah ekranı açıp siteye girdiğimde kalbim duracak sandım. Bu ilk saniyelerden itibaren birçok kadının hayatının değişmesine vesile olma ihtimalim vardı. Sayıları otuz-kırkla sınırlı kalsa bile olurdu. Hatta bir bile o kadar anlamlı görünüyordu ki gözüme... Bir kişinin hayatının değişmesi, kendine yaptığı eziyetlerin son bulması... Bu çok değerliydi; buna yardımcı olmak da öyle... Sitenin açılış resmindeki kapalı kafese baktım. Kapısının açıldığını hayal ettim, içerideki güvercinin uçtuğunu... Düşüncesi bile tarifsiz bir mutluluk veriyordu.

Odamdan çıktım. Annem daha kalkmamış, babam uyanmıştı. Onun için televizyonu açtım, sonra yanına oturdum. Elini tutup gözlerine baktım. Ve gözlerime inanamadım. O bakış orada yoktu. Gözlerimi açıp kapayarak defalarca denedim, ama hayır; kirli, pis, irinli, kanayan bir şeye bakar gibi değildi. Yüzünü okşadım. Alnına düşen saçlarını geriye ittim. "Günaydın babacım, nasılsın bu sabah, hava da sıcak değil mi?" gibi tek kişilik bir sohbeti elimden geldiğince uzatıp zaman kazanmaya çalıştım. Değişmiyordu bakışları; beni seven biri gibi bakıyordu bana. O sırada annem geldi. Yanımıza çağırdım.

"Babamın gözlerine bir bakar mısın?" dedim.

Eğilip baktı.

"Ne oldu bir tuhaflık mı var?" diye sordu.

"Yok hayır, ama sanki başka türlü bakmıyor mu bu sabah?"

"Ben bir değişiklik görmedim. Kırk yıllık kocamın iri yeşil gözleri... Her zaman nasıl bakıyorsa, şimdi de öyle bakıyor."

Annem ne derse desin, benim de otuz dört yıllık babamdı ve başka türlü bakıyordu bu sabah... Annem mutfağa gidince yeniden elini tuttum babamın.

"Öyle güzel bakıyorsun ki babacığım, böyle oturup akşama kadar seyredebilirim seni. Biliyorum, yıllardır sana söylemedim, söyleyecek cesareti bulamadım ama şimdi bil istiyorum. Seni çok seviyorum baba. Hayatta kimseyi seni sevdiğim kadar sevmedim."

Bir damla yaş parladı gözlerindeki o kızını seven adam bakışında. Eğilip öptüm güzel gözlerini. Sonra boğazıma düğümlenen hıçkırığı tutarak odama geçtim. Kapıyı kapar kapamaz ağlamaya başladım ama acılı bir ağlama değildi bu. Sevinçten ağlamayalı da çok olmuştu. Babama "Seni seviyorum" demeyeli de en az yirmi beş yıl. Bana iğrenç, pis, kanayan bir şeye bakar gibi bakmadığı çocukluk yıllarımda... Yine de annemin bu kadar büyük bir değişikliği fark etmemesi kafamı karıştırıyordu.

Bilgisayarın başına oturup yeni üyeleri beklemeye başladım. Beklerken birden bir şimşek çaktı beynimde. Annem haklıydı, babamın bakışlarında bir değişiklik yoktu. Değişen benim bakışımdı. O güzelim gözlerinin, bana kanayan, irinli bir şeye bakar gibi baktığı benim yanılsamamdı. Şimdi iyileşmemin son belirtisi olarak, gözlerindeki gerçek bakışı görebiliyordum. Babamın beni seven bakışını...

Tam o sırada bir üye başvurusu geldi, ardından bir tane daha... Akşam saatlerinde yirmi dokuz üyenin hikâyelerini okumuş, sitenin "Benim Hikâyem" bölümüne girmiştim. Hem çok hüzünlü hem de çok komik hikâyelerdi okuduklarım. Bağımlığını kabul etmiş, bununla mücadele eden, aradan yıllar geçtiği için artık yaptıklarına mizahi gözle de bakabilen kadınlardı ilk üyeler. Sonuncusunun yazdıklarını bir daha okudum:

> On yıldır evliyim. Bir tane kızım var, sekiz yaşında. Ve tam on yıldır terk edilme korkusuyla yaşıyorum. Babamın annemi evliliklerinin on ikinci yılında terk ettiğini düşünürsek, daha iki yılım var. Biliyorum, çok saçma ama iki yıl sonra bu evliliğin biteceğini düşünmekten alıkoyamıyorum kendimi. Böyle bir şey olursa kendimi öldürürüm diyorum ama kızım var, yapamam. Kendimi sürekli bunun olmayacağına inandırmaya çalışıyorum. Teyidini de kocamdan almaya... Beni çok sevdiğini göstermesini sık sık talep ederek. On yıl sonra zor tabii ama, bu benim ilacım, herhangi bir kadının sevilme beklentisinden daha farklı. Telefonuma cevap vermediğinde, sekreteri toplantıda olduğunu söylediğinde hemen aldatılma senaryoları yazmaya başlıyorum. Akşamı beklemeden, onu bulur bulmaz kırk tane soru soruyorum, "Neredeydin, kimleydin, beş kez aradım niye açmadın..." Bazen gülüyor, bazen boğulacak gibi oluyor. Birkaç kez ayrılığın eşiğinden döndük. Kendimi kontrol etmeye çalışmasam, çoktan terk ederdi beni. Ama o kadar zor ki insanın kendini engellemesi. Son kavgamızı sigara yüzünden yaptık. Bir ay önce sigarayı bıraktı kocam. Yirmi

yıl içtikten sonra... Önce çok sevindim. Günde iki paket içiyordu, nefes darlığı vardı, sigaradan ölecek diye ödüm kopuyordu. Birkaç gün sonra içimi kemiren o bitip tükenmek bilmeyen kaygılardan biri daha çıktı ortaya. Bu adam yirmi yıldır içtiği sigarayı bir gecede bıraktıysa seni de bırakır! Kendimi ikna edemeyince her zaman yaptığım gibi ona sordum, "Saçmalama ne ilgisi var?" desin diye. Zaten sigarayı yeni bırakmış, hâlâ özlediği belli, deliye döndü. "Allah aşkına, sen beni bırak da bitsin bu işkence" dedi. Özürler diledim, ağladım, yalvardım. Kimseye anlatılacak şeyler değil bunlar, kimsenin aklına yatmaz... Bencil bir kadın olduğumu düşünürler eminim. Bunun gibi o kadar çok hikâyem var ki, sitenizin açıldığını duyunca, beni anlayabilecek kadınlar vardır diyerek buraya yazmaya karar verdim. Bir şeyler yapmam lazım; yoksa iki yılı bile bulmayacak ayrılmamız...

Yazı sitede yayınlanır yayınlanmaz diğer kadınlardan yorumlar gelmeye başladı. Sıcak bir sohbet dönüyordu "Marlboro" rumuzlu kadınla diğerleri arasında. Her biri kendi yaşadıklarından örnekler veriyor, özetle "Seni anlıyorum" diyorlardı; düşüncelerinin sevmekle ilgisi olmadığını, ortada bir sorun olduğunu vurgulayarak. Son gelen yorum "Yardım almayı düşünmedin mi?" şeklinde bir soruydu. "Doktora gidersem bu defa deliyim diye beni bırakmasından korktum" diye cevap verdi Marlboro. Arkasından gelen yorumlarda kadınlar isyan ettiler: "Bugüne dek yaptıklarına rağmen seni bırakmayan bir adam tedavi olacaksın diye niye bıraksın seni? Yapma Allah aşkına!"

Gayet de mantıklıydı bu yorum. Marlboro bağımlılığın öylesine

pençesindeydi ki, bu kadar basit bir konuda bile sağlıklı düşünemiyordu, durumunun farkında olduğu halde. Aralarındaki sohbet uzadı ve sonunda Marlboro, "Tamam, bu konuyu düşüneceğim" dedi. Samimi olduğundan şüphem yoktu. Yarın öbür gün doktor tavsiyeleri isteyeceğinden de...

Tam bilgisayarı kapıyordum ki, yeni bir üyelik başvurusu daha geldi. Rumuz: Kıskanç mağdure. "Bir jinekologla iki yıldır beraberim" diye başlıyordu.

> Onu çok ama çok seviyorum. Her geçen gün katlanıyor sevgim. Sevgimle beraber onu kaybetme korkum da... Gün boyu sadece kadınları gördüğü bir iş yapması beni perişan ediyor. Her gün, "Ben hastalarımdan birine âşık oldum" demesini bekliyorum. Bu yüzden uykularım kaçıyor. Sık sık kavga ediyoruz. Elbette biliyorum, bir gün bir kadına âşık olup gidebileceğini. Ama bunun ihtimali bile beni nefessiz bırakıyor. Onsuz bir yaşam düşünemiyorum.

Metni yayınladıktan sonra Ömer'i kıskandığım günler geldi hatırıma... Hastalarından birine âşık olacak korkusunu ben de yaşamıştım. Ben olduysam başka bir kadın neden olmasın? Doğru neden olmasındı ki? Ama böyle bir korkuyla insanın hayatı kendine zehir etme becerisini en iyi gösteren bağımlı kadınlardı kuşkusuz. Bu kontrol edilebilir bir şey değildi. Biliyordum bilmesine ama bildiğim hissettiklerimi hafifletmiyordu. Kıskanç mağdure için de geçerliydi eminim.

On dakika sonra bir cevap geldi bu mesaja. Uzunca da bir rumuzu vardı: "Sana benim gözümle bakan gözler kör olsun."

> Sevgili kıskanç mağdure, rumuzumdan da anlayacağın gibi

kocamın karşısına çıkan kadınlar için senelerce bu "İntizar" şarkısını söyleyip durdum. Evlendiğimizde bir fitness merkezinde hocalık yapıyordu. Birkaç kez ziyaretine gittiğimde gördüm ki, etrafı birbirinden güzel, fit kadınlarla dolu. Bizimki de onlara yardım edip duruyor. Baldırlarını tutuyor, elini göğüslerinin altına koyup sırtlarını dikleştiriyor falan filan. Aklımı kaçırıcam sandım. Ona bir şey belli etmemeye çalıştım ama aylarca dua ettim, başka bir iş bulsun, içinde kadınlar olmasın diye. Allah duamı kabul etti. İkinci yılın sonunda, ünlü bir işadamından trainer'lık teklifi aldı. Merkezden aldığı maaşın iki katı karşılığı her sabah evine gidip onu özel olarak çalıştıracaktı. Bu işadamı birkaç arkadaşına daha önerdi kocamı. Hepsi erkek! Ayda kazandığımız para gırla. Ben sevinçten uçuyorum. Altı ay sonra bir akşam kocam, "Seninle bir şey konuşmak istiyorum" dedi. "Lafı uzatmayacağım, ben âşık oldum." Aman yarabbi, adam cinsel tercihini mi değiştirdi diye düşünürken dehşetle, bir solukta anlattı hikâyesini. Çalıştırdığı müşterilerinden biri, bir gün eve değil, işyerine gelmesini istemiş. Bizimki de gitmiş. Tam adamın odasına girerken, içeriden bir kadın çıkmış. Görür görmez âşık olmuş. Daha sonra birkaç kez daha işyerine gidip gelmiş. Bu arada kadınla bir yolunu bulup tanışmış. Üç aydır da beraberlermiş. Bir ay sonra tek celsede boşandık. Yani sana söyleyeceğim, o gözler kör filan olmuyor. Ve o göz çıkacaksa bir adamın karşısına her yerde çıkabiliyor. Boşuna endişe etme.

Kıskançlık... Bağımlı olan kadının da, olmayanın da ortak derdi... Her birimiz elimizde olsa sadece erkeklerden

mürekkep yerlere kapatmak isteriz sevgililerimizi. Hayatın olasılıklarını hiç hesap etmeden... "Olacağı varsa olur" sözünü takmadan... Oysa bir adam bir kadını gerçekten seviyorsa onu dünyanın dört bir yanından gelen güzellik kraliçeleriyle aynı odaya kapatsan ne olur? Ha, elbette güzelliklerini algılar, şöyle alıcı gözüyle bakar filan ama değme kadın sahici bir aşkın kimyasını bozamaz. "Kocama güveniyorum, kadınlara güvenmiyorum" lafı da büyük palavradır bu arada. Asıl güvenmediğimiz kendimizizdir. Bağımlının "kendisi"ne gelince, evet, o hem kıskançtır hem mağdure...

Gece üçte bilgisayarı kaparken sitede tam altmış iki kadın vardı ve hâlâ sohbet ediyorlardı.

KAKTÜS TEAM

Anlamı devretmek

Bir ayın sonunda sitenin üye sayısı 1.000'i geçti. Rüyamda görsem inanmazdım ama olmuştu işte. Hayatına dokunduğum, hayatıma dokunan tam 1.000 kadın. Daha ilk günlerde, sadece akşamları ve hafta sonları çalışarak tek başıma siteyi yönetemeyeceğimi anlayınca Mine Hanım'ın önerdiği iki psikoloji öğrencisiyle anlaştım. Ellerinde iPad'leriyle boş derslerinde, ders aralarında günlük başvuruları okuyup onaylıyorlardı. Akşamları onaylanan hikâyeleri bir de ben okuyordum. Giderek daha renkli, bol katılımlı bir site haline geliyordu. Ne çok hikâye vardı ve biz birbirimizin hikâyelerinden ne kadar habersizdik. İlk bir ay içinde o kadar güzel geri dönüşler oldu ki... Elbette birdenbire bağımlılık sorununu çözemiyorlardı, ama seslerini duyurmanın kendilerine ne kadar iyi geldiğini her fırsatta dile getiriyorlardı, hikâyelerini paylaşmanın, anlatmanın, dinlenmenin... Doktora gitmeye karar verip maddi güçlükler nedeniyle gidemeyenlere de yardımcı oluyorlardı. Kimi tanıdığı bir doktoru öneriyor, "Ben konuşurum kendisiyle, sana indirim sağlarım" diyor, kimi bir devlet hastanesinde çalışan bir doktorun ismini yazıyordu. Bu arada sitedeki doktorların yazılarına ilgi büyüktü. Soru-cevap saatlerinden çok yararlandıklarını doktorlara binlerce kez teşekkür ederek belli ediyorlardı. Hali hazırda terapi görenler de deneyimlerini paylaşıyordu. Bazen bir cümle öyle beklenmedik kapılar açar ki, bunu sitede neredeyse hemen her gün deneyimliyordum. Bir akşam Salome rumuzlu bir üye şöyle yazdı:

> Bugün Irvin Yalom'un *Varoluşçu Terapi* adlı kitabını okuyordum. Şöyle bir cümle çıktı karşıma "Ölüm borcundan korkanlar, yaşam kredisini

reddederler." "Acaba" dedim, "yedi yıldır bir adamın peşinde koşarak, yaşamayı reddedişimin altında ölümden korkmam mı yatıyor?"

Yüzlerce yorum yağdı Salome'ye... Anında farkındalık oluştuğunu görmek kadar insanı mutlu eden bir şey yok sanırım. Sevinçle cevap veriyorlardı: Nasıl düşünemedim ben bunu, evet ölümden deli gibi korkuyorum, belki de gerçekten benim sorunum da bu, şu an ne hissettiğimi anlatamıyorum ama bir ampul yandı kafamda, bu paylaşım için çok teşekkürler...

Her gün yeni bir kafesin daha kapısı aralanıyordu.

Benim hayatıma gelince... Terapilerim sona ermiş, hayatım aradığım anlamına kavuşmuş, sabahları mutlu uyanan, geceleri huzurlu uyuyan bir kadın haline gelmiştim. İşyerindeki performansım artmış, siteyle ilgili sorumluluklarımı paylaşan birileri olduğundan kendime de zaman ayırmaya başlamıştım. İşle ev arasında gidip gelen o mutsuz kadın, dışarıdaki hayatı da fark etmeye başlamıştı. Arkadaşlarımla daha sık görüşüyor, yıllardır içime hapsettiğim komik kadını dışarı çıkarıyor, eğleniyor, eğlendiriyordum etrafımdakileri... Babam da hâlâ öyle güzel bakıyordu gözlerime...

Birkaç ay sonra siteye ilgi giderek arttığından ilan girmek isteyenlerden başvurular gelmeye başladı. Bir reklam direktörüyle anlaştım. Kısa zamanda o kadar çok ilan aldık ki, reklam gelirleri için açtırdığım hesapta o güne dek görmediğim paralar birikmeye başladı. Bu paralarla ülkenin en önemli psikiyatrlarıyla konferanslar düzenlemeye başladım. Bir süre sonra yurtdışından doktorları da davet ettik. Paranın bir bölümüyle de her hafta çektiğimiz kuralar

sonucunda iki kişinin tedavi masraflarını üstleniyorduk.

Basın aylardır peşimdeydi, sitenin kurucusuyla röportaj yapmak istiyorlardı. En başından itibaren sıcak bakmadım bu teklife. "Kurduğu siteyle birçok kadının bağımlılık derdine derman olan başarılı kadın" filan gibi başlıklarla anılmak, dikkatleri siteden kendime çekmek istemiyordum.

Bu arada iş o kadar büyümüştü ki, bundan sonra sayıları beşe çıkan psikoloji öğrencileriyle birlikte devam edebilmem mümkün değildi. Artık siteyi profesyonelce yönetecek, güvenebileceğim birilerine devretme zamanı gelmişti. Zaten sitedeki adresime sürekli sitenin haklarını satın almak istediğini söyleyen birtakım kişilerden teklifler geliyordu. Ama ben ticari bir site olmasını istemiyordum. Derken bir gün e-mail kutumda bir mail'le karşılaştım. Şehrin en büyük psikiyatri kliniğinin sahibinden geliyordu. Benimle görüşmek istediğini siteyle ilgili bazı önerileri olduğunu söylüyordu Psikiyatr Doktor Ahmet Rakım.

Bir hafta sonu onunla kliniğinde buluştuk.

"Beni geri çevirmediğiniz için çok teşekkür ederim" diye söze başladı. "Lafı uzatmadan konuya gireceğim. Siteniz gerçekten çok önemli bir iş yapıyor. Böyle bir siteyi kurmak için neler vermezdim? Çünkü gerçekten tek bir kişinin emeğiyle olağanüstü bir yere gelmiş olmakla birlikte, bilimsel açıdan yapılabilecek çok şey var. Size ortaklık teklif etmek istiyorum. Bunu para kazanmak için değil, dediğim gibi siteyi geliştirmek, daha fazla insana daha fazla yardımcı olmak için istiyorum, vaktiyle kendisi de bağımlılık sorunu yaşamış bir psikiyatr olarak."

O kadar samimi görünüyordu, o kadar heyecanlıydı ki, aradığım kişinin Doktor

Ahmet olduğuna karar vermek için uzun uzadıya düşünmeye gerek yoktu. Kendisiyle birkaç görüşme daha yaptık. Ortaklık düşünmediğimi, şartlarda anlaşırsak siteyi hiç bedelsiz kendisine devredeceğimi söyledim. "Kabul" dedi.

Öncelikle ticari bir kurum gözüyle bakılmayacaktı buraya. Reklamdan elde edilen gelir, masraflar düştükten sonra tamamıyla site için harcanacaktı. Asla paralı üyelik söz konusu olmayacaktı.

"Deniz Hanım, merkezimi yakından tanıyorsunuz. Zaten çok gelir getiren bir yer burası. Benim paraya ihtiyacım yok. Sadece son yıllarda beni hiçbir şey bu kadar heyecanlandırmamıştı. Bu heyecanla daha fazla insana yardımcı olmak istiyorum. Derdim bu. O yüzden bütün koşullarınızı kabul ediyorum. Avukatınızla hazırlayacağınız sözleşmeye hemen imza atabilirim. Geniş bir doktor kadrom var. Eğer sizinle anlaşırsak, yirmi dört saat sadece bu siteyle ilgilenecek yeni doktorlar da dahil edeceğim siteye. Hatta sitenizi uluslararası hale getireceğim. Sizden tek isteğim, sitenin paralelinde bağımlılık sorunundan mustarip erkeklere de yardımcı olmak."

O güne dek bağımlı erkekleri hiç düşünmediğim doğruydu. Ama Ahmet Bey de haklıydı. Neden olmasındı?

Nazlı'nın yardımlarıyla hukuki süreç birkaç ay içinde tamamlandı ve ben site kurulduktan tam bir yıl sonra hayatımın en büyük anlamını onu benden çok daha iyi yerlere götürebilecek birine devrettim.

Yeni anlamlar bulma konusunda endişem kalmamıştı artık. Hayatta, ona anlam katacak, insanı mutlu edecek o kadar çok şey vardı ki... Birini buldun diye gelişimine engel olmak bencilce olurdu. Bu gelişime izin vermek bile başlı başına bir anlamdı aslında.

Velhasıl yeniden yola koyuldum. Binlerce güvercini, kafeslerini açıp salıverecek ve bunu benden çok daha iyi yapacak birine emanet ederek.

KAKTÜS TEAM

Beyaz güvercinli uğurlama

Camiden içeri iki kişinin kollarında girerken, dizlerimin bağı çözüldü bir an. Tutup kaldırdılar.

"Yapma böyle Deniz, n'olursun" diyordu biri.

Hiç kimsenin farkında değildim. Koluma girenlerin, yanımdan gelip geçenlerin... Sadece o acı, dizlerimin bağını çözen, belimi iki büklüm yapan tarifi imkânsız bir acı. İnsan, yaşadığı her büyük acıda, en büyüğünün o olduğunu zannediyor. Onların hepsinin bir zan olduğunu o gün anladım ben. Ben böyle bir acı duymamıştım daha önce. Bir el, kalbimi avucunun içine almış, var gücüyle eziyordu sanki; etimden et kopuyor, her bir yanım sızlıyordu. Kendi iniltimin dehşetine kapıldım bir an. Üstelik de çok korkuyordum. Koskoca dünyada bir başıma kalmışım, bir de kaybolmuşum gibi. On yaşımda kaybolduğumda yaşadığım korku gibi. Şimdi arkamdan seslense babam, gelse yanıma, düş önüme dese yine. Sırtımda yüzlerce sopa kırsın razıyım. Sırf yanımda olsun. Olamazdı işte. Yürüdükçe giderek yaklaştığım musalla taşının üzerinde yatıyordu o upuzun boyuyla. Tabuta doğru giderken sağ kolumdakinin annem olduğunu fark ettim. Durup yüzüne baktım. Solumda duran Suna'dan uzaklaşıp anneme sarıldım. İlk o an ağlamaya başladım. Saatlerdir sadece inliyordum. Annem, "Denizcim, metin ol" dedi. "Baban seni böyle görse çok üzülürdü. Kendini heder ettin kızım, gözünü seveyim topla kendini."

Annemin kokusunu içime çeke çeke, kollarım boynunda ne kadar ağladım bilmiyorum. Sala sesiyle ayrıldım ondan. Avludaki banklardan birine oturttular beni. Babamın salasını dinledim. Birazdan camidekiler dağılacak, namazını

kılacaklar, sonra alıp götürecekler... Son bir yıldır bakmaya doyamadığım o güzel gözlerini bir daha hiç göremeyeceğim. Bitmesin bu sala Allahım, saatler, günler sürsün, ben bu bankta oturayım, babam karşımda... Zaman bir defalığına dursun. Herkes dağılıp gitsin evine. Ben beklerim babamı, yeter ki onu almasınlar benden.

Birileri yanıma geliyor, elimi tutuyor, başsağlığı dileyip öpüyordu. Bayılmamak, babamla aynı mekânda olduğum son dakikaları kaybetmemek için zorluyordum kendimi, tırnaklarımı avuçlarıma batırarak. Gözüm tabuta her takıldığında yeni bir yangın daha çıkıyordu içimde.

Yıllardır babamın tedavisini yürüten doktoru fark ettim birden. Yanıma oturdu.

"Başınız sağ olsun" dedi. "Biliyorum ne söylesem acınızı dindiremeyeceğim."

"Nerede yanlış yaptık?" diye sordum doktora.

"Ne yanlışı Deniz Hanım?" dedi." Anneniz de, siz de elinizden geleni fazlasıyla yaptınız. Belki sırası değil bunu söylemenin ama bizim beklediğimizden çok daha uzun yaşadı babanız, sizin bakımınız ve sevginiz sayesinde. Diyebilirim ki beş yıl kadar daha uzun."

Bu teselli eder miydi ki? Beş yıl daha uzun... Ayağa kalktım, benimle birlikte annem de... Tabuta doğru yürümeye başladım. Sonunda yanındaydım. Hayal meyal hatırlıyordum, yıkandıktan sonra son bir kez daha onu görmek isteyip istemediğimi sormuştu biri. "Hayır" demiştim. Gözlerini kapalı görmek istemiyorum. Aklımda beni severek bakan iri yeşil gözleri öyle açık haliyle kalsın.

Başucuna geçtim. Elimi tabutun üzerine koydum. Ben en son ne zaman bir cenazeye gitmiştim? Ne yapmalıyım şimdi? Dua mı okumalı? Ama benim babama söylemek istediklerim var. Onlar

ne olacak? Allahım, ne kadar az zaman var, hangi birini yapmalıyım? Başımı baş ucuna dayadım sonra; kollarım sarabildiği kadar sardı tabutu. İçimden art arda geçen cümleleri fısıldamaya başladım bir umut duyar diye...

"Babacım, son bir yıldır her gün gözlerine bakıp 'Seni seviyorum' diyordum ya... Seni ne kadar çok sevdiğimin çok çok azını ifade edebildim. İçimde yirmi-yirmi beş yılın birikmiş sevgi sözcükleri duruyor hâlâ... Ben onları nasıl bitireceğim şimdi? Gitmesen, kalsan... Bu bir rüya filan olsa, uyanınca çok yaşayacağına yoracağım bir rüya... Yataktan fırlayıp yanına gelerek boynuna sarılacağım... Gözlerinle bana karşılık vereceğin... Ben yine kayboldum baba. Sana yemin ederim, yine kayboldum. Benim için korkmuyor musun artık? Ben kendi korkumu nasıl geçiririm sen olmadan? Gözlerin olmadan? Yıllardır sesine, sözüne, anlattığın hikâyelere, o koca kahkahana hasret, geçti zaman... Şimdi tümden sensiz kalmak... Ben bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum baba. N'olursun yardım et."

Arada gözlerimi açıp bakıyordum, belki babam yatağında yatıyordur, bütün bunlar gerçek değildir diye... Ama gözüm, gözünün yeşili yerine üstündeki örtünün yeşiline takılıyor, aynı acı ilk haliyle yeniden gelip çöküveriyordu içime... Bir ara özür dilemeye başladım... Neyi, niye yaptığımı bilmiyordum. Öyle tuhaf anlardı ki, her şey akıl dışıydı, o cayır cayır yanan kalbimden sökülüp içime içime konuşuyordu kelimeler...

"Anlayamadım. Beni hep sevdiğini, hiç kıyamadığını anlayamadım. Benden nefret ettiğini düşündüm. Sana öfke duyarak bir sürü yıl geçirdim. Bilemedim baba. Neyin ne olduğunu bilemedim. N'olur beni affet. Beni affet. Ben seni çok sevdim, ama öyle

böyle değil. Anneme öfkeden gözlerim yaşara yaşara seni şikâyet ederken bile içimden ölesiye seviyordum seni ben. Bir tek gün ama tek bir gün, tek... Seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Bunu belli edemedim biliyorum. Beni bunun için de affet. 'Son bir yıla kadar aklın nerdeydi?' deme... Bir yıl öncesinde de hayatta ben en çok seni seviyordum baba. Hayatta sevdiğim herkesten daha çok... Uğruna, gözümü kırpmadan canımı verecek kadar çok. Ama gösteremedim. Korktum, gözlerinden korktum. Gözlerine uydurduğum anlamdan korktum. Oysa bile isteye değildi bu. Şımarıklık hiç değildi. Hastalık dediler, teşhisler koydular, ilaçlar verdiler; gözlerindeki o beni çok sevdiğini anlatan bakışı görene kadar mücadele ettim baba. Geç kaldım biliyorum. N'olursun beni affet. N'olursun..."

Omzuma bir el değdi. Kafamı kaldırıp baktım.

"Baban kin tutmazdı Deniz. Ama duygularını da belli edemezdi. Eminim ne sana kırgın gitti, ne bana... Ayrıca ikimizin de onu ne çok sevdiğini biliyordu, sen merak etme."

Konuşan halamdı.

Şaşkınlığımı üzerimden atamadan annem kollarımdan tutup geri çekti beni.

"Hadi kızım" dedi, "cemaat namaz kılacak..."

Sıkıca sarıp beni kendine, zorla uzaklaştırdı tabutun yanından. O anda fark ettim insanları... Ne kadar kalabalık olduklarını... Hiçbirini tanımadığım yüzlerce yüz. Çoğu kadın, her biri usulca yanıma yaklaşıp başsağlığı dileyen, teselli eden...

"Canın çok yanıyor biliyorum. Ama geçecek. Ben de geçen yıl kaybettim babamı. İnsan öleceğini düşünüyor ama dayanıyor. Sabret..."

"Yalnız değilsin, bak biz varız... Babanın yerini dolduramayız ama ne zaman istersen yanındayız..."

"Sen bizi kafeslerden çıkarmak için uğraşmadın mı? Beden de bir kafes... Baban çoook güzel bir yere doğru gitti beden kafesini kırıp, üzme kendini..."

Her biri kadındı, daha önce hiç görmediğim kadınlar... Caminin dışına taşıyorlardı.

Merve koluma girip beni aynı banka oturttuktan sonra, "Bak" dedi, "bunlar senin elinden tuttuğun kadınlar... Hepsine haber verdim. Babanı yolcu etmek için geldiler..."

O ara Suna da yanıma oturdu.

"Asıl prens prensesi hep sevdi biliyorsun di mi?" dedi.

"Biliyorum" dedim.

Yüzlerce kadın babamın cenazesinin arkasında saf tutmuştu. Ayağa kalkıp onlara katıldım. Camide adım atacak yer kalmamıştı. En fazla on-on beş kişiyle kalkacak bir cenaze, hemen hepsini kadınların oluşturduğu, Ortaköy Meydanı'na kadar uzanan konvoylarla kaldırıldı o gün.

Tabut cenaze arabasına konduktan sonra birdenbire gökyüzü beyaz güvercinlerle doldu. İlişkide bağımlılık sorunu yaşayan kadınlar kulübü üyelerinin yanında getirip havaya saldıkları beyaz güvercinlerle...

Güvercinler Ortaköy semalarına süzülürken, doktorun söylediği söz geldi aklıma: "Babanız beş yıl daha fazla yaşadı." Babamın tam Ömer'le tanıştığım günlerde gitmesi gerekiyordu bu hesaba göre. Belki de beklemişti. Benim iyileşmemi beklemişti, kafesimin kapağının açılmasını. Değil mi ki ben Ömer'le yaşadığım ilişki sırasında babamla olan ilişkimi de gözden geçirmiştim... Değil mi ki, o uyduruk

bakışları ilk o dönemlerde keşfetmiştim. Beklemişti babam, o bakışların doğru olmadığını görene kadar ben, sabırla beklemiş, hatta son bir yıl da kızının gözlerindeki sevgiyi fark edişinin tadını çıkarmıştı.

Babamı toprağa verdikten bir hafta sonra, bir cumartesi öğle vakti Ömer aradı, bir buçuk yıl sonra ilk kez, her şeyden habersiz. Babamı uğurladığımız Ortaköy'de buluştuk. Önce havadan sudan, işten güçten konuştuk. Çalıştığı hastaneyi değiştirmiş, başhekim yardımcısı olmuş, evinden taşınmış, Asu'dan ayrılmış, yalnızmış...

Ben de kendi hayatımdaki gelişmeleri anlattım. Babamı kaybettiğimi... İki eski arkadaş gibi saatlerce sohbet ettik. Onunla konuşmayı ne kadar çok özlediğimi fark ettim. Hava kararmak üzereydi ki kalktık.

"Biraz yürüyelim mi?" dedi

"Olur" dedim.

Bebek'e kadar neredeyse hiç konuşmadan yürüdük.

Bebek Parkı'nda bir banka oturduk. Denize bakarak konuşmaya başladı:

"Ben seni özledim Deniz" dedi. "Biliyorum, seni çok kırdım ama gerçekten bütün samimiyetimle söylüyorum, seni çok özledim. Son bir kez daha denesek?"

Yarı aydınlıkta başımı çevirip gözlerine baktım. Kirli, kanayan, irinli bir yaraya bakar gibi değildiler. Babamın sevgiyle bakan gözleri gibi de değil. Kendi gözleriydi Ömer'in, kendi bakışı, daha önce hiç fark etmediğim. Daha ziyade umutlu bir bakış, heyecanlı, karşısındakinin reddinden çekinen, istekli... İlk günkü kadar güzel gülümseyen...

O an içimden geçen, başımı boynundaki o çok sevdiğim kuytuya yaslamak, kokusunu içime çekmek, ellerine dokunmaktı... Onu hâlâ aşkla

sevdiğimi fark ettim. Deliler gibi özlediğimi...

Bir kez daha gözlerinin içine baktım. Bir daha baktım, bir daha, bir daha... Aşk filan yoktu bakışlarında. Çok çok bir arkadaşın bakışlarıydı gördüğüm... Yarın öbür gün biraz daha fazlasını istediğimde "Hayır, olmaz" diyecek... Bir süre sonra yeniden sıkıntıyla sönecek bakışlar... Ben aynı hikâyeyi bir kez daha yaşamak istemiyordum.

"Yok Ömer" dedim. "Bir daha denemeyelim biz."

Prens, prensesi sevmemişti... Hâlâ da öyleydi.

Üzerinde terapi sürecim de dahil dört koca yıl geçirdiğimiz o tahterevalli Bebek sularına gömüldü kafeslerle birlikte. Farklı yönlere uçtuk. Artık ikimiz de özgürdük.